George Lazăr

autorul romanului AMERICA ONE

îngerul păzitor

George Lazăr

Îngerul păzitor

ROMAN

COLECȚIA ***MASSMASTERS SCIENCE FICTION***

București, 2013

Copyright

Îngerul păzitor
Copyright © 2011-2013 George Lazăr

Servicii editoriale: Editura Virtuală
www.editura-virtuala.ro
Tel./Fax: (+40)755-335-237/(+40)318-178-309
E-mail: office@editura-virtuala.ro

ISBN ePub: 978-606-8315-15-7 (Editura Eagle)
ISBN Print: 978-606-92321-3-2 (Editura Eagle)

Colecţia ***MassMasters Science Fiction***

Toate drepturile de reproducere, integral sau parțial, prin orice mijloace, inclusiv stocarea neautorizată în sisteme de căutare sunt rezervate. Reproducerea se poate face doar cu acordul scris al autorului, cu excepția unor scurte pasaje care pot constitui obiectul recenziilor şi prezentărilor.

Această carte digitală este destinată lecturii private şi nu poate fi revândută sau oferită gratuit altor persoane. Dacă doriţi să oferiţi această carte, vă rugăm să cumpăraţi un exemplar pentru fiecare destinatar. Dacă aţi primit această carte în dar sau aţi descărcat-o gratuit, cumpăraţi un exemplar de la Librăria Editurii Virtuale sau librăriile autorizate. Vă mulţumim pentru că respectaţi munca autorului.

Cărţile digitale protejează pădurile şi mediul.

Această versiune este validată EPUB.

Ediţie digitală produsă de www.editura-virtuala.ro.

Fiilor mei Toma, Luca şi George

Capitolul 1

Plicul negru îi era destinat, nu încăpea nici o îndoială. Ian Bolden, numele lui, era scris corect, cu litere aurii. Sub el, ceva mai mărunt, se putea citi: 11.09.1992 – 24.06.2033, iar pe al treilea rând, adresa: 204 Boulevard La Fayette, 815031 Paris, France.

Ian era socotit de toţi cunoscuţii săi un om norocos. Chiar din prima clipă a venirii sale pe lume moştenise zece milioane de dolari, din partea mamei care murise născându-l. De fapt, se sacrificase pentru ca el să supravieţuiască; luase decizia de una singură, spre disperarea soţului ei, după ce medicii le spuseseră că nu pot salva decât o singură viaţă. Banii, păstraţi într-un fond special pe care îl accesase la majorat, se înmulţiseră considerabil. La ei se mai adăuga şi averea rămasă de la tatăl său, care fusese mult mai în vârstă decât mama şi murise de bătrâneţe. Cu bătrânul Bolden păstrase doar o legătură formală, văzându-l foarte rar şi doar pentru chestiuni de afaceri. Acesta nu încercase niciodată să ascundă că ar fi preferat ca soţia sa să fi luat o decizie diferită.

Dispunând de o sută cincizeci de milioane de dolari, plasaţi iniţial în acţiuni Green Clean, fondul de investiţii al unei companii care continua să crească, era convins că se află la adăpost de orice primejdie imaginabilă, cu atât mai mult cu cât nu dusese niciodată lipsă de nimic. Mai era Norton, fiul său nelegitim, însă problema fusese de

mult rezolvată de avocaţii familiei. De altfel, acesta nici nu ştia că tatăl său natural era altul decât bărbatul pe care îl văzuse alături de mama sa, când avea doar câţiva ani, de care îşi amintea vag.

Acţiunile sale crescuseră şi mai mult după ce reuşise, în urmă cu şase luni, să concesioneze de la Administraţia Elevatorului Spaţial capacitatea de ridicare pe o orbită geosincronă aflată la 36.000 de kilometri de Pământ a câte trei sute de tone de deşeuri zilnic, devenind astfel principalul ei contractor civil şi unul dintre cei importanţi, după armată şi diferitele instituţii guvernamentale, desigur.

Se încruntă şi, iniţial, aruncă plicul în cel mai înalt dintre cele două teancuri în care îşi sorta corespondenţa, cel al pliantelor publicitare, pe care nici măcar nu se obosea să le desfacă înainte de a le arunca. Se răzgândi o clipă mai târziu, îl extrase şi îl aşeză în teancul mult mai mic al plicurilor cu facturi şi corespondenţă de afaceri.

Realiză în subconştient că era ceva ciudat cu plicul negru şi abandonă sortarea corespondenţei pentru a-l cerceta pe îndelete. Se încruntă citind adresa; foarte puţină lume ştia de apartamentul său din Paris, pe care îl cumpărase în urmă cu doi ani pe cât de discret fusese posibil, amânând la nesfârşit momentul în care trebuia declarat la fisc, în baza unui pretext aflat la limita legii, a locuinţei de serviciu, o şmecherie aflată de la un agent imobiliar din State. Apartamentul îl cumpărase pentru a se întâlni în voie cu Danielle. În acest moment nu mai era nevoie de discreţie, întrucât divorţul de Felice se terminase. Se felicită încă o

dată pentru că avusese înţelepciunea de a asculta de sfatul avocatului său, J. Ron Mansfield, care insistase, în urmă cu cinci ani, când îl anunţase că vrea să se căsătorească, să semneze un contract prenupţial. Altfel, după divorţ, ar fi rămas cu mai nimic.

Pe plic nu era trecut nici un fel de expeditor. Lipseau ştampilele poştei şi codul de bare atribuit la trierea automată a scrisorilor la oficiul poştal, semn evident că plicul fusese lăsat de cineva în cutia lui de corespondenţă, aflată în holul de intrare al imobilului.

Vru din nou să îl arunce însă îl izbi posibila semnificaţie a celor două grupuri de cifre. Primele erau data lui de naştere. Judecând în felul acesta, al doilea grup de cifre indica oare data morţii sale? 24 iunie. Adică vineri, peste trei zile.

— O glumă proastă, mormăi înciudat.

Rupse totuşi plicul la un capăt, în loc să-l arunce. Din el căzu o carte de vizită lucioasă, complet neagră, pe care era scris cu auriu: Îngerul Păzitor. Literele sclipiră în lumina lămpii de pe birou, dar în afară de cele două cuvinte nu mai găsi nimic scris pe micul dreptunghi de carton plastifiat; partea din spate era complet neagră. Păstră plicul, în loc să îl arunce la gunoi. Îl puse reflex, împreună cu dreptunghiul negru, într-un buzunar, fără să se decidă dacă era o farsă sau o ameninţare şi cu atât mai puţin să bănuiască cine i-o făcuse.

Aruncă o privire scurtă la Rolexul de aur aflat la încheietura mâinii stângi şi uită pe loc de plicul negru şi de conţinutul său. Era deja în mare întârziere. Urma să se întâlnească cu Danielle, la

Procope, în Saint-Germain des Prés, unde ea rezervase din timp o masă pentru o cină tradiţională franceză. Dacă ar fi fost după el, ar fi mers la *Ritz* sau la *Crillon*, pentru că îi plăceau opulenţa şi luxul etalat de aceste repere culinare pariziene. Însă nu voia să o supere pe Danielle, care dorea să sărbătorească ceva – nu era foarte sigur ce anume, parcă o avansare în cadrul redacţiei revistei pentru care lucra.

Zâmbi în timp ce îşi strângea cravata în jurul gulerului moale al cămăşii sport pe care o îmbrăcase, amintindu-şi cum o cunoscuse pe Danielle în urmă cu aproape trei ani. Cu ochii minţii, revăzu momentul.

Femeia venise la o recepţie la *Metropolitan*, în New York, trimisă de revista ei pentru a asista la inaugurarea unei noi expoziţii, ceva legat de creştinism şi polemicile la modă despre originea divină sau pământeană a lui Iisus. La recepţie urma să vină multă lume; probabil nu s-ar fi întâlnit cu femeia înaltă, cu părul tuns scurt, vopsit blond, cu ochii mari, îmbrăcată cu mult bun gust într-un deux-pieces roşu-închis cu alb, aflat cu cel puţin un sezon înaintea designerilor americani, dacă nu i-ar fi cerut şoferului său să îl lase la câteva sute de metri de muzeu, în Central Park. Voia să se plimbe puţin pe Fifth Avenue pentru a-şi limpezi gândurile.

Pe atunci tratativele cu administratorii Elevatorului Spaţial mergeau foarte greu. Se afla încă departe de a obţine preţul de două sute de mii de dolari pentru fiecare tonă ridicată pe orbită şi chiar mai departe de clipa în care ca aceştia aveau să accepte cantitatea pe care o propusese el.

Relaţia cu soţia sa, Felice, nu mergea deloc grozav; nu avea nici un chef să mai facă vreun efort pentru împăcare; încercase de câteva ori, cu un succes relativ, apoi lucrurile degeneraseră iar. Era aproape convins că ea avea un amant sau chiar mai mulţi. Constatase, oarecum uşurat, că nu îi păsa. Prefera să se poată bucura de răcoarea serii de septembrie, în locul unei noi reprize de dispute cu consoarta, în casa scumpă din Chelsea pe care o cumpărase imediat după căsătorie.

Intrarea în muzeu era obturată de mulţime. Traficul pe Fifth Avenue era blocat, la fel şi pe 82th Street. Mulţimea demonstra, agitând pancarte şi cerând închiderea imediată a expoziţiei care punea la îndoială originea divină a Mântuitorului. Un cordon de oameni de ordine menţinea deschisă o alee unduitoare spre Fifth Avenue, de la carosabil până la intrarea în muzeu, în vreme ce poliţişti revărsaţi din maşini de patrulare, împreună cu trupele speciale venite cu dube negre, cu toţii echipaţi cu scuturi de plexiglas, bastoane de cauciuc şi căşti de protecţie, încercau deblocarea traficului, în zgomotul asurzitor a zeci de claxoane apăsate de şoferi furioşi.

Se strecurase cu greu până la poteca fragil menţinută de forţele de ordine şi-şi prezentase invitaţia. I-o verificaseră sumar şi-l lăsaseră să treacă; adevăratul control începea abia la intrarea în muzeu, când urma să treacă prin scanere, detectoare de metal şi explozibili, precum şi analizoare comportamentale mânuite de experţi invizibili. Riscul unor atentate era foarte ridicat.

Începuse deja să regrete decizia, luată în ultima clipă, de a veni la deschiderea expoziţiei,

când mulţimea văluri brusc; cărarea se frânse când mai avea de făcut doar câţiva metri până la treptele muzeului. Fusese prins într-un melanj uman, împreună cu alţi invitaţi, dar şi cu oameni de ordine, între care se amestecaseră deja demonstranţi, împinşi de cei aflaţi în spate. Se dezechilibrase, fiind cât pe ce să cadă. Puse un genunchi pe asfalt, iar inima îi bubui cu putere; vreme de o clipă fu convins că urma să fie doborât şi strivit de mulţimea dezlănţuită.

Simţise cum o mână fermă i se strecoară sub braţ şi îl ajută să se ridice. Mâna lui Danielle rămăsese agăţată de braţul lui şi parcurseseră împreună cei câţiva paşi rămaşi până la scări, sprijinindu-se reciproc. Au intrat împreună în Metropolitan şi, după ce au ajuns în holul larg al muzeului, au făcut cunoştinţă.

Îi făcea plăcere să-şi amintească acest episod care marcase începutul unei relaţii de care nu se mai crezuse capabil. Danielle plecase după câteva zile. În săptămânile ce-au urmat conversaseră aproape zilnic, via internet, povestindu-şi vrute şi nevrute, asemeni unor adolescenţi, până când, într-un elan pe care nu îl regretase nici o clipă, cumpărase apartamentul în care se afla acum. Aici locuia împreună cu iubita lui în timpul cât se afla în Europa. Danielle nu acceptase să se mute de-a binelea în apartamentul din La Fayette, pretinzând că s-ar plictisi cumplit în momentele în care nu ar fi împreună, însă el bănuia că era de fapt un mod prin care ea îşi afirma independenţa.

Soneria interfonului îi întrerupse şirul gândurilor.

— A sosit taxiul care l-aţi comandat pentru ora 19, *monsieur* Bolden, se făcu auzită vocea portarului, distorsionată de aparatul cam vechi şi obosit, lipsit de legătură video.

— Cobor imediat, rosti el în franceza-i şovăielnică, dar corectă, marcată de accentul american de care Danielle făcea haz uneori.

— *Très bien*, monsieur, se auzi din interfon înainte de păcănitul final care semnala încheierea convorbirii.

Trecu din dormitorul spaţios în camera de zi. Îmbrăcă în grabă un sacou sport, fără pretenţii, aşa cum îi ceruse Danielle, luă din cuier un pardesiu uşor şi ieşi. Încuie uşa şi chemă liftul străvechi; acesta se defectase din nou, aşa că se năpusti pe scări şi coborî cele două etaje. Răspunse absent la salutul portarului, văzu taxiul prin uşa de sticlă protejată de ornamente complicate din fier forjat, apoi îşi aminti şi se întoarse brusc.

— Ascultă, n-ai văzut astăzi pe cineva care a adus un plic pentru mine? Un plic negru? Nu poştaşul, altcineva.

Sprâncenele portarului se ridicară mirate. Bolden se pregăti să-i arate plicul pe care îl avea în buzunar însă afară taximetristul claxonă nerăbdător.

— *Non, monsieur*. Dar îl voi întreba pe Paul, el a fost în schimbul de dimineaţă şi a primit corespondenţa.

Urcă în maşină şi ajunse după jumătate de oră de mers prin traficul aglomerat al Parisului. Plăti şi lăsă un bacşiş generos taximetristului care păru să uite că îl aşteptase un sfert de oră. Ba chiar îi deschise ceremonios uşa după ce oprise în faţa

restaurantului, ignorând claxoanele celorlalţi automobilişti şi semnul care interzicea oprirea. Îşi găsi iubita la bar, aşteptându-l. Era într-o dispoziţie bună. Păru chiar că nu aude scuzele pe care el le îndrugă fâstâcit. Îşi apropie obrazul de al lui, după obiceiul european, mimând sărutul cu buzele în aer.

— Bună, dragul meu! Accentul francez al femeii era absolut fermecător: Ai avut o zi reuşită?

Nu mai aşteptă răspunsul, ci făcu semn unui chelner care îi conduse la masa lor şi o ajută să ia loc. Din priviri, chelnerul îşi chemă un coleg care se înfiinţă cu meniul de bucate şi lista de vinuri.

— Îţi recomand *coq au vin*, e specialitatea casei, rosti Danielle fără să mai consulte meniul. Se potriveşte de minune cu un Châteauneuf-du-Pape alb, de anul trecut.

Continuă în franceză conversaţia cu chelnerul, stabilind împreună aperitivul şi desertul, dezbătând dacă era cazul să servească un *kir digestif*, cu seriozitatea cu care doi savanţi pun la cale descoperirea fuziunii nucleare. Ian îi urmări, savurând scena asemeni unui spectator, cu admiraţie, deşi nu era pentru prima oară când îşi vedea iubita comandând şi pentru el într-un restaurant.

— Nu prea seamănă cu ce eşti învăţat la New York, Ian, îi zâmbi ea în timp ce chelnerul se îndepărta, după ce se înclinase uşor, respectuos.

Îi pronunţase numele cu accent francez, ceea ce suna cu mult mai melodios şi plăcut decât ar fi fost dispus să recunoască. Zâmbi la rându-i şi ridică din umeri.

— Într-adevăr, nu prea.

Evident, existau restaurante franceze şi la New York, conduse de francezi, cu chelneri, meniu şi bucătari francezi. Din păcate, se adaptaseră rapid Americii şi obiceiurilor americane.

Îşi înăbuşi un căscat. Întrucât încă ţinea la discreţie, sosise chiar în acea după-amiază, cu jetul personal, iar cele şase ore care reprezentau decalajul de fus orar se făceau puternic simţite, în pofida cafelelor băute cu nemiluita. De fapt ar fi trebuit să plece a doua zi în zori, pentru a ajunge la Paris spre seară. Nu mai rezistase şi, după ce se frământase în pat până după miezul nopţii fără a izbuti să adoarmă, îl sună pe pilotul jetului şi-i ceru să îi pregătească avionul. Îi telefonase lui Danielle, care răspunsese cu greu, abia la al şaptelea sau al optulea apel. Fetei nu îi plăcea să se trezească de dimineaţă însă chipul ei, cu trăsăturile umflate de somn şi părul ciufulit, se lumină când îi dădu vestea că urma să ajungă ceva mai repede.

Nu îşi făcea prea mari iluzii referitor la noaptea care avea să urmeze, dar intenţiona să rămână măcar o săptămână în Paris, poate chiar mai mult dacă afacerile îi vor permite. Scutură uşor din cap şi clipi des. Pierduse şirul conversaţiei, chiar dacă îi asculta vocea ca pe o muzică. Chelnerul apăru însoţit de două ajutoare şi aşternu masa. Felul principal, cocoş cu vin, fu adus într-o oală de alamă uşor înnegrită pe alocuri, aşezată pe un platou fierbinte, din care fiecare şi-a luat cât a dorit. Părea că Danielle avea ceva de spus după fiecare îmbucătură, prilej pentru Borden să afle o mulţime de amănunte despre prietenele ei, ale căror nume le încurca sau pur şi simplu nu

le asocia cu persoanele la care Danielle făcea referire.

Apoi femeia reveni la un ton serios şi îi spuse că fusese nevoită să-şi amâne vizita la Londra, unde ar fi trebuit să intervieveze pe cineva din familia regală. Metropola devenise nesigură de când IRA, renăscută după ce vreme de două decenii fusese mai mult o prezenţă simbolică, se asociase cu grupări extremiste islamice şi pornise o serie de atentate, deocamdată lipsite de victime. Scotland Yard-ul fusese prins cu garda jos. Neatent la cele povestite de Danielle, Bolden tresări auzind de riscul de atentate şi nu putu să îi întoarcă decât o privire îngrijorată, amintindu-şi că auzise vag ceva despre nişte terorişti, dar nu dăduse importanţă ştirii.

Se servi din toate felurile de mâncare, foarte bine pregătite de altfel, mai mult din politeţe; nu îi era foame. După două sau trei înghiţituri de vin îşi drese glasul, pregătindu-se să schimbe subiectul înainte de a adormi pe scaun. Ar fi vrut să îi povestească despre Elevatorul Spaţial şi transporturile pe care le făcea pe orbita joasă, unde se afla terminalul; era subiectul său preferat însă Bolden realiză în ultima clipă că obiectul transportului nu era chiar un subiect de povestit la masă, chiar dacă era gunoi industrial. Gunoiul tot gunoi rămâne. Căută în buzunar după o batistă ca să-şi şteargă fruntea transpirată şi simţi foşnind plicul negru. Hotărî să profite de el pentru a schimba direcţia conversaţiei, aşa încât improviză.

— Azi am aflat data morţii mele.

Danielle tăcu brusc. Duse reflex mâna cu palma desfăcută la gură, apoi o îndepărtă şi se

relaxă. Îi zâmbi larg. Un chelner apăru discret după ce îi făcură semn să ia farfuriile. Înainte, le turnă atent în pahare, umplându-le pe jumătate cu vin.

— Ce fel de glumă mai e şi asta? Nu te ştiam macabru.

Îi povesti despre plicul negru şi datele scrise pe el, mulţumit că îi captase atenţia.

— Ai auzit vreodată de Îngerul Păzitor? o întrebă, arătându-i plicul şi cartea de vizită.

Femeia luă cartea de vizită şi o întoarse pe toate părţile. Se uită la ea în lumină şi încercă chiar să o îndoaie, dar materialul din care era făcut micul dreptunghi reveni imediat la forma iniţială. Cercetă apoi plicul şi zăbovi îndelung asupra celor două date trecute sub numele destinatarului. În cele din urmă îl privi încruntată şi-i spuse cât se poate de serios:

— Ian, tu trebuie să mergi cu asta la poliţie.

Capitolul 2

Avea de umplut câteva ore bune până după amiază, când urma să se întâlnească din nou cu Danielle, care avea de lucru la revista ei. Îşi luase de dimineaţă rămas bun, lăsând în urmă un miros fin de parfum şi umbra unui sărut fugar. Neavând nimic mai bun de făcut, Bolden pornise să cutreiere prin Paris.

Salonul de chiromanţie se afla pe o străduţă din Cartierul Latin. Nu îşi mai amintea dacă îi spusese şoferului taciturn al taxiului în care urcase să îl lase acolo. Pur şi simplu ajunsese în preajma unui ghicitor. Era, ca orice om, puţin superstiţios, cu toate că nu îi plăcea să recunoască asta. Salonul i-l arătase mai demult Danielle, ca pe o ciudăţenie, în una dintre plimbările lor lungi, romantice, de la început. Singur nu ar fi remarcat firma, pe jumătate ştearsă, aflată deasupra unei uşi din lemn masiv ce dădea direct în stradă. Salonul era înghesuit între o cafenea şi un *boutique* cu suveniruri. Fata îi mărturisise că ştia de existenţa lui de când venise aici împreună cu câteva colege, pe vremea liceului, să îşi afle viitorul. Nu îşi mai amintea ce i se spusese şi nici dacă ghicitorul era bărbat sau femeie însă reţinuse că plecaseră foarte amuzate şi că făcuseră haz ani buni de acea vizită.

Bolden se conformă celor scrise în franceză şi engleză pe o tăbliţă emailată şi trase mânerul din alamă al soneriei demodate de deasupra inscripţiei. Din dreapta uşii se auzi un dangăt de clopot. Un

zăvor magnetic interior se mişcă bâzâind scurt, iar uşa se deschise. O împinse şi intră într-un hol întunecos, luminat vag de trei aplice în formă de lumânări, prinse de pereţii acoperiţi cu tablouri vechi cu rame sofisticate. Uşa începu să se închidă, împinsă de braţul unui mecanism. Se lovi uşor de toc, iar zăvorul magnetic culisă cu un pocnet. Dintr-odată se făcu linişte, ca şi cum zgomotele animate ale străzii s-ar fi aflat la mare depărtare şi nu despărţite de câţiva centimetri de lemn. În aer se simţea un miros vag de tămâie şi de lucruri vechi.

— Intraţi, intră, auzi o voce de bărbat. Hai, veniţi!

Înaintă şovăind către o uşă interioară larg deschisă, ce decupa un dreptunghi de lumină roşiatică la celălalt capăt al holului. Intră, ciocănind uşor lemnul uşii. Privi uşor surprins în încăpere: două ferestre care dădeau într-o curte interioară lăsau să intre lumina de afară, filtrată prin draperiile decolorate. În partea opusă uşii, întreg peretele era acoperit de o bibliotecă ticsită de cărţi – multe păreau foarte vechi – aşezate în şiruri, fără să se ţină seama de mărime, ca şi cum ar fi fost mereu consultate. În faţa bibliotecii trona un birou cu picioare arcuite, de care văzuse la unul dintre muzeele la care îl dusese Danielle, fără îndoială un Ludovic cine ştie al câtelea. În fotoliul lucrat în acelaşi stil cu biroul era aşezat un bărbat cu piele tuciurie, în vârstă, cu barbişon şi păr alb, îmbrăcat într-un costum elegant. Îl privea pe după ochelarii fără rame care îi atârnau pe nas. Părea că nimerise mai degrabă în cabinetul unui avocat decât la un ghicitor. Pe o latură a unei prisme

triunghiulare, pusă la vedere pe birou, scria dr. Yole Jeniko.

— Luaţi loc, vă rog, domnule. Bine aţi venit. Sunt sigur că vă pot fi de folos.

Bătrânul îi întinse o mână zbârcită şi caldă pe care o strânse, realizând că i se adresase încă de la început în engleză.

— De unde aţi ştiut?

— Oh, voi americanii, aveţi ceva... specific. Un aer aparte. În definitiv aţi venit la un ghicitor, nu-i aşa?

Bătrânul îi făcu semn să se aşeze pe o canapea stil, excelent restaurată, care nu se dovedi foarte comodă.

— Credeam că... Nu prea seamănă a salon de spiritism, comentă Bolden, aşezându-se picior peste picior, privind curios de jur împrejur.

— Ce v-aţi aşteptat să găsiţi? Şopârle împăiate şi borcane cu şerpi? Un glob magic de cristal? Nu, domnule, arta ghicirii s-a adaptat şi s-a modernizat. Nu mai folosim tăbliţe Ouija. Mă tem că la dumneavoastră, peste ocean, aţi rămas cu vechile şabloane, iar Hollywoodul are o contribuţie majoră la această neînţelegere.

Bolden se foi pe canapea, într-o încercare inutilă de a găsi o poziţie mai bună. Îşi drese glasul, încurcat. Într-un fel straniu, întreaga atmosferă, decorul şi mai ales bătrânul îl impresionaseră. Părea indian după culoarea ceva mai închisă a pielii, însă avea trăsături caucaziene.

— De fapt am venit pentru asta – scoase cartea de vizită primită cu o zi în urmă şi i-o întinse. Aveţi, dumneavoastră sau altcineva din branşă, legătură cu asta?

Bătrânul îşi săltă puţin ochelarii şi cercetă dreptunghiul negru. Literele aurii sclipiră când le răsuci în lumină pentru a le putea desluşi mai uşor.

— Îngerul Păzitor, citi el rar. Mda...

Îi înapoie dreptunghiul, iar Bolden se întinse să îl ia.

— Aţi auzit de el?

— Cine nu a auzit? Fiecare dintre noi are unul. Toţi copiii învaţă la un moment dat poezii şi cântecele cu îngerul lor păzitor. În creştinism credinţa a apărut prin secolul cinci, dacă nu mă înşel. În afară de rolul de bodyguard, Îngerul Păzitor îi prezintă lui Dumnezeu rugăciunile celui vegheat. Dar cred că nu asta doriţi să aflaţi. E vorba de ceva important, dacă aţi ajuns pentru atâta lucru în modestul meu cabinet. Sunteţi un om bogat şi dispuneţi fără îndoială de multe resurse.

— Asta de unde o mai ştiţi? întrebă nedumerit Bolden.

— Domnule, de fapt nu e nici un mister. Există o cameră video minusculă, afară, în dreptul uşii. Gulerul cămăşii dumneavoastră are încă eticheta interioară. Când v-aţi aplecat să citiţi tăbliţa de lângă sonerie, am văzut mărimea: americană. În Europa folosim altfel de măsuri. Hainele dumneavoastră şi pantofii sunt de mărci foarte scumpe. Evident, dispuneţi de bani. Nu aţi întrebat care este tariful meu, ceea ce înseamnă că nu vă interesează, deci vă permiteţi. V-am lămurit? Sper că nu v-am dezamăgit cu deducţiile mele, mai mult de detectiv decât de ghicitor. Acum spuneţi-mi: ce doriţi, de fapt?

Bolden simţi dorinţa de a se ridica şi a părăsi imediat locul. Chiar o făcu, dar în loc să plece

scoase plicul negru şi îl puse pe biroul gazdei sale, după care reveni să se aşeze pe canapeaua incomodă.

— În acest plic a sosit cartea de vizită. Veţi înţelege imediat de ce sunt intrigat dacă vă veţi uita la ceea ce scrie la destinatar. Aş vrea să îmi spuneţi dacă, datorită simbolului mistico-religios reprezentat de Îngerul Păzitor, puteţi avea idee cine mi-ar fi putut trimite aşa ceva şi, mai ales, de ce? Aş vrea să ştiu dacă este o ameninţare de care trebuie să ţin seama, sau doar o simplă farsă?

Jeniko cercetă plicul cu mult mai multă atenţie decât făcuse cu dreptunghiul negru. Zăbovi îndelung asupra datelor scrise sub numele clientului său. Într-un târziu îl puse grijuliu înapoi pe birou, ca şi când plicul ar fi fost un obiect fragil.

— Domnul Bolden, citi bătrânul ţinând plicul la distanţă de ochi. Sunteţi acel Bolden, din America? Cel cu gunoiul cosmic?

În general se ferea de mass-media care, printre altele, părea că se îndrăgostise de porecla de Gunoierul Spaţial pe care i-o găsiseră cei de la *People*. Însă, ca principal client al Elevatorului Spaţial, avea prea puţine şanse să treacă neobservat. Atât cât era posibil, evita contactul cu jurnaliştii, iar din acest motiv nu devenise foarte cunoscut, aşa cum erau vedetele de cinema. Nu îşi imaginase însă că nedorita sa celebritate trecuse oceanul.

— Da, desigur, continuă ghicitorul, văzând că nu primeşte nici un răspuns. Ar fi trebuit să vă recunosc. Îmi cer scuze, nu prea mai sunt la curent cu *Who's Who*.

— Nu e cazul să vă faceţi probleme, îl linişti Bolden, stingherit.

— După cum probabil ştiţi foarte bine, reluă bătrânul, Îngerii Păzitori sunt o organizaţie din America, de la dumneavoastră de acasă, care patrulează neînarmaţi prin metrou sau prin locurile rău famate încercând să împiedice violenţa. Mai ştiu un înger păzitor, care este de fapt un proiect informatic al M.I.T., ceva cu o organizaţie de copii. Însă cred că vreţi să aflaţi şi despre...

Se ridică şi căută o carte anume în biblioteca din spatele său. O luă, o răsfoi grăbit până ajunse la o anumită pagină de unde citi ceva, urmărind cu degetul, se reaşeză la birou şi, fără să-şi ridice ochii din paginile cărţii, spuse:

— De-a lungul istoriei au existat mai multe organizaţii care s-au numit aşa, mai mult sau mai puţin secrete. În Evul Mediu aproape fiecare rege a avut îngeri păzitori, în fapt trupe de elită, de mare încredere. Masonii au avut sau mai au şi ei, în cel puţin una dintre ramuri, îngeri păzitori, numai că dau o cu totul altă conotaţie acestui simbol: ei sunt gardienii adevăratei credinţe, sarcină de care s-au achitat uneori într-un mod destul de dur. Dar, ca să vă răspund, vă asigur însă că nimeni din branşa noastră – şi, credeţi-mă, îi cunosc pe toţi – nu v-a trimis acest plic. Nu, domnule, îmi pare rău, nu cred că vă pot fi de folos. Nu ştiu cine v-ar fi putut trimite aşa ceva, deşi pot să bănuiesc motivul.

— Motivul? Nu vi se pare că sună a ameninţare?

Bătrânul se gândi câteva clipe.

— Ba da, dacă vă referiţi la faptul că scrie pe plic data la care se presupune că veţi muri,

adică mâine. Sunteţi un om foarte bogat, domnule Bolden. Mulţi ar dori să vă şantajeze pentru bani. Ar putea fi şi aşa ceva, caz în care ar trebui să anunţaţi imediat poliţia. Numai că eu nu cred asta. După cum vedeţi, nu există nimic care să semene cu o cerere financiară. Mai degrabă mi se pare un mod de a vă spune că există cineva care are grija dumneavoastră. Intuiţia îmi mai spune că veţi mai auzi de acest Înger Păzitor, chiar destul de repede. Se poate să fie vorba de predeterminism.

— Predeterminism? se încruntă Bolden.

— Este o concepţie filozofică destul de răspândită. Existenţa noastră este condusă de divinitate. Viaţa se desfăşoară între două limite: naşterea şi moartea. Poate că există posibilitatea să muriţi la data scrisă pe plic, iar acest Înger Păzitor al dumneavoastră va interveni cumva. De fapt, a şi intervenit, trimiţându-vă acest mesaj. Ar trebui să fiţi foarte atent ce veţi face mâine. Vă paşte o primejdie şi aţi fost prevenit. Eu aşa văd lucrurile, încheie bătrânul pe un ton grav.

— Cred că ajunge, spuse Bolden şi se ridică să plece. Îmi pare rău, însă nu cred aşa ceva. Rămân la părerea că mi-a făcut cineva o glumă proastă.

Scoase portofelul de unde extrase o bancnotă de cinci sute de euro, se ridică şi o aşează pe birou.

Bătrânul se ridică şi el şi trecu în faţa biroului.

— Oh, mulţumesc, este foarte generos din partea dumneavoastră. Numai că, dacă tot aţi venit, de ce nu mă lăsaţi să îmi fac treaba şi să vă citesc

liniile palmare? Vă rog, luaţi loc! îi spuse, apăsându-l uşor pe umeri.

Bolden se lăsă din reflex pe canapeaua de pe care abia se ridicase. Bătrânul se aşeză şi el alături, îi prinse mâna stângă şi îi întoarse palma în sus.

— Nu e nevoie, încercă Bolden să protesteze, însă bătrânul sâsâi uşor, ca şi cum ar fi vrut să liniştească un copil mic.

— De ce credeţi că nu e nimeni în anticameră? Întotdeauna lucrez cu programare. Însă am simţit că azi voi avea un client mai special. V-am aşteptat, deşi nu am ştiut că dumneavoastră veţi fi acela. Lăsaţi-mă să mă uit în palma dumneavoastră. S-ar putea să aflăm în acest fel răspuns la ceea ce doriţi atât de mult să ştiţi.

Bolden încercă vag să-şi retragă palma însă Jeniko i-o reţinu, strângându-i-o uşor. Îi vorbi întruna în timp ce îi cerceta liniile palmare cu multă atenţie.

— Doctoratul mi l-am dat în istorie. Rolul pseudoştiinţelor în evoluţia lumii feudale, aşa s-a chemat teza. Numai că, pe măsură ce m-am documentat, am început să văd o mulţime de indicii care m-au convins că aceste pseudoştiinţe nu sunt chiar aiureli, aşa cum ni le închipuim noi. Prea puţină lume are idee cât de mult au influenţat pseudoştiinţele deciziile majore ale celor care au făcut istoria. Până la urmă, se pare că războaiele erau declanşate şi oprite de ghicitori şi vraci. Aşa a fost mereu, vreme de mii de ani, nu doar în epoca feudală. Chiar şi mai recent, Hitler, după cum probabil ştiţi, avea propriul astrolog la sfatul căruia lua decizii. Probabil şi tensiunile de astăzi, din Balcani, sunt întreţinute de ceva asemănător. Aţi

auzit, probabil, despre reizbucnirea violenţelor între ţările desprinse din fosta Iugoslavie?

Bolden ridică din umeri. Nu auzise de nici un fel de tensiuni etnice. De fapt, nici nu era foarte sigur unde se aflase fosta Iugoslavie. Bătrânul continuă netulburat:

— Chiromanţia, cu diferitele ei denumiri, a fost consemnată în India de cinci milenii. În China e mai recentă, dacă se poate spune aşa, are doar trei mii de ani. Aveţi o palmă foarte interesantă, domnule Bolden.

— Ştiţi, chiar nu cred în chestii de-astea... După cum v-am spus, am venit la dumneavoastră pentru altceva.

— Ştiu, ştiu, mi-aţi spus. Nu sunteţi primul sceptic care mi-a trecut pragul. Iar în această epocă, în care totul se rezumă la calculatoare şi programe informatice, cu siguranţă nu sunteţi nici ultimul. Cu toate acestea, vă rog să îmi acordaţi puţină încredere. Iată, linia inimii mă tem că arată că în curând veţi suferi o pierdere. Sentimentele vă vor fi grav afectate. În schimb, vă dau o veste bună: din felul cum e trasată linia capului reiese că vă veţi îmbogăţi şi mai mult. Mult mai mult. În schimb, linia vieţii e extrem de ciudată. Priviţi, aceasta este, înconjoară ca un arc, de departe, degetul mare. Nu am mai văzut aşa ceva. Este întreruptă în mai multe locuri.

Jeniko tăcu pentru câteva clipe, privind gânditor palma lui Bolden. O ciocăni uşurel cu degetul arătător şi reluă:

— Aici s-ar putea să se afle răspunsul dumneavoastră, domnule Bolden. Cred că aici intervine îngerul care vă păzeşte. Pot să vă mai

spun că are un fel de legătură cu afacerea dumneavoastră însă nu prea îmi dau seama cum.

Bolden îşi retrase palma, puţin cam violent.

— Sugeraţi că plicul vine din partea unui concurent comercial? Am doar o afacere de transport, ca atâtea altele. Elevatorul spaţial are suficientă capacitate pentru a căra oricât, pentru oricine. Nu...

Realiză că, împotriva voinţei lui, intrase în jocul bătrânului şi chiar căuta asociaţii care să se potrivească celor spuse de acesta. Era trucul clasic, folosit de orice ghicitor.

— Cred că de data asta chiar ajunge, spuse răspicat.

Însă nu găsi nici un fel de asocieri, cu toate că le căută instinctiv, în vorbele lui Jeniko. Era bogat, iar averea i se mărea oricum; relaţia sa cu Danielle era cum nu se poate mai bună. Nu avea nici cea mai mică intenţie ca măcar să încerce altceva, iar fata părea hotărâtă să rămână cu el. Era un ghicitor ciudat.

Se ridică de pe canapea. Bătrânul îl conduse cu paşi mărunţi până la uşa exterioară. Apăsă un buton camuflat discret şi zăvorul electromagnetic clănţăni, eliberând uşa pe care i-o deschise. Bolden se pregăti să spună ceva însă renunţă, mulţumirile i se păreau nepotrivite. Cercetă jenat strada, în stânga şi în dreapta, pentru a nu fi surprins de cineva cunoscut, cu toate că era extrem de puţin probabil ca acest lucru să se petreacă în Cartierul Latin din Paris. Străduţa era plină cu obişnuiţii turişti, cei mai mulţi asiatici, care fotografiau şi filmau aproape continuu. Nu păru să îl bage nimeni în seamă.

— Nu vă fie teamă, domnule Bolden. La momentul potrivit veţi lua decizia cea mai bună. Puteţi fi sigur de asta, îi spuse bătrânul, înainte de a închide fără zgomot uşa în urma sa. Da, puteţi fi sigur...

Bolden rămase câteva momente nemişcat, încercând să pătrundă spusele ghicitorului. Renunţă, dădu din mână a lehamite şi porni fără să mai întoarcă privirea şi fără să remarce că nu se mai auzise clănţănitul zăvorului electromagnetic; nu sesiză nici ochiul chiromantului, ce-l privea curios prin fanta lăsată de uşa rămasă puţin deschisă.

Capitolul 3

Din postura de spectator de film aflat în faţa unui ecran, Ian Bolden participase la zeci, poate sute de jafuri comise asupra unor bănci. De la cele grosolane, săvârşite de pistolari în Vestul Sălbatic, până la lucrături sofisticate, elaborate de regizori meticuloşi, în care hoţii se strecurau prin canalizări, utilizând înaltă tehnologie, făcând risipă de inteligenţă pentru a-şi atinge scopul. Nu şi-ar fi imaginat vreodată că ar putea fi chiar el participant la un astfel de jaf comis cu sânge rece, în cel mai clasic mod, de persoane mascate, trăgând din arme automate şi răcnind îngrozitor.

Se afla în cabinetul cu un perete de sticlă care se deschidea către sala cea mare a sucursalei pariziene a Ameribank, pentru a aranja un transfer de fonduri ceva mai consistent; avea de gând să-şi cumpere o altă proprietate, un domeniu liniştit, cu câteva hectare de viţă de vie şi o pistă privată. Hotărâse ca în viitorul apropiat să rămână o vreme în Franţa împreună cu Danielle, atât cât îi permiteau afacerile.

Anunţat de secretară, directorul băncii îl aşteptase personal la uşă pentru a-l conduce în biroul său, întrebându-l formal, aşa cum era de aşteptat, despre mersul afacerii cu transportul deşeurilor industriale în spaţiu. Bolden se pregătea să-i dea răspunsul clasic, că e mai ieftin de folosit spaţiul ca groapă de gunoi decât bătrânul Pământ, când năvăliră spărgătorii.

— Nu mişcă nimeni, se auzi slab prin peretele fonoabsorbant de sticlă, mai întâi în franceză, apoi în engleză.

Directorul băncii, un bărbat subţire, încă tânăr, îşi ridică nedumerit capul pe trei sferturi chel din monitorul pe care urmărea derularea tranzacţiei, când uşa biroului fu dată violent de perete şi doi indivizi cu feţele acoperite cu măşti de schi năvăliră înăuntru.

— Nici să nu te gândeşti, zbieră unul din ei, deşi mâna directorului nu se clintise pentru a apăsa butonul de panică, aflat sub birou. Deschide seiful! Imediat.

În timp ce vorbea, bărbatul mascat trecu în spatele biroului şi îl înşfăcă de gulerul sacoului pe director, forţându-l să se ridice, după care îl împinse violent către celălalt atacator care îl prinse şi-i propti ţeava armei sale în ceafă.

— Vino! Tu, arătă cu arma spre Bolden, care ridicase reflex mâinile la nivelul umerilor, pentru a dovedi că nu reprezintă nici un fel de pericol.

Se ridică din fotoliu şi porni alături de director, cu cei doi mascaţi în spatele lor. Trecură prin sala băncii, unde clienţii şi cei câţiva angajaţi fuseseră puşi să se lungească pe podea, cu braţele întinse şi ochii închişi. Văzu alţi doi mascaţi. Îşi strigau între ei ordine într-o limbă guturală, care lui Bolden îi păru rusă. Unul păzea intrarea, iar altul trecea pe la prizonieri, le lega mâinile cu şnur de plastic alb, zimţat, după care le punea câte o fâşie de bandă adezivă pe ochi şi pe gură. Când apăru şi micul lor grup, gangsterul tocmai terminase şi se urcase pe un birou, pentru a supraveghea mai bine zona.

Trecură în spatele ghişeelor unde un alt spărgător golea sistematic într-o geantă mare şi neagră de pânză dulapurile cu bani ale casierilor. Acesta le aruncă o privire scurtă de după masca de schi pe care o purta pe cap, fără să spună nimic şi fără să se oprească din activitate.

— Uite ce e, am bani... încercă Bolden să negocieze, însă primi o lovitură nu prea puternică în ceafă, cu patul armei. Lovitura îl ameţi, făcându-l să se clatine nesigur pe picioare.

Aproape imediat urmă o alta, de data asta în dreptul coastelor. Ajunseră lângă camera seifului. Îi despărţea doar o uşă din sticlă groasă, rezistentă la gloanţe, după cum scria pe o tăbliţă atârnată la nivelul ochilor. În spatele uşii se zărea seiful, surprinzător de mic faţă de dimensiunea camerei. Alături de seif se afla un birou, ocupat aproape în întregime cu un monitor al cărui ecran plat era împărţit în nouă zone, fiecare redând semnale video provenind de la tot atâtea camere de supraveghere.

Cu mâinile tremurând, directorul băncii scoase dintr-un buzunar un card de acces pe care îl trecu de câteva ori prin dreptul unui cititor. Uşa se deschise cu un păcănit şi intrară cu toţii înăuntru.

Directorul se îndreptă către seif, urmărit îndeaproape de unul dintre agresori. Compuse, vizibil stânjenit de ţeava armei pe care acesta i-o lipise la baza gâtului, un cifru, răsuci mânerul în formă de cruce şi deschise seiful.

Într-un gest pe care nu şi-l putu explica, Bolden făcu discret un pas spre stânga, profitând de faptul că atenţia spărgătorilor era îndreptată către teancurile de bani conţinute de seif.

Ajunse foarte aproape de biroul cu monitorul de supraveghere, sub care văzuse montat, în partea stângă, un buton de panică. Coborî brusc mâna stângă şi îl apăsă. Nu se întâmplă nimic. Nu sună nici o alarmă şi nici nu se închise vreo uşă blindată. În schimb, mişcarea nu trecu neobservată; cel mai apropiat bandit îl văzu şi se răsuci, lovindu-l cu patul armei în stomac. Bolden se încovrigă, regretând deja gestul său inutil de eroism. Nu îi păsa deloc de banii din seif; averea sa depăşea cu mult acea sumă. Nu îi păsa prea mult nici de personalul băncii sau de clienţii întinşi pe jos în sala principală. Ba chiar îi invidia; ei nu făcuseră gesturi prosteşti şi urma să scape nevătămaţi. Ţinea foarte mult să scape teafăr. Ar fi fost mult mai simplu dacă mascaţii ar fi acceptat să negocieze cu el personal. Ar fi fost dispus să le plătească mult mai mult decât cele câteva teancuri amărâte de bancnote pe care se pregăteau să le şterpelească. Cel care îl surprinsese le strigă ceva camarazilor săi, ridicând două degete de la o mână. Cu toate că nu pricepea nimic din limba pe care o vorbeau spărgătorii, Bolden ar fi putut să jure că spusese ceva de genul:

— Idiotul ăsta a dat alarma! Mai avem două minute!

Lucrurile se precipitară. Spărgătorul care adunase banii de la dulapurile casierilor veni în camera seifului, despăturind din mers o altă geantă de pânză. O desfăcu larg şi o puse la baza seifului. Trase teancurile cu bancnote frumos aranjate de pe rafturi, făcându-le să cadă direct în geantă. Goli seiful în mai puţin de un minut, trase fermoarul genţii şi se năpusti afară.

Bolden primi o lovitură în ceafă, una zdravănă de această dată. Se prăbuşi şi totul se întunecă în jur.

Leşinul ţinuse probabil câteva minute. Deschise ochii şi îl văzu pe directorul băncii întins pe podeaua metalică din camera seifului. Din tâmplă i se scurgea un firicel de sânge. Nu îşi dădu seama dacă mai trăieşte sau nu, însă amănuntul i se păru lipsit de importanţă. Încercă să se ridice şi izbuti cu mare greutate să o facă. Durerea de cap era foarte intensă, depăşind-o pe cea provocată de şuturile încasate în abdomen.

De afară se auzea concertul sirenelor poliţiei. Gangsterul de la intrare veni şi le spuse celorlalţi ceva, precipitat. Între hoţi avu loc un schimb de replici în aceeaşi limbă care amintea de rusă. Unul dintre ei se adresă în engleză, cu accent, captivilor.

— Suntem prinşi aici. Vom cere o maşină. Vă vom folosi drept ostatici. Dacă cooperaţi, veţi trăi.

Un telefon sună pe un birou. Cel care îl lovise pe Bolden făcu semn unui angajat al băncii, aflat printre oamenii întinşi pe jos, să răspundă.

— Vor să ştie cine e şeful. Cred că vor să negocieze.

Din câţiva paşi, individul care dădea ordine ajunse lângă cel care răspunsese la telefon şi luă receptorul.

— O maşină. Acum. Altfel încep să ucid ostatici.

Ascultă răspunsul şi, nemulţumit de cele auzite, răcni:

— Am zis acum!

Trânti receptorul şi rosti în engleză, cu glas puternic, fără să se adreseze cuiva anume:

— Cred că glumim. Nu ne iau în serios. Vom executa pe cineva ca să îi lămurim. Vrem nenorocita aia de maşină. Dacă nu ne-o dau, vă împuşcăm, câte unul la cinci minute. Începem cu el – arătă spre Bolden. În definitiv, el a provocat tot bâlciul ăsta atunci când s-a hotărât să facă pe eroul.

Doi mascaţi îl înşfăcară pe Bolden şi îl târâră spre intrarea în bancă. Deschiseră uşa. Şeful mascaţilor apropie pistolul de tâmpla lui Bolden, ţinându-l cu o mână de guler. În mod ciudat, Bolden îşi contemplă fără emoţie sfârşitul. Se simţea detaşat, ca şi cum toate acestea i s-ar fi întâmplat altcuiva. Chiar şi durerile provocate de lovituri aproape dispăruseră. Îi veni în gând plicul negru, primit în ziua când ajunsese la Paris şi revăzu data scrisă pe el. În drum, unul dintre ceasurile cu calendar ale băncii aflate deasupra ghişeelor îi confirmă ceea ce deja ştia: data de pe plic.

Ziua morţii lui.

Expeditorul necunoscut o prevăzuse în avans cu trei zile şi îl informase despre asta. O clipă se întrebă dacă toată povestea nu este decât o înscenare, dacă nu cumva nimerise în mijlocul turnării unuia dintre acele filme cu bandiţi şi poliţişti, şi din clipă în clipă urma să apară regizorul pentru a marca sfârşitul scenei. Sau poate chiar expeditorul plicului era cel care organizase jaful deşi, într-o asemenea eventualitate, rămânea inexplicabil de ce se mai obosise să îl anunţe şi pe el.

La fel de inexplicabil rămânea şi faptul că el, din proprie voinţă, apăsase atât de necugetat butonul de panică; altfel, hoţii ar fi plecat până acum cu prada lor cu tot, iar el ar fi fost liber. Mai târziu, analizându-şi gestul necugetat, avea să presupună că lovitura primită în ceafă îl împiedicase să judece limpede; sau poate fusese dorinţa de a se răzbuna pe cei ce îl umiliseră şi dădeau ordine doar pentru că aveau câteva nenorocite de arme şi păreau dispuşi să le folosească?

Poliţiştii izolaseră zona din jurul băncii cu un gard format din panouri cu bare sudate vopsite în dungi roşii şi albe. O mulţime de curioşi se înghesuiau deja după panouri. Dintr-un autocar oprit de cordonul poliţiei se revărsaseră turiştii care, laolaltă cu reporterii şi cameramanii sosiţi în grabă, fotografiau cu camerele telefoanelor mobile sau aparatele digitale compacte. Însă Bolden nu-i mai vedea; mintea i se golise de parcă i-ar fi plecat toate gândurile. Îşi simţi picioarele înmuindu-se şi căzu în genunchi, cu mâna agresorului încă ţinându-l de gulerul sacoului.

În acel moment răsună împuşcătura. Mai târziu, în urma cercetărilor poliţiei, nu s-a putut stabili de unde a venit şi cine a tras. Capul banditului care se pregătea să îl împuşte zvâcni scurt pe spate, cu fruntea perforată. Trupul se clătină şi căzu moale peste Bolden, care nu pricepea nimic din ce se petrecea în jurul său.

După un moment de stupoare bandiţii din bancă deschiseră haotic focul, împuşcând de-a valma ostaticii întinşi pe podea. Trupele de intervenţie aruncară grenade fumigene înainte de a

năvăli, iar interiorul băncii se umplu imediat de un fum alb, gros şi înţepător, care îi făcu pe bandiţi şi pe supravieţuitori să tuşească şi să lăcrimeze amarnic.

Urmară câteva minute în care atacatorii schimbară focuri de armă cu poliţiştii, dar Bolden nu mai ezită. Dădu deoparte cadavrul banditului şi fugi pe trotuar până la gardul improvizat din panouri. Sări dincolo, profitând de faptul că atenţia poliţiştilor era îndreptată spre bancă şi dispăru în hărmălaia făcută de mulţimea de spectatori.

Încă mai simţea apăsarea ţevii pistolului în ceafă. Îl dureau cumplit capul şi abdomenul în locurile unde fusese lovit însă nimic nu se compara cu satisfacţia rămânerii în viaţă. Încercă să oprească un taxi. Reuşi cu greu, după ce primele două îl ocoliră cu scrâşnet de roţi, când şoferii lor îi văzură hainele în dezordine şi sângele ce-i şiroia pe faţă din pielea despicată a frunţii, urmare a unei lovituri pe care nu-şi mai amintea când o primise.

Mai târziu, după ce înghiţise un pumn de calmante şi îşi pansase rănile, din fericire superficiale, făcu un duş în apartamentul său din arondismentul 8. Urmări la televizor deznodământul spargerii de la bancă.

Poliţia şi reporterii încă nu aflaseră că se numărase printre protagoniştii principali ai acelei zile, însă era perfect conştient că devenise doar o chestiune de timp. Se hotărî pe loc: telefonă pilotului său şi îi ceru să plece cât mai repede din Franţa. Urma să o sune din avion pe Danielle, pretextând că intervenise o urgenţă. Nu dorea să o sperie şi, mai ales, nu avea nici un chef să îi povestească ceva ce nici el încă nu reuşise să

înţeleagă. Următoarea lor întâlnire urma să aibă loc pe pământ american. O va invita să îl viziteze. Acolo se simţea în siguranţă. Aici se aflase la un pas de moarte, exact aşa cum îl prevenise mesajul de pe plic.

Dar scăpase.

Fuseseră doborâţi toţi cei patru bandiţi, iar şoferul care îi aştepta fusese prins şi interogat. Se aflaseră deja primele informaţii. Trei dintre indivizi făceau parte dintr-o organizaţie paramilitară cecenă, care angajase şi doi mercenari ruşi. Banii furaţi urmau să se transforme în arme care ar fi trebuit să ajungă la trupele de gherilă ce hărţuiau Armata Roşie într-un conflict cronicizat din Caucaz, unul dintre războaiele locale care se reîncălzeau din când în când, după un ciclu imposibil de prevăzut, dar păstrat sub control de ruşi.

Spărgătorii uciseseră la întâmplare unsprezece oameni din personalul băncii şi dintre clienţi. Alţi şapte fuseseră internaţi la spital, în stare gravă. Bolden era singurul care scăpase aproape nevătămat. Nu se ştia cine trăsese acel prim foc de armă care îi salvase viaţa, dar declanşase masacrul. Poliţiştii jurau că nu ei o făcuseră. Mass media aflase că fusese un glonţ cu fragmentare, care se sfărâmase la impact în bucăţi ce nu puteau fi de nici un folos în determinarea traiectoriei.

Canalele de ştiri reluară de mai multe ori scena din uşă, când Bolden fusese scos pentru a fi executat. Cum privea în jos, faţa nu i se văzuse nici o clipă, însă asta nu avea să îi împiedice pe

poliţişti să îl găsească. Numai că el avea să fie departe când o vor face.

Nu intenţiona să revină prea curând în Europa. Renunţase deja la ideea de a-şi cumpăra un domeniu în Franţa. Îşi propuse să-şi sune din avion avocaţii pentru a-i însărcina să se ocupe de poliţişti. Pentru moment, spera doar ca aceştia să întârzie măcar până când avionul său avea să se afle în aer.

Efectul adrenalinei începuse să îi treacă. Se gândi cu satisfacţie la plicul negru şi la data de pe el. Vru să-l rupă, dar era mult prea obosit pentru asta. Misteriosul expeditor se înşelase.

Supravieţuise.

Capitolul 4

Bărbatul distins şi atletic, cu părul cărunt tuns scurt, bărbierit impecabil, se ivi ca din senin în faţa lui Bolden la ieşirea din liftul care îl adusese în parcarea subterană a blocului în care locuia, în mijlocul Manhattan-ului. Într-o mână ţinea o servietă maro din piele fină, iar cealaltă mână îi era ascunsă în buzunar.

— Noi v-am trimis plicul negru, domnule Bolden. Noi suntem Îngerul Păzitor.

Bolden privi suspicios în toate părţile. „Noi?" Era oare o capcană? Bolden se înfurie: nu păstrase în buzunar pistolul pe care îl cumpărase imediat ce se întorsese în America, ci îl lăsase în torpedoul maşinii sport pe care obişnuia să o conducă. Minutele cât fusese prizonierul celor ce puseseră la cale jaful de la sediul parizian al Ameribank îl marcaseră profund.

Nu erau singuri în parcare, mai zări şi alţi oameni care îşi lăsau maşinile sau se pregăteau de plecare. Camerele de supraveghere aruncau sclipiri roşii din colţurile în care fuseseră amplasate. Nu departe se afla o cabină transparentă în care era un bărbat în uniformă, din personalul de securitate. Bătăile inimii i se mai potoliră. Categoric, nu se afla într-o situaţie propice pentru a fi atacat.

Ca şi când i-ar fi citit gândurile, bărbatul continuă:

— Noi v-am salvat viaţa la Paris, când a fost cât pe ce să fiţi ucis de acea bandă de spărgători.

Cu toate acestea, a trebuit să improvizăm, ceea ce nu ne place deloc. Nu am înţeles de ce aţi apăsat alarma însă nu e prima oară când intervenim pentru a rezolva chestiuni pe care nu le pricepem.

— Cine eşti şi ce vrei? întrebă Bolden, sec.

Bărbatul păru puţin nedumerit pentru o clipă. Zâmbi larg şi scoase mâna din buzunar. Pentru o clipă, văzându-i gestul, Bolden se crispă iar, dar se relaxă imediat: bărbatul nu scoase vreo armă, ci îi întinse paşnic mâna.

— Nu trebuie să vă fie teamă, domnule Bolden. Noi suntem băieţii buni. Vă păzim spatele de foarte mulţi ani. Sunt colonelul Folder. Reprezint Îngerul Păzitor. Noi v-am salvat viaţa şi la Paris.

Bolden întinse un deget către cel ce se prezentase drept colonelul Folder.

— Vrei să spui că...

— Cel care a ucis gangsterul care ţinea pistolul la ceafa dumneavoastră a fost unul dintre ai noştri, continuă acesta. E totul înregistrat, nu trebuie să mă credeţi pe cuvânt. Plicul negru a fost doar un mod de a vă atrage atenţia. V-am mai salvat viaţa o dată, pe când eraţi copil. Nu cred că vă mai amintiţi, însă şi acel episod a fost înregistrat şi îl puteţi revedea.

Colonelul vorbea în propoziţii scurte, milităreşte, ca şi cum ar fi dat un raport.

Bolden ştia, fireşte, despre momentul de cumpănă prin care trecuse când avea cinci ani, chiar dacă nu-şi mai amintea detaliile. Incidentul îi fusese povestit de atâtea ori, încât aproape că îl putea retrăi, în imaginaţie.

Se întâmplase la o petrecere dată de mama lui vitregă. Tatăl său se recăsătorise la doi ani după ce venise el pe lume. Dădeau frecvent petreceri. Le plăcea să bea şi să chefuiască, înconjuraţi de prieteni lipsiţi de grija zilei de mâine, asemeni lor. Se îmbătaseră, ca toată lumea. La fel şi bona mexicană, care ar fi trebuit să aibă grijă de el: adormise buştean după câteva păhărele băute pe furiş în bucătărie.

Profitase şi, ca orice copil mânat de curiozitate, pornise în explorare fără să îl bage careva în seamă. Trecuse nestingherit pe lângă cupluri care făceau sex sau care dormeau deja, bărbaţi şi femei răpuşi de alcool prin cele mai neobişnuite unghere. Cineva cânta la chitară, alţii discutau cu voci tremurate, marcate de ameţeala alcoolului. Nimic din toate astea nu îl mai impresiona, se obişnuise cu petrecerile, făceau parte din firesc, la fel ca şi fumul dulceag de marijuana care plutea peste tot, amestecat cu cel de tutun. Ieşise din casă pe uşile lăsate larg deschise.

Alunecase pe ceva sau poate se împiedicase de vreun petrecăreţ îmbibat de droguri şi alcool care se tolănise acolo unde îl prinsese ameţeala, se lovise la cap şi se rostogolise în piscină. Ştia să înoate, tatăl său îi plătise un instructor răbdător, care venise din două în două zile o vară întreagă pentru a-i da lecţii. Dar micul Ian se lovise destul de tare şi îşi pierduse cunoştinţa înainte de a atinge apa călduţă a bazinului, în care chefliii aruncaseră cutii de bere şi pachete mototolite de ţigări.

Un bărbat îmbrăcat într-un costum negru, mulat pe corp, apăruse de nicăieri, plonjase după el, îl scosese şi îl aşezase cu grijă pe mal. Îi dăduse

primul ajutor, făcându-i respiraţie artificială până când îşi venise în fire, tuşind şi scuipând apa înghiţită. Între timp se adunaseră mai mulţi petrecăreţi. Apăruse în grabă şi tatăl său, făcându-şi loc din coate printre ceilalţi, fără menajamente. Îl îmbrăţişase şi îl strânsese tare la piept. Însă, în agitaţia care se produsese, salvatorul se făcuse nevăzut şi nu mai fusese de găsit, în ciuda eforturilor depuse de tatăl său, dornic să îşi arate recunoştinţa.

— De unde ştii? Doar nu ai fost acolo... spuse, neîncrezător.

— Oh, râse scurt colonelul, ştiu şi multe altele. Spre exemplu, atunci aţi produs şi prima victimă colaterală. Tot timpul sunt şi din astea. Cu atât mai multe cu cât creşte nivelul de intervenţie. E unul dintre factorii proporţionali. Dacă doriţi, puteţi afla mai multe.

— Ai fost acolo! rosti el uimit, însă colonelul se mulţumi să zâmbească misterios, fără să aprobe sau să nege. Victimă colaterală? Bona…

Mai reţinuse un episod petrecut atunci, pe care îl credea provenit din legenda ce se dezvoltase în jurul întâmplării. Se spunea că tatăl său, beat şi nebun de furie, o împuşcase pe inconştienta bonă mexicană după care aranjase ca totul să pară a fi o sinucidere a femeii, care s-ar fi simţit vinovată. Ştia mai multe variante ale păţaniei cu bona, dar cea mai plauzibilă i se păruse aceea în care tatăl său o concediase pentru neglijenţă, iar femeia se întorsese în ţara ei.

Bolden înghiţi de câteva ori în sec. Se uită la bărbatul din faţa lui ca la un nebun. Nu crezuse că

mai există cineva care să cunoască acel moment din viaţa sa şi cu atât mai puţin să îl fi înregistrat.

— Aşadar aţi ştiut ce urma să mi se întâmple? Aţi ştiut că urma să mă înec?

— Da, şi vă înţeleg mirarea, răspunse senin acesta. Ceea ce vă voi spune sună neobişnuit. Vă asigur însă că e cât se poate de real şi vă putem oferi toate argumentele ca să vă convingeţi singur. Există un Aparat. Cu el determinăm posibilitatea ca moartea dumneavoastră să se petreacă într-un oarecare interval de timp de două, maximum trei zile. S-a inventat şi asta. La fel ca automobilul. Sau calculatorul. Suntem o organizaţie specializată. Cu asta ne ocupăm. Păcălim pentru o vreme moartea pentru cei care îşi permit să ne plătească. Atât.

— Dar eu nu am plătit pe nimeni! exclamă Bolden.

Colonelul îl privi serios. Păru a chibzui o clipă.

— Aşa este. Nu aţi plătit încă pe nimeni. Dar este foarte probabil că o veţi face. Ne adresăm unei clientele extrem de selecte, pe care o alegem numai din rândul celor care îşi permit să ne plătească. Uneori, aşa cum e cazul dumneavoastră, a trebuit s-o luăm din vreme. De fapt, foarte din vreme, chiar de când eraţi copil. Urma să moşteniţi o avere importantă şi nu vă puteam lăsa să muriţi, nu-i aşa? Mai mult, aţi avut priceperea să vă înmulţiţi banii. Afacerea dumneavoastră cu gunoaie spaţiale merge excelent. Va merge şi mai bine, vă asigur. Permiteţi-mi să vă felicit pentru idee, dar şi pentru faptul că aţi obţinut concesiunea transportului cu Elevatorul Spaţial. E o mare

realizare, să urcaţi în fiecare zi sute de tone de gunoi în cosmos. Să păstraţi planeta curată...

— De fapt, deocamdată nu sunt decât douăzeci şi ceva de tone, murmură reflex Bolden. Va mai dura până când cei de la Elevator ajung la capacitatea contractată. Nu văd însă ce legătură ar putea avea afacerea mea cu organizaţia pe care spuneţi că o reprezentaţi. Şi ce-i prostia asta cu salvarea vieţii? Chiar nu înţeleg. Încercaţi să mă şantajaţi? De fapt, cred că am pierdut suficient timp. Trebuie să plec, spuse şi apăsă telecomanda bolidului său care ridică lin una dintre uşile-fluture.

— Legătura sunteţi dumneavoastră, spuse ceva mai tare colonelul, din spatele lui. Compania dumneavoastră, Green Clean, vă va asigura fondurile necesare pentru a supravieţui, domnule Bolden. Nu vă şantajează nimeni. A venit însă momentul să decideţi dacă doriţi sau nu să vă protejăm. Să supravieţuiţi. Până acum am desfăşurat o supraveghere superficială. A fost un noroc că v-am detectat ca potenţial client, prima oară, acum trei decenii. Însă acela a fost doar primul nivel, domnule. La Paris a fost al doilea. De acum va merge tot mai repede.

— Nivel? se miră Bolden, fără să se întoarcă, dar şi fără să intre în maşina sa. Ca la jocurile video?

— Nu mai ştiu cine le-a spus aşa, domnule, dar e foarte sugestiv. Un nivel se încheie cu o întâmplare în care, de regulă, subiectul trebuie să moară. Dacă are un contract cu noi, scapă, ceea ce înseamnă că ne-am făcut bine treaba. Dacă nu are contract cu noi şi totuşi scapă, înseamnă că e

extrem de norocos. Însă chestia asta cu norocul nu ţine de prea multe ori. Şi în nici un caz nu funcţionează la niveluri avansate.

Bolden se întoarse brusc, făcu doi paşi, îşi apropie până la câţiva centimetri faţa de cea a colonelului şi rosti răspicat:

— Aşadar, cineva încearcă să mă omoare?

Deloc impresionat, colonelul nu se clinti. Răspunse calm:

— Nu e aşa simplu. Sunt însă lucruri pe care aţi dori să le aflaţi şi să le vedeţi. Aş putea să încerc să vă explic, dar este foarte posibil să nu mă credeţi. Aşa încât vă propun să mă însoţiţi şi să evaluaţi singur ceea ce o să vă arăt. Vă garantez că nu veţi păţi absolut nimic, cel puţin nu atâta vreme cât ne ocupăm noi de dumneavoastră. După ce veţi vedea ceea ce vreau să vă arăt, vă voi aduce înapoi aici sau vă voi conduce acolo unde veţi dori dumneavoastră, indiferent ce decizie veţi lua.

Folder arătă spre o limuzină luxoasă parcată în apropiere. Şoferul acesteia îi văzu semnul, porni motorul şi aprinse farurile. Ca mânat de-un instinct mai puternic decât propria voinţă, Bolden îl însoţi pe ciudatul personaj şi urcă în maşină.

***

Călătoreau deja de un sfert de oră. Colonelul nu dăduse nici un fel de instrucţiuni şoferului, de care îi despărţea un geam gros, fumuriu. Automobilul gonea cu viteză spre vest. În fotoliile confortabile de piele aproape nu se simţea mişcarea. În interior plutea aroma plăcută a unui odorizant de bună calitate. Bolden încă se mai întreba ce anume îl determinase să urce în maşină,

neputându-se hotărî dacă să regrete sau nu. Colonelul decise să reia discuţia începută în parcarea subterană.

— Nu suntem singurii care încearcă să păcălească moartea. Această preocupare a existat dintotdeauna, probabil de când există omenirea. Doar metodele diferă. Ne place să credem că ale noastre sunt cu totul diferite de celelalte. Şi, desigur, mult mai eficiente.

Bolden scutură nedumerit din cap.

— De când există omenirea? Ce vrei să spui cu asta?

— Aţi vizitat piramidele egiptene de câteva ori, v-am păzit şi acolo. Probabil aţi reţinut că mai toţi marii faraoni au simţit nevoia să-şi facă propria piramidă. Nu a contat câte resurse şi ce eforturi au presupus proiectele lor. Au vrut neapărat să păcălească moartea, convinşi că îi aştepta viaţa veşnică. Într-un fel, chiar au reuşit să lase o urmă, câtă vreme ne mai amintim şi azi de ei, după patru mii de ani. Mai toate religiile promit viaţă veşnică. Raiul lui Dumnezeu, Paradisul lui Allah, Nirvana lui Buddha, cu toate variaţiunile pe aceeaşi temă. Viaţa veşnică asigurată. Dar ştiţi prea bine ce înseamnă religiile... Promisiunea vieţii veşnice le-a adus averi uriaşe. Care continuă încă să crească.

Bolden reţinuse doar prima parte.

— Deci ştiţi că am fost în Egipt? M-aţi urmărit?

— Evident că v-am urmărit. Altminteri cum am fi putut să vă salvăm viaţa? Nu vă sfătuiesc să mai călătoriţi prea devreme pe acolo. Situaţia politică e cam încordată în Orientul Mijlociu. Sunt

sigur că arabii pun iar ceva la cale împotriva Israelului. V-am spus deja că vă urmăresc de patruzeci de ani, reluă răbdător Folder. Atunci mi-aţi fost repartizat. Vă cunosc mai bine decât vă puteţi închipui. Mai aveţi puţină răbdare şi o să vedeţi câte dovezi doriţi. Şi, mai ales, o să înţelegeţi de ce am făcut asta.

Colonelul aruncă o privire geamului fumuriu. Ieşiseră din suburbiile New York-ului şi se înscriseseră pe Interstate 80, către vest.

— Oricum, nu cu acest gen de promisiuni de viaţă veşnică ne ocupăm noi. Nu propunem o religie.

Bolden tăcu. Privi afară, pe geamul fumuriu. Peisajul exterior defila cu viteză.

— Există şi metode laice de obţinere a vieţii veşnice, continuă Folder. Iată, de exemplu pictorii: Rembrandt, Picasso, Leonardo... numiţi-i dumneavoastră, vă pricepeţi mai bine, doar aţi moştenit pinacoteca familiei. Cei care şi-au permis, regii şi reginele, prinţii şi prinţesele, nobilii şi mai târziu negustorii cu bani, au fost imortalizaţi în tablouri. Figurile lor au rămas şi le putem admira în muzee. Astăzi, oricine are un aparat foto face acelaşi lucru, poate chiar mai bine.

— Poate ar trebui să-mi spuneţi ce e cu Aparatul ăla, rosti apăsat Bolden.

Colonelul zâmbi larg.

— Toate la timpul lor. Într-acolo mergem, e mai bine să vă lămuriţi singur, v-am spus deja. O să aflaţi absolut tot ce doriţi. Permiteţi-mi să vă povestesc o întâmplare.

Privi către Bolden însă acesta ridică indiferent din umeri.

— Când eram adolescent, profesorul de istorie a aranjat să vizităm Metropolitanul, ne-a făcut capul mare cu minunăţiile pe care o să le vedem înăuntru. Locuiam în Louisville, un orăşel prăfuit din Carolina de Sud. Am mers cu Greyhound toată noaptea până la New York. Cum am ajuns prea devreme, am aşteptat pe trepte să se deschidă muzeul. Şi acum îmi amintesc de templul ăla din Egipt, i-au făcut o aripă specială cu un mic lac în jurul său. Au spus că e un dar de la poporul egiptean, căci templul oricum urma să fie înghiţit de apele barajului de la Assuan. Cine ştie însă câţi bani le-or fi dat egiptenilor... Însă nu templul şi nici minunile de acolo nu le-am reţinut în excursia aia. Ci pozele făcute înainte ca templul să fi fost strămutat în America. Erau expuse lângă templu, ca să ne facem o idee despre cum arăta înainte de a fi fost restaurat de muzeu.

Colonelul se opri din povestit pentru a apăsa un buton aflat pe cotiera ce le despărţea locurile. Îi ridică partea de deasupra. Înăuntru se găsea un mic bar. Extrase o sticlă cu apă şi două pahare pe care le umplu pe jumătate. Îi întinse unul dintre ele lui Bolden, care îl luă şi bău. Colonelul bău la rândul lui.

— Ei bine, pietrele alea străvechi erau pline cu inscripţii zgâriate sau vopsite. Erau din toate epocile, înţelegeţi? Unele nu mai puteau fi descifrate, dar altele, cele lăsate de soldaţii lui Napoleon, se puteau citi clar. Zeci de generaţii şi-au lăsat amprentele pe acele pietre. Conştient sau nu, au făcut şi ei o încercare de a traversa vremea. E în firea omului. Unii cred că lucrează instinctul

de conservare, alţii că e o formă de manifestare a personalităţii.

Bolden îşi făcu de lucru cu paharul gol. Hotărî să intre în joc.

— Drăguţă poveste! Numai că toate astea nu au nimic de-a face cu salvarea vieţii, fie că vorbim de o piramidă sau de-o inscripţie scrijelită pe undeva. O să-mi vorbiţi şi de medicină, nu-i aşa? Despre cum reuşesc oamenii să trăiască mai mult datorită descoperirilor medicinei şi tratamentelor moderne. Genomul uman, genele care provoacă îmbătrânirea. Da, ştiu. Sper că nu vreţi să mă duceţi la o clinică.

— Oh, nu, în nici un caz. Deşi... Aveţi dreptate, până la un punct. Medicina ajută. Se tratează boli considerate incurabile altădată. Însă nu există nici o clinică sau vreun spital care să pretindă că oferă viaţă veşnică. De fapt, nu, nu-i chiar aşa. Piaţa e liberă, cererea e imensă, prin urmare au apărut surogatele. Există Criogen, Eterngen şi alţii, care, pentru bani frumoşi, conservă trupurile în azot lichid – sau numai capetele, pentru cei care vor să iasă mai ieftin -, în ideea că în viitor, când se va descoperi remediul bolii sau tratamentul bătrâneţii, trupurile vor fi dezgheţate şi resuscitate. Mulţi savanţi sunt de acord că e o înşelătorie şi că odată îngheţate, membranele celulelor se distrug şi nu mai pot fi refăcute. Poţi însă să-i opreşti pe amatorii de nemurire? Dacă în viitor se va descoperi modul în care se pot reface celulele îngheţate? Între timp, au descoperit cum să păstreze întregi celulele alea, injectând un cocktail de chimicale foarte otrăvitor.

Poate că viitorul va aduce şi descoperirea antidotului...

Bolden vru să intervină, apoi se răzgândi. În schimb, colonelul continuă netulburat:

— Probabil că întrebarea care le-a fost adresată cel mai des ghicitorilor din toate timpurile este aceea despre moarte. Precum ştiţi, Pythia e cea mai celebră. De la ea încoace, n-a existat secol fără măcar un ghicitor celebru, atestat istoric. S-au folosit pe rând de măruntaie de oaie, oase de şarpe, zaruri, cărţi de tarot, tăbliţa ouija, rune – nu neapărat în această ordine -, s-a apelat la spiritism, la magie albă sau neagră, apoi la persoane cu capacităţi paranormale care, la fel ca Uri Geller, despre care se spune că îndoia o lingură doar uitându-se la ea, pretindeau că pot arunca o privire în viitor. Cred că pe aici ne-am încadra noi. De fapt, chiar asta facem. Numai că noi nu mergem pe ghicite. Există un fundament ştiinţific pentru Aparat, chiar dacă nu este complet şi nici măcar ceea ce am descoperit nu a fost pe deplin înţeles. Dar, şi asta-i cel mai important, funcţionează. Ne permite să sondăm viitorul pentru dumneavoastră. Pentru cei ca dumneavoastră.

— Da, ştiu, pentru cei care îşi permit. Mi-ai mai spus asta. Aşa îi abordaţi pe toţi viitorii clienţi? Cu plicuri negre?

— Oh, nu, râse colonelul. Fiecare client este diferit, la fel şi modul de abordare. Cei de la biroul de contacte stabilesc, analizând pe termen lung comportamentul subiectului, care e cea mai bună metodă de abordare: plicul negru, în cazul dumneavoastră. Au ştiut că asta o să vă intrige. Şi

că o să deveniţi curios. Au apreciat corect şi faptul că veţi consulta un ghicitor.

— M-aţi analizat? Adică aţi pus nişte psihiatri să-mi analizeze comportamentul? se revoltă Bolden. Dar pe ghicitor nu l-am consultat, ci l-am întrebat dacă nu cumva scrisoarea aia, despre care aţi spus că au ticluit-o psihiatrii voştri, e trimisă de el sau vreun confrate al lui.

— Psihologi, nu psihiatri! îl corectă colonelul. Nu e acelaşi lucru. Credeam că m-am făcut bine înţeles. Vă urmărim de multă vreme. Fireşte că v-am analizat în toate felurile posibile, în interesul dumneavoastră, ca să vă putem proteja mai bine. Asta nu înseamnă că, deşi îi avem pe cei mai buni, tot ce a fost plănuit se va petrece întocmai. Sunt oricând posibile erori.

— Şi această întâlnire face parte din analiză? Te-au trimis anume ca să mă convingi?

— Evident. S-a ajuns la concluzia că sunt cel mai potrivit pentru a vă convinge că e necesar să semnaţi un contract cu noi. De altfel, aşa cum v-am spus, eu mă ocup de dumneavoastră chiar de la început. De când aveaţi patru ani. Cu câteva luni înainte de incidentul în urma căruia era să muriţi. L-am detectat şi am intervenit la timp. Cred însă că ar fi bine să continuăm această conversaţie după ce veţi vedea ceea ce intenţionez să vă arăt.

Bolden nu mai replică. Privi afară, fără ca de fapt să vadă peisajul. De câteva ori dădu să spună câte ceva însă se abţinu.

Capitolul 5

Ajunseră la destinaţie după două ore şi ceva de călătorie. Cu o oră în urmă, colonelul îşi deschisese servieta, îşi aşezase pe nas o pereche de ochelari, şi trecuse la lectura unor hârtii, dând de înţeles că nu dorea să fie deranjat. Din când în când făcea adnotări cu un pix din aur.

Bolden se cufundase în gândurile lui. Era neverosimil ceea ce îi spusese colonelul: exista un aparat care putea să prevadă moartea şi astfel îi salvaseră viaţa în două rânduri! Iar colonelul părea să ştie despre el lucruri pe care numai dacă l-ar fi urmărit într-adevăr pas cu pas, zi după zi, ar fi putut să le afle.

Îşi aminti de Danielle, care venise la el în America în urmă cu o zi. Îşi trimisese avionul după ea. Îi explicase că fusese la un pas de moarte în incidentul de la bancă. Avocatul său făcuse minuni, împiedicând poliţia franceză să-l citeze la tribunal şi, mai ales, să dezvăluie oficial presei numele său. Avocatul făcuse presiuni la nivel înalt. Franţa avea nevoie disperată să scape de sutele de tone de deşeuri radioactive produse de cele cincizeci şi nouă de centrale nucleare care îi asigurau energia electrică pentru consumul intern şi pentru export, în condiţiile în care normele de poluare ale Uniunii Europene se înăspreau continuu. Cumva, ceva tot răsuflase şi doi jurnalişti foarte insistenţi se ţinuseră de capul lui câteva zile. Dar cum poliţia arestase un criminal în

serie, interesul acestora pentru păţania de la Paris a fost înlocuit cu noul eveniment.

Hotărâse împreună cu Danielle să plece incognito în Caraibe, pentru câteva săptămâni de vacanţă. Spera să uite cele întâmplate şi, mai ales, să aştepte ca presa să se plictisească, pornind în căutarea altor subiecte. Intenţiona să nu folosească mult prea cunoscutul avion personal, care şi aşa se afla într-o revizie programată, şi să urce amândoi într-o cursă de linie.

Limuzina încetini şi opri în faţa unui post de control, întrerupându-i gândurile.

— E o fostă bază militară, explică colonelul. De când cu reducerile de efective de la Apărare, o mulţime dintre acestea au devenit disponibile. Am cumpărat şi noi câteva. Aceasta corespunde bine scopurilor noastre: e bine izolată, să nu dea naştere la întrebări sau să atragă nepoftiţi. Şi, mai ales, e gata dotată. La utilităţi mă refer, căci armele şi le-au luat demult. Există şi câteva niveluri subterane.

În vreme ce şoferul parcurgea procedura de securitate împreună cu paznicii de la intrare, Folder îşi strânse hârtiile şi le aşeză la loc în servietă împreună cu pixul din aur. Îşi luă ochelarii de pe nas şi-i puse într-un etui de piele.

— Unii preferă computerele, dar eu m-am obişnuit cu hârtia, îi explică, închizând servieta. Va trebui să coborâm, domnule Bolden.

Limuzina oprise într-un hangar imens a cărui poartă se închisese în urma ei. Coborâră în semiîntunericul străpuns doar de câteva lămpi cu vapori de mercur amplasate asemeni unor puncte albe, incandescente, la colţurile clădirii, aproape de acoperişul semicilindric. Ochii lui Bolden încă

nu se obişnuiseră cu lumina redusă, însă Folder îl luă de braţ şi-l conduse către un dreptunghi întunecat, de mărimea unei mese de biliard, care începu să coboare la câteva secunde după ce păşiră pe suprafaţa lui.

Platforma se opri după douăzeci de metri la nivelul pardoselii unui coridor cu pereţii din sticlă fumurie, polarizată, mărginit de două uşi, de asemenea fumurii. Folder porni hotărât spre dreapta, făcu doi sau trei paşi, se opri şi se întoarse către Bolden, invitându-l să-l urmeze. Trecură de trei uşi identice, din sticlă fumurie; de fiecare dată Folder scoase dintr-un buzunar ascuns al costumului său de modă veche, buzunar în care, de obicei, se păstra ceasul, un mic card de securitate legat cu un lănţişor de aur, îl introduse în fanta zăvorului electronic, apoi puse degetul mare pe senzorul unui cititor de amprente.

Pe Bolden începuse să-l plictisească tot acest ritual încărcat de mister. Se pregătea să îi spună acest lucru când, în sfârşit, Folder se opri.

— Aici e sectorul celor care se ocupă de dumneavoastră, domnule.

Compuse un cod pe o tastatură senzorială desenată pe unul dintre pereţi, iar acesta deveni aproape transparent. Se văzu o sală mare în care lucrau mai mulţi oameni, aşezaţi la pupitre înţesate de luminiţe clipitoare şi ecrane, dispuse pe patru rânduri, asemănătoare cu cele folosite în centrele de lansare a navelor spaţiale. Alte pupitre, nefolosite, fuseseră acoperite cu folii albe, de protecţie. Transparenţa peretelui era limitată, iar feţele celor dinăuntru nu se vedeau clar, la fel ca şi aparatura la care lucrau.

— Deocamdată sunt doisprezece în acest schimb, în afară de echipele de pe teren, spuse Folder. Când dormiţi, evident, sunt mai puţini. Dacă veţi accepta contractul cu noi, numărul lor va creşte mult.

Bolden privi neîncrezător sala şi oamenii care lucrau netulburaţi la pupitrele lor.

— Cred că glumeşti. Vrei să spui că toţi aceşti oameni se ocupă de... Parcă spuneai că există un soi de aparat.

— Există Aparatul însă trebuie în permanenţă sincronizat, alimentat cu date, care trebuie corelate. Ceea ce vedeţi reprezintă doar vârful aisbergului, analiştii, dar mai sunt şi echipele de teren, care vă urmăresc permanent. Ţinem în alertă, 24 de ore, 7 zile pe săptămână. Mai este şi o unitate medicală care poate ajunge la dumneavoastră în cel mult două minute. Aici e doar postul de comandă. De fapt, actualul post de comandă. Uneori suntem nevoiţi să improvizăm, mai ales când vă deplasaţi fără să anunţaţi în prealabil. Avem o variantă portabilă, într-un camion. V-am spus, nu e simplu să vă ţinem în viaţă. Şi nu-i deloc ieftin.

Bolden scutură din cap. Enumeră pe degete.

— Să vedem. Unu: insişti că vrea cineva să mă omoare. Doi: voi apăreţi la momentul potrivit şi-mi salvaţi viaţa, anunţaţi de un soi de maşinărie, aparat, dispozitiv sau ce-o fi. Trei: pentru asta vreţi bani, probabil mulţi. Dar dacă nu voi semna? Ce-o să faceţi cu oamenii aceştia, le daţi alte cazuri? Şi ce o să vreţi de la mine?

Colonelul nu păru deloc surprins de întrebări.

— De la dumneavoastră? Nimic. Vom dispărea din viaţa dumneavoastră ca şi când nu am fi existat. Cât veţi mai trăi, n-o să mai auziţi de noi. Cât despre ei? Unii vor fi realocaţi, iar spaţiul va fi disponibilizat pentru altcineva. Nu e aşa de simplu când vine vorba de realocare. Câţiva sunt aici chiar de la început, aşa ca mine, de când am hotărât să investim în cazul dumneavoastră. Am fost cei care v-au salvat viaţa în două rânduri până în prezent. Vă cunoaştem aşa cum nici nu vă închipuiţi. Cu astfel de oameni în echipă putem acţiona mult mai eficient. Nici eu şi nici ei nu o să mai putem fi folosiţi vreodată, cel puţin nu pe funcţiile actuale. Sunt, ca şi mine, formaţi să se ocupe exclusiv de dumneavoastră. Salariile şi celelalte cheltuieli de până acum se vor transforma în pierderea Îngerului Păzitor.

Nimeni din încăpere nu părea să-i bage în seamă. Bolden îi urmări impresionat cum lucrează şi cum merg de colo-colo, schimbând informaţii pe care el nu le putea auzi. I se părea incredibil ca atâta lume să se ocupe numai de el. Nu era totuna cu a-i urmări pe servitori la treabă. Cu aceştia se obişnuise de mic, învăţase să-i trateze ca pe simple obiecte, de la care cereai şi primeai. Dacă era adevărat ceea ce spunea colonelul, aceşti oameni făceau ceva diferit. Lucrau ca să îl menţină pe el în viaţă, la adăpost de pericolul misterios despre care se îndoia că există. Îi plăcu ideea. Existenţa acestei echipe îi dădea un sentiment de confort şi siguranţă pe care nu îl mai încercase.

— Ştiu că suntem aici?

— Evident. Ştiu absolut tot. Am să vă arăt.

Compuse iar un cod pe tastatura senzorială şi, în interior, începu să clipească o lumină roşie. Toţi cei dinăuntru îşi lăsară lucrul, îşi puseră mănuşi şi îşi traseră pe cap măşti militare de protecţie chimică. Când terminară echiparea, unul dintre ei apăsă o tastă aflată pe pupitrul său şi în peretele de sticlă se deschise o uşă. Folder păşi înăuntru şi-i făcu semn lui Bolden să-l însoţească.

— De ce s-au mascat, sunt toxic sau miros urât? se interesă batjocoritor Bolden.

— Oh, nu, râse colonelul, nici una, nici alta. Pur şi simplu nu trebuie să le vedeţi feţele. E pentru propria dumneavoastră siguranţă. E mai bine să nu-i ştiţi. Dacă vreodată va fi nevoie ca ei să intervină, s-a dovedit că o fac mult mai eficient dacă nu sunt recunoscuţi. Dacă aţi vedea pe unul dintre ei prin preajmă, există riscul ca simpla lui prezenţă să vă creeze un fals sentiment de siguranţă. Nici noi şi nici dumneavoastră nu vrem să fiţi prins cu garda jos. Mănuşile sunt o cutumă rămasă de la începuturile organizaţiei noastre. Vrem să eliminăm riscul să vă molipsiţi de vreo boală chiar de la cei care ar trebui să vă protejeze. Până în prezent nu s-a întâmplat, dar nu se ştie niciodată.

Abia acum Bolden realiză faptul că Folder nu dăduse mâna cu el, cu toate că, atunci când se întâlniseră, el întinsese, reflex, palma. Se apropiară de unul dintre pupitre. Pe ecranul principal al acestuia apăreau mai multe diagrame. Un şir nesfârşit de litere şi cifre se derulau agale pe o bandă în partea de jos a ecranului.

— E unul dintre pupitrele medicale. Monitorizează mai multe dintre funcţiile

fiziologice ale dumneavoastră, de la distanţă sau actualizându-se, atât cât este posibil, din diferite surse. Chiar dacă o să vi se pară greţos, venim în urmă după ce folosiţi toaleta, în locuri publice, dar intrăm şi la diferitele dumneavoastră reşedinţe, pentru a lua probe. Uneori avem noroc, mai găsim câte o picătură scăpată pe alături sau pe toaletă, fire de păr, fragmente minuscule de piele. Folosim tot ce găsim pentru a vă monitoriza permanent sănătatea. Evident, dacă o să semnaţi contractul, va fi mult mai simplu.

Bolden încercă să identifice în memorie persoanele care intraseră după el ultima oară când folosise o toaletă publică, dar nu reuşi să îşi amintească nici măcar când se întâmplase acest lucru.

— Analizăm ceea ce mâncaţi, ce beţi şi chiar aerul pe care îl respiraţi, continuă netulburat colonelul. Asta e treaba echipelor de pe teren. Tot ei determină cât de tare vă enervaţi, cu cine intraţi în contact, ba chiar, mă tem că trebuie să o spun, şi cu cine vă culcaţi.

Operatorii de la pupitre se retrăgeau de fiecare dată când Bolden şi colonelul se apropiau.

— ...Şi cu cine mă culc, murmură Bolden impresionat.

Însă colonelul înţelese altceva.

— Nu, nu trebuie să vă faceţi nici un fel de grijă. Discreţia este fundamentală. Indiferent dacă semnaţi sau nu contractul de protecţie cu noi, intimitatea dumneavoastră este în deplină siguranţă. Vrem să vă protejăm viaţa, domnule, nu să vă şantajăm. Cu şantajul aţi fi scăpat mai ieftin, dacă îmi este permisă o glumă.

Ajuns în faţa unui pupitru, colonelul luă locul operatorului fără să se aşeze pe scaunul ergonomic. Apăsă aparent la întâmplare câteva butoane. Pe ecran se derulă o înregistrare video în care lua masa la un restaurant cu Danielle.

— În arhivă este înregistrată toată viaţa dumneavoastră. Dacă veţi semna contractul cu noi, ne aşteptăm la deplina dumneavoastră cooperare. În afară de banii pe care o să ni-i plătiţi, va trebui să renunţaţi la unele lucruri. Iar altele, după cum v-am arătat, le veţi face de faţă cu noi. De fapt, pe toate.

Bolden privi ecranul pe care chipul lui Danielle încremenise cu un zâmbet larg. Nu reuşi să-şi amintească împrejurarea în care fuseseră filmaţi, oricât se strădui.

— Aşa procedaţi cu toţi? Îi aduceţi aici şi-i lămuriţi să vă dea banii?

Se apropiară de un alt pupitru.

— Domnule Bolden, un lucru este sigur, dorim să semnaţi cu noi. Însă nu vă vom forţa mâna în nici un fel, cu toate că vă supraveghem de patruzeci de ani. Ca să vă răspund la întrebare, da, îi aducem aici pe toţi potenţialii noştri clienţi.

— E scump? se interesă senin Bolden.

— Foarte scump, răspunse imediat colonelul. Există mai multe niveluri care solicită strategii de protecţie diferite, tot mai complexe. Noi le-am împărţit în şapte categorii. Ca în Biblie, râse Folder, cu cele şapte păcate... de moarte. Nu mai ştiu cine a avut ideea să le spună aşa. Dumneavoastră vă aflaţi la al doilea nivel. Altfel spus, v-am salvat viaţa de două ori până în prezent.

Pe măsură ce nivelul creşte, se măresc exponenţial şi cheltuielile.

Colonelul apăsă din nou câteva taste. Secvenţa din copilărie, când fusese cât pe ce să se înece în piscină, fiind scos în ultima clipă de un necunoscut care nu putuse fi găsit ulterior, se derulă pe ecranul central. Un bărbat sărise după el, ţâşnind dintre invitaţii care, ameţiţi de băutură şi de muzica dată la maximum, nu remarcaseră copilul care alunecase pe ceva, căzuse, se lovise tare la cap şi se rostogolise leşinat în piscină. Se simţi straniu urmărind detaşat un episod petrecut în urmă cu patruzeci de ani în care personajul principal era el. Înregistrarea surprinsese faţa colonelului, surprinzător de tânără.

— E şi cel care a filmat aici? întrebă.

Colonelul aprobă tăcu din cap şi apăsă altă combinaţie de taste.

— Probabil îi plătiţi bine, constată Bolden.

— În afară de bani, le oferim ceva cu totul special pentru a-i motiva, îi răspunse de după umăr colonelul, modificând imaginea de pe ecranul consolei.

Ecranul se umplu cu linia frântă a unui grafic. Pe axa orizontală erau trecuţi anii pe o scală ce mergea până la cincizeci, iar cea verticală era gradată în procente. În general, linia frântă nu varia mai mult de cinci sau zece procente; sărise de câteva ori de douăzeci şi doar de două ori de cincizeci, prima dată la cinci ani.

— Probabil aţi înţeles despre ce-i vorba. Acesta e dispozitivul care măsoară probabilitatea ca dumneavoastră să rămâneţi în viaţă. Aparatul. De fapt, e mai mult decât atât. Ţine de fizica

cuantică. O să încerc să vă explic în mod profan, aşa cum am priceput eu.

— Dacă ai de gând să îmi înşiri chestii tehnice, ei bine, m-ai pierdut, îl preveni Bolden.

— Nu, fireşte că nu. Aparatul foloseşte mai multe măsurători. Aţi auzit de câmpul cerebral neuroprotector? Nu are legătură cu neuroprotectorii, ca vinpocetina sau memantina, astea sunt nişte chimicale folosite în farmacologie. Câmpul neuroprotector e măsurabil. Îl generează hipotalamusul sau cel puţin acolo poate fi măsurat. Are o componentă magnetică şi una electrică. Savanţii presupun că ar mai fi şi altele, pe care nu ştim să le evidenţiem deocamdată. Fiecare om are un asemenea câmp. S-a constatat că, înainte de a se lovi sau accidenta, activitatea câmpului creşte. Cu cât e mai grav, cu atât creşterea e mai mare. De fapt, aşa a şi fost descoperit. Când o persoană urmează să moară, câmpul neuroprotector atinge maximul; de fapt asta se întâmplă cu ceva vreme înainte, câteva ore de regulă, ca şi cum creierul ar simţi ce urmează şi ar încerca să intervină, pregătind organismul.

— Hipotalamusul e în cap, atâta lucru ştiu şi eu. Pe mine cum m-aţi măsurat, că nu ştiu să...

Bolden tăcu brusc şi îşi duse mâna la cap, în locul în care se lovise când căzuse de pe bicicletă, la unsprezece ani. Îi puseseră câteva copci atunci. Folder aprobă, dând uşor din cap.

— Nu e numai atât. Câmpul neuroprotector e doar una dintre componentele folosite de Aparat. Utilizăm şi calculul probabilistic. Depinde de persoanele şi obiectele cu care intraţi în contact. Sunt ca un fel de markere. Măresc sau scad gradul

de risc. Dacă, spre exemplu, vă întâlniţi cu un tip violent, aveţi mari şanse să participaţi la o încăierare, şi deci să fiţi rănit. Sau cu o femeie foarte activă sexual, de la care puteţi să vă îmbolnăviţi... Cred că m-am făcut înţeles. Măsurătoarea e cu mult mai complexă. Însă principala componentă a Aparatului rămâne secretă. Aceasta pătrunde efectiv în viitor. Am auzit vorbindu-se de tahioni, particule care călătoresc mai repede decât lumina. Nu vedem viitorul, să fim bine înţeleşi. Îl palpăm cam aşa cum un orb, ajutându-se de bastonul lui, percepe realitatea. Iată, primele două anomalii ale graficului marchează evenimente care, atunci când s-au produs, v-au pus viaţa în primejdie. Se conturează altul. Al treilea.

— Urmează să mai trec printr-o primejdie mortală? Când? întrebă încordat Bolden.

— Cândva, în viitor, îi răspunse colonelul arătându-i graficul. Încă nu ştim când, dar vom afla, pe măsură ce se apropie data. Intervalul obişnuit de prognoză este de trei zile înainte de a se petrece evenimentul. Uneori însă nu avem atâta timp, ci mai puţin. Chiar mult mai puţin. De asta trebuie să ne aflăm mereu în preajma dumneavoastră. Nu am reuşit să determinăm până acum şi componenta spaţială. Adică nu putem afla unde anume se va întâmpla. Aşa că păstrăm personal numeros, ca să putem interveni repede şi eficient. De regulă, încercăm şi reuşim să anticipăm cam tot ce se poate întâmpla. În definitiv, într-un spaţiu finit, unde există o mulţime finită de fiinţe şi obiecte, se pot petrece doar un număr finit de evenimente. Există o relaţie

matematică. Dacă o să doriţi şi alte explicaţii despre suportul ştiinţific, cred că pot să aranjez.

Bolden scutură, nedumerit, din cap.

— Vrei să spui că supravieţuirea mea depinde de fata cu care mă culc sau de amicul cu care ies la o partidă de tenis? Ei sunt markerii?

— De fapt contactul dumneavoastră cu aceştia contează. Markerii trebuie aleşi corect. Cu cât interferaţi cu mai mulţi dintre ei, cu atât mai precisă poate fi estimarea, coroborată bineînţeles cu componenta dată de Aparat. E ceva cumulativ. Un marker generează un factor de probabilitate, doi markeri, unul mai precis şi mai uşor măsurabil. Însă nu e doar atât, ar fi mult prea simplu! Mai facem şi analiza stilului de viaţă. Dacă fumaţi, aveţi şanse crescute să faceţi cancer la plămâni. Dacă sunteţi vitezoman, cresc şansele să o sfârşiţi într-un accident auto. Şi tot aşa. Însă astea sunt doar estimări care dau o probabilitate de care Aparatul ţine seama. Sau cel puţin aşa credem. După unii, Aparatul face singur toată treaba, cu sau fără markeri, cu sau fără alte informaţii.

Bolden dădu plictisit din mână.

— Îmi serveşti gogoşi. Chestii din astea, cu măsuratul undelor cerebrale – dacă chiar or fi astfel de unde neuro... mă rog, sau că poţi să determini dacă urmează să păţesc ceva doar pentru că ştii cu cine mă întâlnesc sau cum îmi conduc maşina... Nu, mulţumesc, nu cred o iotă.

Colonelul păru puţin încurcat.

— Cum v-am spus, măsurătoarea făcută de Aparat este cu mult mai complexă. Orice existenţă trasează un vector în viitor. De fapt, mai mulţi. Interveniţi în viaţa celorlalţi, chiar dacă nu sunteţi

conştient de asta. Interveniţi asupra mediului, luând decizii, spre exemplu să ridicaţi o clădire acolo unde nu există nimic. Unii oameni au aceşti vectori mai bine conturaţi decât alţii. Cei care influenţează major mediul şi existenţele alor oameni. Vectorii lor sunt mult mai puternici. Aparatul identifică şi corelează şi aceste date, împreună cu cele pe care le primeşte de la markeri şi pe cele de la câmpul cerebral neuroprotector şi află când urmează să muriţi. Nu e ceva foarte precis. Putem detecta, aşa cum v-am spus, doar un singur câmp de evenimente, când dispar simultan toate dârele din viitor.

— Adică poţi să afli mai uşor când urmează să mor eu pentru că, având o mulţime de angajaţi şi de oameni care depind de mine, las acea urmă în viitor, pentru că le influenţez vieţile. Sună aiurea. Vorbeşti despre viitor ca şi când s-ar fi întâmplat, comentă Bolden nu prea sigur pe sine. Iar tu şi organizaţia ta faci tot posibilul ca acel viitor, chiar limitat doar la acest unic eveniment, anume moartea, să nu se petreacă. Păi dacă nu se petrece, ce aţi mai ghicit? Mă rog, prevăzut, cum îţi place să spui.

— Ştiu, sună paradoxal. *Este* un paradox. Nu poţi să vorbeşti la trecut despre viitor. Dar logica, sau mai precis interpretarea carteziană a evenimentelor, nu funcţionează în cazul de faţă.

Bolden îşi prinse bărbia cu mâna şi se concentră intens. Ochii îi sclipiră când crezu că a găsit cum să îl încuie pe colonel.

— Hai să presupunem că aflaţi despre un eveniment care urmează să se petreacă în viitor, şi îl împiedicaţi. Înseamnă că el nu s-a mai produs.

Deci Aparatul vostru nu mai avea cum să-l detecteze pentru că, vezi bine, nu s-a întâmplat niciodată. Asta cum o mai explici? întrebă maliţios Bolden.

— Tocmai aţi enunţat unul dintre paradoxurile temporale. Cel mai cunoscut este cel în care, dacă o persoană s-ar întoarce în timp şi şi-ar omorî tatăl, atunci nu s-ar mai naşte şi deci nu ar mai fi cine să se întoarcă să ucidă părintele care, supravieţuind, ar avea un fiu... Aici însă, în cazul Aparatului, savanţii au o explicaţie simplă. El detectează doar varianta cea mai probabil să se petreacă, a unui eveniment extrem: moartea. Aparatul se focalizează pe această variantă şi se ţine de ea până trece momentul critic. Aş vrea să vă fie clar, Aparatul încetează să facă doar o simplă estimare, aşa cum v-am explicat, de fapt aruncă o privire în viitor. Un viitor pe care, cu tehnologia de care dispunem, nu putem să îl vedem altfel decât foarte neclar. Numai din lipsa unui alt termen îi spunem probabilitate. Dacă reuşim să împiedicăm producerea evenimentului care, fără intervenţia noastră, s-ar fi petrecut, înseamnă că intervenim asupra viitorului. Aţi intuit corect, la persoane aşa ca dumneavoastră e mult mai uşor să facem astfel de predicţii.

— Înţeleg. Dacă tot m-ai adus aici, să presupunem pentru o clipă că te cred, deşi nu este aşa. Îi spuneţi probabilitate pentru că, altminteri, ar fi certitudine. Nu ar mai fi loc de intervenţii. Însă am o nelămurire care mă frământă chiar de când ai început să-mi spui toate astea. Dacă tot ţii atâta lume ca să mă scape cu viaţă din vreun moment critic, de ce crezi neapărat că trebuie să urmeze un

altul? În definitiv, de câte ori i se poate întâmpla unui om să se afle în pericol de moarte? De ce este nevoie să-i ţineţi pe toţi aceşti oameni? Nu cumva încărcaţi inutil nota de plată?

Colonelul zâmbi destins.

— Vă rog să mă credeţi că nimic nu ne-ar plăcea mai mult decât să scăpăm de toate astea – arătă cu un gest larg spre operatori şi pupitre – care costă o groază şi înseamnă un coşmar logistic. Doar păstrarea securităţii şi secretului operaţiunilor noastre, în interesul celor pe care îi protejăm, înghite din plin resurse. Ceea ce facem nu este o ştiinţă precisă. Putem să detectăm un incident cu câteva zile înainte ca el să se producă. Numai că, până când nu s-a produs, nu-i putem şti amploarea şi nici consecinţele asupra celor din jur. Din acest motiv stăm cu ochii în patru. Suntem permanent în alertă pentru clienţii noştri. Spre exemplu, este posibil să vă tăiaţi la deget atunci când deschideţi o doză de bere. Iniţial, detectăm şi anticipăm din vreme o creştere cu câteva procente a probabilităţii însă o catalogăm drept una puţin importantă. Dar dacă din această cauză faceţi tetanos, care poate să apară şi după trei săptămâni, timp în care continuaţi să trasaţi urme în viitorul apropiat? E mult mai mult decât poate estima Aparatul. Devine şi foarte dificil să intervenim atunci, aşa că preferăm s-o facem din vreme. Adică, indiferent cât costă, vă păzim permanent, ca nu care cumva să vă tăiaţi la deget. Sau ceva asemănător. Înţelegeţi ce vreau să spun?

Colonelul ciocăni cu degetul ecranul, în dreptul graficului unde, asemeni unui spin, o linie o lua în sus, sărind de şaptezeci.

— Vedeţi? În scurtă vreme, peste două sau trei zile, este semnalat un eveniment major, care vă va pune viaţa în pericol. Nu vreau să vă speriaţi, pentru că nu o să mai puteţi gândi limpede, însă nu aveţi prea multe şanse să scăpaţi. Nu vreau să vă ascund nimic. Iar dacă vă las impresia că încerc să vă forţez mâna pentru a semna contractul de protecţie cu noi, o să vă spun că, de când ne ocupăm de această afacere, au existat cazuri în care potenţiali clienţi au fost suficient de norocoşi şi s-au descurcat singuri. Unii au scăpat, chiar au ajuns la nivelul doi. Nu mai mult. Aveţi dreptate, într-o viaţă de om nu poţi să te afli de prea multe ori într-o primejdie de moarte. Asta e valabil numai pentru cei care nu ar fi trebuit să fie morţi deja, aşa cum e cazul dumneavoastră.

Bolden privi fascinat graficul până când liniile de pe ecran începură să se suprapună. Folder îl luă uşor de după umeri şi-l conduse afară din sală. În urma lor uşa se închise cu un fâsâit uşor, iar cei dinăuntru îşi scoaseră măştile şi mănuşile.

— Eu ar fi trebuit să fiu mort? Te referi la accidentul din copilărie şi la jaful de la Paris. Nu înţeleg legătura. Dar dacă mă ascund în casă patru zile? Nu interacţionez cu nimeni şi nu fac nimic. Tot eşafodajul se prăbuşeşte. Calculele dispozitivului vostru devin inutile. Şi false. Aş putea să anunţ poliţia.

— Domnule Bolden, am impresia că vă imaginaţi, în mod total eronat, că aveţi de-a face cu o echipă de şarlatani care urmăresc să vă ia banii. Nu vă vom împiedica să faceţi indiferent ce veţi hotărî. Povestea este un pic prea... înţelegeţi, pentru gustul poliţiei, dar, ţinând seama că

reclamaţia vine de la dumneavoastră, vor cerceta o vreme. Asta ne va împiedica să vă protejăm eficient, pentru că Aparatul nu greşeşte. Nu a greşit niciodată până acum. Dacă spune că există probabilitatea de şaptezeci de procente să muriţi, atunci aşa este. Nu seamănă deloc cu zarurile, unde din zece aruncări, în trei puteţi da, să spunem, duble. De fapt, când ceea ce numim noi probabilitate trece de o limită, sunteţi ca şi mort. Doar dacă aveţi foarte mult noroc, astfel încât să vă înscrieţi pe o altă linie probabilistică, puteţi scăpa cu viaţă. Sau dacă sunteţi împins spre noua linie. Asta facem noi. Iar probabilitatea la care mă refer începe de la sfertul scalei.

— Adică douăzeci şi cinci de procente? Asta vrei să spui?

— Treizeci şi două, în cazul dumneavoastră. Procentul scade pe măsură ce trăiţi mai mult. E un fel de fenomen natural, care încearcă să vă ia viaţa. Una dintre legile necunoscute ale naturii. Ceva la fel de necunoscut ca misterul prin care, în anii de război, se nasc mai mulţi băieţi. I s-a spus Legea compensaţiei. Credeţi că ştie cineva de ce şi prin ce mecanism lucrează? Cam aşa e şi cu viaţa. Când s-a terminat, atunci gata, s-a terminat. Eventuala dumneavoastră supravieţuire provoacă o distorsiune. La fel ca mişcările tectonice. Răbufnesc cutremure şi pământul se destinde. Până acumulează noi tensiuni.

— O lege a naturii numai pentru mine? Ca să mă ucidă? Eşti nebun!

— Sună aberant, ştiu. Legea nu acţionează numai asupra dumneavoastră, fireşte. Şi asupra mea şi a celor de aici. Asupra tuturor oamenilor.

Chiar dacă, pentru alţii, nivelul probabilistic este diferit. Ţine de stilul de viaţă, bagajul genetic, prieteni, depinde de o mulţime de factori, aşa cum v-am explicat. Intervenim eficient dacă ne cunoaştem mai bine clientul. Aşa ca pe dumneavoastră. Vă supraveghem de patruzeci de ani. Până acum v-am tratat ca pe o investiţie. Însă nu ne mai putem permite. Noul nivel la care aţi ajuns costă cu mult mai mult. O să încheiem acest contract sau vom fi nevoiţi să renunţăm să vă mai asigurăm protecţia. Partea proastă e că moartea, pe care am împiedicat-o să vă ia, va încerca iar şi iar. Numim asta Legea conservării temporale. Nu că e cea mai bună denumire. Există şi câteva reguli determinate empiric despre modul cum acţionează această lege.

Făcură pe jos, în tăcere, calea întoarsă. După ce urcară în limuzină, iar aceasta porni şi părăsi bază militară, Bolden întrebă:

— Spune-mi, metoda asta a voastră poate să prevadă, în principiu, moartea oricui?

Colonelul îşi ridică ochii din hârtiile pe care le scosese din servietă imediat ce porniseră şi îl privi pe deasupra ochelarilor.

— Evident. Numai că sunt foarte puţini cei care îşi pot permite să ne plătească. Facem acest lucru pentru acei oameni care influenţează alte vieţi. Aceştia sunt de regulă şi cei mai bogaţi. O mai facem inclusiv pentru personalul nostru. În mod limitat, desigur. Cum altfel credeţi că i-am putea lămuri să vă salveze viaţa dacă nu ar fi fost convinşi că în primul rând sunt ei în siguranţă? Din acest motiv preferăm să angajăm, pe cât posibil, persoane fără obligaţii şi îi selectăm dintre

cei cu probabilitate ridicată de supravieţuire. Pur şi simplu devine foarte scump să protejăm şi familiile tehnicienilor noştri, mai ales dacă sunt numeroase. O anumită protecţie suplimentară o asigurăm celor care lucrează pentru persoanele care ajung la niveluri superioare. Iar ca să întreţinem tot ceea ce aţi văzut, care de fapt e numai o mică parte din întregul ansamblu, e nevoie de bani serioşi.

— Pe care vrei să mi-i ceri mie. Ce te face să crezi că o să ţi-i şi dau? Tot ceea ce mi-ai arătat poate fi un decor, montat din vreme, pentru a mă tapa de bani. Spui că ai făcut asta gratis, vreme de treizeci sau patruzeci de ani? Ca să te refuz acum? Nu e cam riscant?

— Este adevărat. Vă protejăm încă de când eraţi copil tocmai pentru ca să vă propunem acest contract. Dacă veţi refuza, vom pierde investiţia pe care am făcut-o în toţi aceşti ani în care v-am ajutat să rămâneţi în viaţă. Viaţă care aveţi mari şanse să v-o pierdeţi în scurtă vreme, ceea ce nu este de dorit, nu-i aşa, domnule Bolden?

Următoarea oră trecu iar în tăcere. Afară se întunecase, iar colonelul aprinse o lampă discretă de plafon şi continuă să-şi citească documentele şi să noteze pe ele din când în când. Bolden căzu pe gânduri. Posibilitatea de a fi încăput pe mâna unor şarlatani i se părea tot mai îndepărtată. Analiză mai multe momente din viaţă şi le suprapuse peste ceea ce-şi mai amintea din graficul de probabilităţi văzut la fosta bază militară încercând, fără a reuşi, să îşi amintească eventualele primejdii prin care trecuse. Rosti la un moment dat, fără legătură cu gândurile ce-i treceau prin cap:

— Ai spus că există şapte niveluri de protecţie. Ce înseamnă asta?

Colonelul tresări şi ridică privirea din hârtiile lui.

— Poftim? A, cele şapte niveluri. De fapt sunt şapte tipuri de incidente majore în care probabilitatea ca persoana protejată de noi să-şi piardă viaţa este tot mai mare. Incidentele marchează trecerea de la un nivel la altul şi sunt total diferite de la o persoană la alta. E ca un fel de regulă, se desfăşoară în progresie, adică evenimentele cauzatoare de moarte sunt tot mai violente. Mai credem şi că succesiunea lor e tot mai crescută, pe măsură ce nivelul este mai ridicat, însă au fost şi excepţii. La niveluri ridicate, poate dura şi un an, sau mai mult. Există un istoric, din ceea ce li s-a întâmplat clienţilor pe care i-am avut până acum, din care am tras câteva concluzii. Evenimentele sunt tot mai dificil de gestionat pe măsură ce nivelul creşte; în asemenea cazuri, şansele de supravieţuire ale clienţilor noştri sunt tot mai reduse. Trebuie să alocăm resurse tot mai mari. E ca şi cum cineva, acolo, ţine cu tot dinadinsul să ia viaţa pe care a pus ochii. Cineva care are un tanc, iar noi ne împotrivim cu ciomege. E disproporţionată comparaţia, de obicei câştigăm, altfel nu am mai exista ca organizaţie şi mulţi oameni importanţi nu ar mai fi în viaţă. Se întâmplă să mai şi pierdem. De fapt, pierdem mereu. Moartea câştigă întotdeauna. Noi reuşim doar să o amânăm pentru o vreme.

Bolden privi absent pe fereastră, fără să vadă autostrada şi traficul redus sau luminile îndepărtate ale unui oraş.

— Şi după nivelul şapte ce mai este? întrebă încet, fără să-şi ia privirea de la geam.

În maşină se făcu atât de linişte încât cei doi îşi puteau auzi respiraţiile. Bolden crezu că Folder nu a auzit întrebarea şi se pregăti s-o repete.

— N-a trăit nimeni atât de mult să ajungă măcar la nivelul şase, răspunse acesta cu voce scăzută, ca şi cum s-ar fi temut să nu îl audă cineva, deşi de şofer îi despărţea geamul gros, antifonic.

Capitolul 6

Folder scoase dintr-un sertar aflat sub banchetă o cască asemănătoare cu cele ale piloţilor de pe avioanele de vânătoare. Îl ajută să şi-o pună pe cap şi să tragă vizorul pentru proiecţie în relief.

— Asta vă va lămuri probabil mai bine decât aş putea eu s-o fac, domnule, îi spuse colonelul.

Apucă să dea din cap aprobator când îl mai auzi întrebând dacă e bine reglată, după care se cufundă cu totul în lumea virtuală prezentată de înregistrarea foarte realistă.

În generic apăru imaginea tabloului *Îngerul Păzitor*, pictat de Guercino. Era sigur că îl văzuse pe undeva, probabil în vreun muzeu din Italia. Imaginea tabloului se estompă, înlocuită de o altă pictură cu acelaşi subiect; de data asta habar n-avea cine era artistul. Se succedară mai multe opere de artă, picturi şi sculpturi, fiecare dintre ele fiind proiectată doar câteva secunde, cât să îngăduie o vagă recunoaştere, înainte de a fi înlocuită.

Imaginea se schimbă, înfăţişând acum un birou luxos în spatele căruia stătea un bărbat îngrijit, cu barbişon şi ochelari cu rame fine din aur, cu chip familiar, care îl privea fix în ochi. Datorită imaginii în relief avu senzaţia că stătea chiar în faţa biroului. Mai mult, când roti capul, imaginea se schimbă şi văzu obiectele aflate în încăpere, exact ca şi cum ar fi fost prezent fizic. Probabil aceasta şi fusese intenţia celui care

realizase înregistrarea. Bărbatul nu se grăbea. Zâmbi fin, aşteptând să i se acorde atenţie. Se lăsă pe spate, îşi sprijini coatele de rezemătoarele fotoliului şi îşi împleti degetele mâinilor.

— Dragă... Ian Bolden, începu acesta, pronunţându-i numele cu o scurtă ezitare. Mă numesc Jonathan Atalai, poate că ai auzit de mine... sau poate nu.

Făcu o pauză teatrală. Bolden auzise de Atalai, la fel ca foarte multă lume. Acum, după ce se prezentase, recunoscu nasul coroiat şi părul lung, negru şi buclat, atent îngrijit, pielea oacheşă a feţei şi zâmbetul puţin strâmb, inconfundabil.

Multi-miliardarul de origine arabă deţinuse, printre altele, o bună parte din ceea ce se credea a fi ultimele rezerve de petrol ale planetei.

— Urmăreşti o înregistrare pentru că nu mai sunt în viaţă. Numele tău a fost adăugat automat, de computer. Există câteva opţiuni preînregistrate, care vor fi activate în funcţie de reacţiile tale. Te asigur că organizaţia pe care o cunoşti drept Îngerul Păzitor s-a perfecţionat şi a învăţat continuu și după moartea mea, iar şansele tale de a trăi mai mult decât mine sunt considerabil mai mari. Îngerul Păzitor ţi-a salvat cel puţin o dată viaţa şi te-a contactat. Dacă vei fi de acord cu condiţiile, te va mai salva de câteva ori. Eu am înfiinţat această organizaţie. Vrei să ştii mai multe?

Reflex, Bolden dădu inutil din cap, cu toate că realiza că se află în mediul virtual. Atalai murise în urmă cu doi ani într-un laborator al uneia dintre companiile sale care lucra pentru armată. Atât se ştia oficial. Neoficial, circulase prin anumite cercuri povestea că acesta tocmai prezenta

o nouă armă, sau un explozibil revoluţionar – despre care nu se ştiau alte detalii – unor militari cu grade mari, veniţi să comande „marfă” de câteva sute de milioane de dolari.

Demonstraţia nu mersese aşa cum ar fi trebuit; arma, sau ce-o fi fost, explodase, ucigându-l împreună cu vreo sută şi ceva de persoane care se aflau prin preajmă. Se mai spunea că armata deţinea o înregistrare video a experimentului, păstrată secretă, obţinută de la camerele de supraveghere.

— Bine, reluă interlocutorul, după o scurtă ezitare. Cu toate că nu te văd în realitate, după cum nici tu nu mă vezi, o să-ţi dovedesc cât de bine te cunosc. Ai în jur de patruzeci de ani, eşti în formă bună, ţi-au mers toate din plin şi îţi place mult viaţa. Şi, mai ales, dispui de sume foarte mari de bani. Evident, de data asta nu mi-a suflat computerul. Eram şi eu exact ca tine atunci când am primit Aparatul. Am fost cel de-al cincilea căruia i-a fost oferit, împreună cu planurile de fabricaţie, de către un inventator care a dorit să rămână anonim. Îi voi respecta dorinţa, cu atât mai mult cu cât numele lui nu are nici o importanţă. Spunea că el nu a consultat niciodată Aparatul pentru a-şi afla data morţii.

Atalai căzu o clipă pe gânduri, iar privirea îi deveni visătoare.

— Este foarte complicat să întreprinzi ceva atunci când ştii că un anume om, care nu a fost condamnat definitiv la moarte de judecători şi nu e bolnav incurabil, urmează să îşi sfârşească zilele. Fără să îi poţi spune unde, cum şi de ce. Ceilalţi patru, cei de dinaintea mea, l-au crezut nebun sau

farsor pe inventatorul Aparatului. Pretindea că vede viitorul. La fel ca un vraci primitiv sau modern. Din păcate, au aflat prea târziu că a avut dreptate. Şi eu am făcut la fel, însă după ce a încercat să mă prevină mi-a salvat viaţa, sacrificând-o în schimb pe a lui. A fost un atentat. Un concurent angajase un comando terorist. Inventatorul mă prevenise că Aparatul său indica moartea mea iminentă. Când s-a aşezat în calea glonţului ştia că urmează să moară şi cred că nu i-a fost uşor. Am încercat să înţeleg de ce a făcut-o. S-ar fi putut salva. Dar pur şi simplu a dorit să scape de această povară, de a şti când mor alţii; nu a mai rezistat. Complexul Casandra, pe care l-au avut femeile ce profeţeau nenorociri în Grecia antică. Sufereau din această cauză. A lăsat Aparatul, care chiar funcţionează. Am învăţat să îl folosim, să îl multiplicăm, ba chiar l-am perfecţionat.

Imaginea tremură un pic, reamintindu-i lui Bolden că urmăreşte o înregistrare. Dar în afara uşoarei desincronizări proiecţia era impecabilă. Atalai oftă uşor şi îşi reluă monologul.

— Datorită lui am creat Îngerul Păzitor, destinată iniţial să mă apere numai pe mine. Apoi am extins organizaţia, iar unii cunoscuţi, ceva mai deschişi la minte, care aveau aceeaşi problemă ca şi mine, au acceptat să-i protejez contra cost. A trebuit să pariez cu unul dintre ei, de faţă cu toţi ceilalţi, că urma să moară. Firește, nu am mai încasat pariul, însă m-am ales cu mai mulţi clienţi decât am sperat. Cred că amănuntele tehnice ţi le-au spus cei care te-au contactat. Eu aş vrea să îţi vorbesc despre filozofia acestei organizaţii. Este

important să o înţelegi şi să o accepţi, atâta vreme cât viaţa ta va depinde de ea.

Urmă o altă pauză, în care Atalai încremeni câteva secunde, cu gura rămasă deschisă, nefiresc.

— Casca cu care mă vezi are senzori care ţi-au măsurat şi evaluat reacţiile. Tensiunea sanguină, contracţiile muşchilor ochilor şi ale irisului, cantitatea de transpiraţie, biocurenţii. Eşti interesat să afli mai multe. Eşti dornic să te alături. Asta e bine. Îngerul Păzitor este organizată ca o companie. Deşi nu este listată la bursă, e una dintre cele mai prospere din lume, pentru că oferă ceea ce nimeni altcineva nu poate da: viaţă suplimentară faţă de cea la care ai fi avut dreptul. Cine acordă acest drept? Cine verifică şi intervine atunci când este încălcat? Habar nu avem. Credem că e o lege a naturii, valabilă şi pentru ciclul obişnuit al vieţii unui om, terminat în mod firesc la bătrâneţe.

Pentru Bolden era ciudat să asculte fără să spună nimic. Simţise de câteva ori nevoia să comenteze însă uşoarele desincronizări ale imaginii îi reamintiseră că privea o înregistrare cu care nu se putea dialoga.

— ...aşa a devenit Îngerul Păzitor proprietatea comună a tuturor celor care beneficiază de serviciile sale .

Bolden realiză că pierduse ceva din expunerea lui Atalai.

— Contractul pe care îl vei semna cu noi îţi va aduce beneficii incredibile. Și nu mă refer la bani. Îţi vom salva viaţa de câteva ori. Pentru asta, Îngerul Păzitor va deveni singurul tău moştenitor. În acest fel vom exista mereu, dacă nu ca

persoane, cel puţin ca organizaţie. Sumele plătite de tine vor fi folosite nu doar pentru a te apăra, ci mai ales pentru a eradica acest blestem. Studiem şi cum putem învinge definitiv moartea.

Atalai îl ţintui cu degetul, privindu-l fix. Lăsă jos degetul după câteva clipe şi reluă ceva mai blând:

— Chiar dacă încercăm să reducem costurile de operare, de Aparat nu pot beneficia prea mulţi oameni. Ce crezi că s-ar întâmpla dacă fiecare ar avea propriul Aparat şi ar putea să îşi afle clipa morţii?

Bolden nu îşi pusese nici o clipă problema în acest fel. Nu îi păsa ce s-ar fi întâmplat cu alţii dacă şi-ar fi aflat momentul în care urmau să moară. Dacă toată lumea ar fi ştiut asta s-ar fi pornit isteria în masă. Bineînţeles, numai dacă această nebunie, cu ghicitul celei din urmă zile, ar fi reală.

— Ştii, se presupune că ne naştem cu simţul morţii, continuă netulburat Atalai. Sunt oameni care ştiu când le vine sfârşitul. E ciudat, acest simţ induce, total nefiresc pentru fiinţele vii, resemnarea şi acceptarea morţii. E ca o durere care, atunci când apare, e însoţită şi de un anestezic. Când te răneşti, de exemplu, în primele clipe, din cauza endorfinelor secretate de hipofiză şi de ţesutul nervos, nu simţi mare lucru. Simţul morţii s-a atrofiat la marea majoritate a oamenilor; doar puţini îl mai au. Iar Aparatul, la fel ca maşinile care amplifică puterile umane, nu a făcut altceva decât să redescopere şi să reproducă artificial acest vechi instinct.

Atalai făcu o pauză şi sorbi dintr-un pahar aflat pe birou. Pauzele din înregistrare păreau introduse premeditat atunci când Atalai dorea să sublinieze o idee; acordau timp interlocutorului să o perceapă.

— Înţelegi, desigur, că răspândirea pe scară largă a Aparatului nu ar fi nicidecum un bine făcut omenirii. Dimpotrivă. I-ar grăbi distrugerea. Oamenii ar încerca să se apere de moarte din răsputeri şi cu orice preţ. Asta ştii deja... sau urmează să afli. Câmpul de variabile ar deveni cu mult prea mare. Complet incontrolabil. Aparatul nu ar mai folosi la nimic. Marja de predicţie ar scădea, devenind de ordinul minutelor sau secundelor, şi nimeni nu ar mai putea interveni. Interferenţele ar fi covârşitoare. De fapt, ar fi cu mult mai rău decât este acum, când oamenii ignoră momentul morţii. Adevăratul răspuns îl vom avea atunci când, cu banii noştri, vom descoperi cum să alungăm de tot moartea. Dacă acest lucru e cumva cu putinţă...

Din nou, urmă o pauză în care chipul lui Atalai încremeni, ca şi cum monologul l-ar fi epuizat. Bolden bănui că i se analizau din nou reacţiile. Atalai vorbi iar:

— Senzorii îmi indică faptul că eşti neîncrezător. Am înregistrat o variantă a acestei – să-i spunem întâlniri – special pentru asemenea reacţie, pe care o socotesc normală. Te gândeşti probabil că, dacă ne laşi averea moştenire, nu mai avem nici un interes să te ţinem în viaţă. Şi, mai ales, ce rost mai au plăţile prin contractul pe care ţi-l propunem, dacă, după moartea ta, oricum vom moşteni tot? Din acest motiv ţi-am vorbit de

filozofia acestei organizaţii. Tu şi noi nu avem ce face cu banii. Oricum deţinem foarte mulţi. În schimb, dorim să rămânem în viaţă. Cu orice preţ.

Lui Bolden îi veni să-şi smulgă casca de pe cap. Gândurile îi erau confuze. Cuvintele bărbatului din înregistrare îl tulburaseră.

— Există o anumită reţinere în a vorbi despre moarte. E o ipocrizie specific umană. Oricât ar părea de ciudat, moartea face parte din viaţă. Însă nimeni nu ar avea prea multă poftă de viaţă dacă ar şti precis când se sfârşeşte. Nu există moarte plăcută. Nici măcar cea prin eutanasie. Suntem condiţionaţi să ne apărăm de moarte, să încercăm să o păcălim atât cât putem. Trebuie să înţelegi: dintre toţi oamenii, numai tu şi alţi câţiva privilegiaţi puteţi plăti pentru a trăi în plus faţă de cât v-a fost dat. Printre ei se află şi oameni care nu deţin averi, dar pot plăti altfel, cum ar fi politicienii de vârf. Când am făcut această înregistrare nu mi se alăturaseră decât cincisprezece persoane. Poţi să faci şi tu parte din Îngerul Păzitor. Gândeşte-te! Dintre toţi oamenii de pe Pământ, eşti printre cei care pot cumpăra ceva viaţă în plus. Nu prea mult şi nu ştim câtă anume. Însă orice clipă câştigată în faţa morţii e o victorie. Un triumf! Iar când vei părăsi această lume o vei face cu conştiinţa că ai lăsat în urmă posibilitatea ca, într-o zi, Îngerul Păzitor va înfrânge, şi datorită ţie, pe cel mai mare duşman al vieţii.

Atalai ridică privirile spre tavanul încăperii şi îşi depărtă braţele, ca într-o explozie de entuziasm molipsitor şi convingător. Semăna cu o

cruce. După ce momentul de euforie se consumă, redeveni serios:

— Din motive care ţi s-au explicat sau ţi se vor explica, nu vei şti niciodată cine sunt ceilalţi proprietari şi totodată beneficiari ai Îngerului Păzitor. Nici ei nu vor şti de tine. Cred că m-am făcut bine înţeles de ce avem nevoie de banii tăi. Asta dacă nu cumva preferi să îi dai pentru viaţa veşnică oferită de religii, în cazul în care crezi în aşa ceva, sau unor fundaţii care îi vor cheltui pentru salvarea naturii sau altele asemenea. Aş prefera să ni te alături cu toate că vei constata repede că luxul de a rămâne în viaţă când nu ar mai trebui să fii este cu mult mai scump decât pare.

Înregistrarea se termină; o lumină puternică îi umplu câmpul vizual şi apoi dispăru. Bolden rămase încă o vreme cu casca pe cap, cu cerculeţe albe jucându-i în ochi. Jonathan Atalai, care îi vorbise de dincolo de moarte, fusese impresionant. Într-un târziu duse mâinile la cap şi, pe pipăite, încercă să îşi scoată dispozitivul. Colonelul îl ajută să îşi desprindă casca de pe cap.

— A fost interesant? întrebă politicos Folder, după ce aşeză casca înapoi sub banchetă.

— Foarte realist. Tu n-ai văzut asta?

— Nu, această înregistrare este doar pentru clienţi. Nu ştiu ce conţine şi nici nu o pot accesa. E personalizată şi vorbeşte cel care a creat Îngerul Păzitor.

— Dar nu ţi-au povestit alţii pe care i-ai contactat? întrebă Bolden nedumerit. Chiar dacă nu ai văzut înregistrarea, cineva trebuie să-ţi fi povestit.

— Mă tem că nu aţi înţeles, domnule Bolden. Sunteţi primul şi singurul meu client. Sunt aproape patruzeci de ani de când vă păzesc, împreună cu membrii unei echipe pe care nu o s-o cunoaşteţi nici măcar pentru a le putea mulţumi, v-am explicat motivele. Fiecare client al Îngerului Păzitor are propria lui echipă. Vom fi liberi doar când veţi muri. Sau veţi refuza să semnaţi contractul. Până atunci însă, trebuie să facem totul să vă menţinem în viaţă.

Capitolul 7

Bolden nu era prea încântat de motelul modest de pe Interstate 495, unde trăsese. Îi ceruse insistent colonelului să îl lase acolo. Simţise, ca niciodată, nevoia să-şi adune singur gândurile într-un loc în care să nu îl cunoască nimeni. Limuzina luxoasă care oprise în faţa clădirii recepţiei, care era totodată şi barul motelului, stârnise un interes moderat printre camionagiii care se pregăteau să înnopteze.

— Mai gândiţi-vă, domnule Bolden, îi spuse Folder, după ce îl văzu coborând din limuzină. Noi vă mai asigurăm protecţia până mâine. Şi, aşa cum v-am spus, în scurt timp se apropie un eveniment major...

Fără să mai aştepte răspuns, Folder îşi luă rămas bun, schiţând vag un salut militar, închise cu un fâşâit electric geamul portierei, iar limuzina demară lin.

Bolden privi atent de jur împrejur fără să remarce vreun semn că ar fi fost supravegheat sau păzit. În parcare se afla şi un jeep militar, dar nu era nimeni în vehicul. Împinse uşa de sticlă a recepţiei. Sunetul clopoţelului atârnat deasupra atrase câteva priviri indiferente ale camionagiilor ocupaţi cu berile lor. Merse la bar şi se căţără pe un scaun.

— Te-ai certat cu şeful, fiule? îl întrebă un barman bătrân care, fără să îl întrebe, îi puse în

faţă o cană cu cafea, pe care Bolden o împinse într-o parte cu palma.

— Whisky, ceru. Fără gheaţă. Fă-l dublu. De fapt, mai bine lasă toată sticla! comandă, scoţând din buzunar un fişic de bancnote din care desprinse două de câte o sută de dolari şi le aruncă pe tejghea. Vreau o cameră pentru o noapte.

Barmanul-recepţioner culese banii şi îi aduse cele cerute. Împinse registrul de oaspeţi; Bolden mâzgăli ceva indescifrabil în el. Îşi luă un pahar şi sticla şi dădu drumul cheii de la cameră în buzunar. Căută din priviri o masă izolată; o găsi şi se aşeză cu faţa la o fereastră ce dădea afară, spre noapte, cu spatele la camionagii. Îşi turnă o porţie zdravănă de băutură. Mâinile îi tremurau şi zăngăni de câteva ori cu gâtul sticlei de buza paharului.

Bău whisky-ul ca pe apă. Era o marcă ieftină, cu gust pronunţat de alcool industrial, însă nu mai conta. Tremuratul dispăruse când îşi umplu din nou paharul. Îi veni în minte Danielle, care îl aştepta în apartamentul lui din Manhattan, aflat la trei ore distanţă pe autostradă.

Ar fi trebuit să plece împreună în vacanţă, a doua zi, aşa cum plănuiseră. Însă nu se simţise în stare să meargă în propria locuinţă în care, cine ştie cum, colonelul şi ai lui îi urmăreau orice mişcare, încă de când era copil. Avea nevoie să fie singur pentru a medita la cele aflate.

Compuse pe telefonul mobil un mesaj către Danielle, cu un motiv vag, că fusese reţinut de afaceri urgente dar că se vor întâlni a doua zi, la aeroport. Abia după ce închise telefonul realiză că nu adăugase clasicul „Te iubesc!”. Fata părea să

ţină cu adevărat la el. Dacă i-ar fi telefonat, ar fi trebuit să îndruge explicaţii inventate, neconvingătoare, iar ea ar fi ştiut imediat că ceva nu e în regulă.

— Hei, băiete, auzi o voce baritonală în spatele său şi, după ce interpelarea se repetă, îşi dădu seama că i se adresează cineva.

Se întoarse pe jumătate. O matahală pe care o văzuse în grupul camionagiilor se proţăpise în spatele lui. Lui Bolden i se păru că doar cămaşa cadrilată, foarte întinsă, îi oprea pântecele revărsat peste cureaua lată a blugilor jegoşi să nu i se prăvălească peste masa lui.

— Da, tu, filfizonule! Cine te crezi, de stai cu spatele la noi? Hă?

Pe măsură ce se ridică încet în picioare, Bolden realiză masivitatea agresorului. Îi ajungea abia până la umăr. Camionagiul îl înşfăcă de reverele sacoului, săltându-l puţin de la podea. Răsuflarea îi mirosea puternic a bere stătută. Apoi lucrurile se desfăşurară parcă cu încetinitorul. La bar, recepţionerul scoase de sub tejghea telefonul şi formă grăbit un număr. Doi dintre cei patru tovarăşi de băutură ai camionagiului se ridicaseră şi se îndreptau spre acesta, fără să fie clar dacă intenţionau să îi despartă sau să amplifice scandalul.

Camionagiul îl eliberă brusc şi duse o mână la gât, apoi pe cealaltă. Ochii aproape îi ieşiră din orbite, scoase un horcăit de animal rănit şi căzu în genunchi. Se prăbuşi pe duşumeaua murdară, vomând în neştire un pârâu de bere amestecată cu fiere.

— Ce dracu'?! blestemă barmanul, lăsând telefonul şi năpustindu-se de după tejghea. O să-mi ia toată noaptea să curăţ aici!

Camionagiul se ridică greoi în capul oaselor şi fu prins imediat de camarazii lui care îl ajutară să se ridice şi să pornească, scuturând din cap, spre ieşire. Ceilalţi doi se ridicară de la masă după ce lăsară câteva bancnote.

— Nu e băiat rău, însă bea cam mult în ultima vreme, şopti unul dintre ei când trecu prin dreptul barmanului, înainte de a ieşi. Ţi-am lăsat banii pe masă. Ar trebui să ajungă şi pentru... deranj.

— Porci, asta sunt, porci nesimţiţi, ocărî în gura mare bătrânul recepţioner imediat ce clinchetul clopoţelului îl anunţă că uşa se închisese. Beau până nu mai ştiu de ei.

Scoase o găleată cu apă şi un mop şi începu să cureţe podeaua bodogănind întruna.

Bolden îşi luă sticla şi paharul şi porni încă tremurând spre camera pe care o plătise. Intră şi încuie înainte de a aprinde lumina. Se aruncă în pat însă scăpă paharul care nu se sparse, dar se rostogoli sub pat. Aşa că bău direct din sticlă, cu înghiţituri mari care îi cădeau în stomac în ritm cu bubuitul inimii.

După ce mai rămăseseră doar două degete de lichid pe fundul sticlei, răbufni întrebarea: fusese acesta incidentul aflat pe graficul colonelului sau nu? Scăpase atât se ieftin doar pentru că i se făcuse rău camionagiului sau pentru că echipa invizibilă care pretindea Folder că veghează asupra lui intervenise într-un fel pe care nu îl remarcase?

Sau poate totul era o imensă înscenare pusă la cale de oameni hotărâţi să-i ia banii, aşa cum bănuise încă de la început?

Ce-i drept, ipoteza înscenării, oricât de mult ar fi dorit să o creadă, nu rezista. Indiferent cât de mult pretindea că îl cunoaşte, Folder nu avusese de unde să ştie că intenţiona să poposească la un motel, cu atât mai puţin la acesta. Mai mult, colonelul nu îi sugerase în nici un fel să facă acest lucru. Dimpotrivă, insistase să îl ducă la New York. Iar camionagiii se aflau deja acolo când intrase, era sigur de asta.

Aparent totul părea o imensă înscenare menită să stoarcă bani de la naivi. I se arătase un decor hi-tech şi câţiva figuranţi. La fel ca acele companii care vindeau proprietăţi pe Lună sau pe Marte.

Sondarea viitorului.

Râse răguşit şi scoase dintr-un toc de piele un trabuc fin pe care îl aprinse cu un chibrit din cele oferite de motel. Imediat, camera se umplu cu fumul galben şi gros, puternic mirositor. Luminiţa roşie a senzorului de fum aflat pe tavan prinse să clipească. Dădu pe gât şi ultima gură de whisky, se ridică în picioare pe pat şi, folosind sticla, lovi senzorul până îl sparse. Coborî clătinându-se, deschise larg minibarul camerei şi luă cu el în pat toate sticluţele cu băutură pe care le găsi.

Oamenii doreau să ştie cum va fi viitorul încă de când apăruseră pe Pământ. Romanii sacrificau animale şi scormoneau în intestine pentru a desluşi ceea ce urma să se întâmple. Grecii o avuseseră pe Pythia din Delphi. Rasputin făcuse furori la ruşi, la începutul secolului

precedent, prevestind viitorul. Mai era şi francezul Nostradamus, ale cărui predicţii traversaseră Evul Mediu pentru a fi luate în serios chiar şi în secolul XXI. Mai erau Moise, Iisus, Mahomed, de departe cei mai cunoscuţi, care lansaseră şi ei profeţii care au modificat cursul istoriei. Istoria era plină de magi, prooroci, vraci, chiromanţi, profeţi, ghicitori, spiritişti şi, mai nou, savanţi.

— O fi ceva specific, legat indisolubil de om, vorbi singur, desfăcând cu un uşor pocnet căpăcelul unei sticle miniaturale cu vodcă al cărei conţinut îl sorbi între două fumuri trase din trabuc. Dorinţa de a afla viitorul. De a putea câştiga la loto, de a afla ce acţiuni trebuie cumpărate la bursă sau cine va câştiga campionatul naţional de fotbal. De a şti dacă femeia cu care te pregăteşti să te căsătoreşti o să-ţi mai placă şi peste zece ani. De a păcăli moartea, amânând-o cât de mult posibil, pentru a lua de la viaţă absolut tot ceea ce aceasta poate oferi. Cei mai mulţi ar fi vrut să afle cum o pot păcăli la nesfârşit, îngroziţi sau doar lipsiţi de curiozitatea de a afla dacă dincolo îi aştepta Marele Nimic sau Raiul şi Iadul.

Se îmbătase şi declama de-a binelea. Cineva dintr-o cameră vecină bătu în perete. O voce enervată îi ceru să facă linişte. Aruncă o sticluţă goală în perete şi tăcu. Îşi regăsi cu greu firul gândurilor.

Banii, casele, maşinile puteau să dispară. La fel şi servitorii şi Danielle, prietenii, angajaţii. Pentru el, întreaga lume se pregătea să dispară, dacă era să dea crezare la ceea ce îi explicase colonelul. Îi era sortit să moară pentru că undeva, ascunsă în cine ştie ce lege a naturii, fapta trebuia

să se întâmple. Dacă Folder şi Îngerul Păzitor preziceau un pericol real urma să moară sau, aşa cum spuneau crainicii de televiziune atunci când anunţau vreun accident sau vreo catastrofă cu victime omeneşti, urma să-şi piardă viaţa, ca pe un breloc sau un portofel, dar fără să mai existe şansa de a o regăsi.

Bolden semnase deja contractul cu Îngerul Păzitor, indiferent dacă organizaţia care se angajase să îl menţină în viaţă era reală sau doar paravanul unei imense escrocherii, atâta doar că încă nu aflase. Îl semnase înainte de a primi plicul negru, cu mult înainte de a fi contactat de Folder şi de a fi vizitat fosta facilitate militară unde o echipă întreagă avea grijă ca el să rămână viu. Iubea prea mult viaţa şi tot ceea ce însemna ea pentru a nu face orice ca să trăiască o clipă în plus faţă de cât îi hărăzise destinul. Să mai guste, chiar sătul, din cupa cu nectar a celor extrem de bogaţi pe care o primise atunci când venise pe lume, la fel de firesc şi natural ca mâinile şi picioarele.

Colonelul îşi făcuse bine temele când se hotărâse să investească în el. Nu existase nici un risc, nici cel mai mic, ca el să refuze, nici măcar o clipă. Ritualul de lămurire şi acceptare desfăşurat de Folder făcuse parte doar din procedura menită să-i arate că încă mai dispunea de liberul arbitru, că avea posibilitatea, strict teoretică, de a spune nu vieţii, asemeni unui sinucigaş. Ceea ce, în mod absolut sigur, nu era cazul. Viaţa lui nu era cu nimic mai preţioasă decât a altor miliarde de oameni. Singura diferenţă era că se afla printre puţinii privilegiaţi capabili să plătească foarte mult pentru a trăi.

Chiar dacă nu avea cum să ştie precis, existenţa unui dispozitiv care prevedea viitorul părea posibilă. Poate, într-adevăr, îl inventase cineva. Şi Elevatorul Spaţial păruse un proiect imposibil. Nici chiar acum unii nu credeau că este real, şi era de înţeles. Un fir lung de treizeci şi şase de mii de kilometri din fibră de carbon, cântărind sute de mii de tone, nu era ceva uşor de acceptat de raţiune. Cu toate astea, Elevatorul intrase în cotidian, la fel ca podurile suspendate peste râul Hudson sau ca barajul Hoover, devenite banalităţi de mai multe decenii. Ştirile despre Elevator apăreau tot mai rar în programele informative pentru că gigastructura se integrase în cotidian, la fel ca munţii Himalaya sau ca Atlantis, oraşul submarin din golful Mexic. Elevatorul era cunoscut doar din emisiunile televizate. Nu peste multă vreme, când se vor termina hotelurile spaţiale, va începe era turismului cosmic. Până atunci, el căra gunoaiele produse de industriile pământene pentru ca apoi să le facă vânt, cu Catapulta electromagnetică, spre Soare. Cine şi-ar fi imaginat că toate astea vor fi atât de curând posibile, după ce, la sfârşitul secolului trecut, erau doar vise, la fel ca fuziunea nucleară la rece sau călătoriile în hiperspaţiu, rămase, deocamdată, tot vise?

Aparatul parcă nu mai părea atât de abstract. Dacă ar fi fost făcută publică, noua descoperire ar fi urmat acelaşi traseu, făcându-şi loc încet în şirul nesfârşit al celorlalte descoperiri care, se spune, duseseră omenirea înainte, de parcă ar fi existat pe undeva un indicator care să arate direcţia. Din gât îi ieşi un hohot de râs, imaginându-şi întreaga

planetă încolonată, mergând spre un înainte vag, aflat în ceaţă.

La vremea lor, cam toate invenţiile majore fuseseră considerate fie imposibile, fie şarlatanii. În secolul XIX existase un savant celebru care combătuse trenul şi locomotiva cu aburi susţinând că nimeni, niciodată, nu va putea supravieţui unei călătorii la viteză mai mare de 20 de kilometri la oră. Dar noutăţile fuseseră întotdeauna adoptate cu mult entuziasm, indiferent de părerea specialiştilor.

Mai erau şi banii. Colonelul avea dreptate. Banii nu însemnau mare lucru atunci când plutea ameninţarea iminentă a morţii. Îşi aminti momentul cumplit al jafului din banca pariziană, când avusese ţeava unei arme la ceafă. Simţea şi acum locul unde i-o apăsase banditul. Ar fi dat oricât să fie lăsat în viaţă.

Banii aduceau totul. Tot ceea ce putea oferi această lume şi oamenii ei. Totul era de vânzare. Era o chestiune de preţ. Până şi viaţa, de fapt prelungirea ei, devenise un bun care se tranzacţiona. Bani avea suficienţi şi putea plăti. Mort nu îi mai putea cheltui. Îi era indiferent dacă, aşa cum spusese Atalai, averea urma să i-o moştenească Îngerul Păzitor. Poate îi vor cheltui cu folos, pe cercetările care aveau să dezvolte cândva, când lui nu îi va mai fi de folos, un tratament ce să învingă definitiv moartea.

Îşi dori să prindă asemenea vremuri, când moartea avea să fie eradicată asemeni unor boli ca variola sau lepra. Rămânea neclar efectul sau efectele acelei legi a naturii de care îi pomenise Folder. Dacă tot mai mulţi oameni trăiau mai mult

decât ar fi trebuit, ce urma să se petreacă? Cum avea să fie restabilit echilibrul?

Se ridică din pat, aruncă trabucul în toaletă şi trase apa. Nu reuşi să mai deschidă fereastra şi nici să arunce la gunoi mormanul de sticluţe golite care zăngăneau în pat, la fiecare mişcare. Adormi, sau mai degrabă amorţi, inspirând fumul greu rămas de la trabucul scump şi lacrimi grele prinseră să i se scurgă pe la colţul ochilor iritaţi, în somn, până când sistemul de ventilaţie al motelului aerisi încăperea.

Capitolul 8

Deşi se trezise cu puţin după ce afară se luminase, cu mintea înceţoşată şi cu o sete cumplită provocată de alcool, Ian Bolden avea să-şi amintească cu limpezime de cristal următoarele ore din viaţă.

Îşi aruncă apă pe faţă şi înghiţi două aspirine găsite într-o cutioară aflată în dulăpiorul cu oglindă din baie. Se îmbrăcă şi ieşi încă bine ameţit, cu gâtlejul încărcat de gustul groaznic de alcool amestecat cu tutun. La recepţie se afla tot barmanul din seara precedentă, dar nu dădu nici un semn că l-ar fi recunoscut.

Ceru cafea neagră şi un taxi în care, răvăşit şi mahmur, urcă un sfert de oră mai târziu. Îşi consultă ceasul şi ajunse la concluzia că nu mai avea vreme să ajungă acasă, în Manhattan, pentru a-şi lua bagajele. Ocolul i-ar fi luat pe puţin o oră, aşa că spuse şoferului să îl ducă direct la aeroportul Kennedy, unde urma să o întâlnească pe Danielle.

Îşi aminti de telefonul mobil şi îl deschise. Avea mai multe mesaje, rezultate ale apelurilor pierdute; le ignoră pe toate pentru a-şi suna iubita, care îi răspunse imediat.

— Eşti bine? Te-am sunat de mai multe ori însă nu ai răspuns, îi auzi vocea melodioasă. Ce s-a întâmplat, am fost îngrijorată, de ce n-ai dat nici un semn?

— A fost... Se pregăti să spună o minciună, dar renunţă. O să-ţi explic când ne vedem. Sunt în drum spre aeroport, ajung în...

Îşi consultă ceasul, pentru a-i oferi o estimare cât mai bună, însă nu mai apucă. Se auzi un pocnet sec dinspre o roată a taxiului şi masivul Lincoln începu să joace pe autostradă. Lui Bolden îi veni în minte colonelul şi contractul său de pază şi îi păru rău că nu îl semnase. Poate ar mai fi avut o şansă. Doar traficul redus al dimineţii a împiedicat ca explozia pneului să se transforme într-o catastrofă. Şoferul răsuci violent volanul pentru a controla derapajul şi, înjurând urât, opri vehiculul după o sută şi ceva de metri de piruete, desfăşurate pe toate cele trei benzi ale autostrăzii. Porni iar motorul şi, hurducăind din roata avariată, aduse Lincolnul pe banda de rezervă unde opri, scoase cheia din contact, apoi se lăsă cu capul pe volan trecând aproape firesc de la înjurături la o rugăciune de mulţumire adresată Domnului.

Pe bancheta din spate, Bolden scăpase nevătămat cu toate că fusese scuturat zdravăn. Se simţea ciudat de relaxat. Adrenalina îi alungase orice urmă de mahmureală.

Uitase pe loc regretul încercat că nu semnase acel contract cu Îngerul Păzitor. Scăpase cu viaţă fără intervenţia echipei pe care i-o prezentase Folder. Nimeni nu ar fi putut opri. Se întrebă cum ar fi arătat probabilitatea acestui accident pe Aparat. Asta, bineînţeles, dacă Aparatul chiar exista şi nu era doar rodul imaginaţiei unor indivizi hotărâţi să îl tapeze de bani.

Exista, desigur, şi posibilitatea ca accidentul să fi fost aranjat chiar de colonel, pentru a fi mai convingător şi a-l lămuri să cedeze mai repede. Alungă acest gând; şoferul taxiului era foarte afectat, era greu de crezut că ar fi făcut parte dintr-o asemenea combinaţie.

— Hei, gata, s-a terminat, i se adresă.

— Mulţumesc, Doamne, mulţumesc, Doamne... fu însă tot ceea ce obţinu drept răspuns, aşa că îl prinse de umăr şi îl zgâlţâi zdravăn.

— Revino-ţi, pentru numele lui Dumnezeu. Suntem vii. Iar eu am un avion de prins.

Şoferul întoarse capul şi îl privi cu ochi tulburi. Deschise portiera şi ieşi. Îşi cercetă maşina; Lincolnul, în afara cauciucului care făcuse explozie, mai avea încă o roată care se dezumflase în timpul derapajului.

Bolden ieşi şi el şi se alătură unui mic grup de oameni care îşi opriseră maşinile, fie din curiozitate, fie ca să întrebe dacă pot fi de ajutor.

— Nu cu maşina asta, spuse şoferul. Nu vă pot duce la timp să prindeţi avionul. Însă am scăpat cu viaţă, ceea ce este cel mai important. Nu vă mai pot onora comanda, domnule. Am doar o singură roată de rezervă. Îmi pare rău. N-am mai păţit niciodată aşa ceva.

— Totdeauna se petrece când nu te aştepţi, se băgă în vorbă unul dintre spectatori, un bărbat rotofei, cu păr cârlionţat şi început de chelie. Pot să vă las eu la Kennedy, chiar acolo merg, să-mi aştept logodnica. Aveţi noroc că sunteţi teafăr, râse el, aruncând o privire la taximetrul cu roţile distruse.

Bolden strânse din reflex mâna grăsulie şi transpirată a bărbatului, în timp ce acesta îşi spuse numele pe care Bolden nu se osteni să-l reţină. Îşi spuse şi el numele şi porniră spre maşina acestuia, un impunător Chevy Suburban, destul de nou. Se întoarse însă după câţiva paşi, băgă mâna în buzunar şi scoase din mers un pumn de bancnote de o sută de dolari pe care le îndesă în buzunarul de la cămaşa deja transpirată a şoferului taxiului, îl bătu pe umăr şi plecă.

Noul lui şofer avea chef de vorbă. Începu prin a comenta pe larg situaţia din Taiwan. China îşi masase flota în jurul insulei rebele, instituind, neoficial, blocada. Se presupunea că doar prezenţa grupului care escorta portavionul Roosevelt împiedicase un atac. Bolden deveni atent. Atât China cât şi Taiwanul îi erau clienţi. Un conflict între cele două ţări i-ar fi afectat serios afacerile. Ar fi vrut mai multe detalii, dar şoferul schimbase subiectul. Logodnica pentru care mergea la aeroport urma să vină din Rusia. Nici acolo lucrurile nu mergeau prea bine. Teroriştii ceceni făceau legea în Moscova şi mai multe ţări mărunte din Caucaz, odinioară republici satelit, îşi zdrăngăneau armele. O cunoscuse printr-o agenţie matrimonială, pe internet. Discutau deja de un an când s-a hotărât să o cheme la el, lucru care s-a dovedit a nu fi deloc simplu. Completase o mulţime de formulare şi semnase tot felul de angajamente.

Îşi aduse aminte de Danielle, care probabil era înnebunită de grijă. Îşi pipăi buzunarele, ocolind centura pe care şi-o prinsese prudent imediat ce urcase, însă nu mai găsi telefonul

mobil. Îl scăpase în timpul derapajului şi se afla probabil în Lincolnul cu anvelopele sparte, rămas la treizeci de kilometri în urmă. Îi trecu prin cap să-l roage pe noul lui tovarăş de drum să-i împrumute telefonul lui însă pur şi simplu nu-şi imagină cum ar putea să-i explice fetei ce se petrecuse. Decise să o facă o oră mai târziu, când aveau să se întâlnească la aeroport.

În următoarele zeci de minute nu fu în stare să se gândească la absolut nimic, ca şi cum creierul i s-ar fi cufundat într-o pâclă deasă. Nervii i se destinseră, lăsând în urmă oboseala provocată de somnul chinuit de la motel. Răspunse mecanic cu sunete care puteau să însemne orice, de la aprobare la dezaprobare, sau numai dând din cap, la sporovăiala veselă a şoferului; dacă l-ar fi ascultat, ar fi aflat despre Rusia şi estul Europei cu mult mai multe decât îşi dorea să ştie.

Botul lung al Mack-ului le tăie calea chiar când intraseră pe Interstate 678, în Queens. Ieşise de pe o stradă laterală ignorând semafoarele. Dacă nu ar fi trecut primejdios de aproape de ei, camionul, lipsit de obişnuitul transcontainer, ar fi arătat caraghios, ca un cap de bestie mecanică lipsită de imensul corp, care urlă cu toată puterea sirenelor când trecu pe lângă ei. Însoţitorul său evită în ultima clipă camionul, frânând violent. Bolden fu aruncat în faţă, dar nici nu simţi tăietura centurii de siguranţă care îi muşcă adânc din carne. Manevra le aduse însă un cor de claxoane indignate dinspre celelalte maşini de pe şosea. Mack-ul încetini, ca şi când ar fi uitat de graba cu care le luase faţa, dar când încercară să-l

depăşească, camionul făcu slalom pe benzile şoselei, cu scopul evident de a-i ţine în urma sa.

— La naiba, ce vrea individul ăsta? înjură cu năduf şoferul, strivind claxonul după ce încercase din nou să depăşească Mack-ul.

Îi dispăruse zâmbetul, iar faţa îi căpătase o expresie concentrată. Câteva broboane mari de sudoare îi apăruseră pe frunte.

— Crede că se joacă cu mine, ha? Stai că-ţi arăt eu! scrâşni şi răsuci de volan în timp ce trase cu putere frâna de mână.

Ajunseseră la jumătatea intersecţiei cu Grand Central, iar semaforul era verde. În spatele lor se adunaseră deja mai multe maşini care încercau, la rândul lor, să depăşească. Masivul Chevy derapă până ajunse aproape perpendicular pe axul străzii, apoi, cu acceleraţia apăsată la maximum, ţâşni scoţând fum din roţile din spate pe Grand Central. Bolden roti capul, la timp pentru a vedea cum Mack-ul, constatând că i-a scăpat, acceleră şi îşi continuă cursa fără să mai taie benzile de mers.

Şoferul îşi conduse concentrat Chevy-ul până la Hill Side Avenue, unde se încadră la dreapta şi ieşi iar pe Interstate 678. Şofă în tăcere, încordat, privind des în retrovizor. După ce se convinse că nu mai erau urmăriţi se mai destinse.

— Sunt tot soiul de nebuni în ziua de azi. Tipi ca ăştia pretind că sunt profesionişti. Rahat! strigă când un Hummer militar, vopsit în culori de camuflaj, ieşi de pe bulevardul Rockway fără a respecta culoarea semaforului şi îi lovi destul de serios în partea din spate, aruncându-i în parapetul dintre sensurile de circulaţie. Aproape imediat ce

s-au oprit, portiera din dreptul lui Bolden se deschise, iar colonelul Folder, îmbrăcat în uniformă neagră, ca a trupelor de intervenţii ale poliţiei, îi desfăcu centura de siguranţă şi îi comandă autoritar:

— Trebuie să ne urmaţi. Acum.

Era însoţit de alţi doi bărbaţi, îmbrăcaţi în uniforme militare bălţate, de camuflaj, cu ochii ascunşi după ochelari fumurii de soare. Alte două Hummer îşi făcură apariţia şi opriră în faţă şi în spate. Colonelul îl conduse la unul din ele, deschise portiera din spate, îi făcu semn să urce, după care urcă şi el. Maşina demară şi întoarse în forţă, profitând de un moment de acalmie în trafic. Trecură pe lângă Chevy cu şoferul cel amabil, rămas cu gura deschisă de uimire şi se înscriseră din nou pe Interstate 678, pe sensul care pleca de la aeroport.

— Sunteţi tare greu de găsit, domnule. Ne-aţi dat ceva de furcă. De dimineaţă încercăm să vă oprim. Noroc că suntem pregătiţi pentru asta, chiar dacă a trebuit să compromitem o bună parte din echipele de teren care vă erau alocate.

Bolden îşi trase suficient sufletul cât să articuleze:

— Voi... îndreptă un deget acuzator spre colonel. Deci taxiul… n-a avut pană.

Colonelul aprobă clătinând uşor din cap.

— ... şi camionul, tot voi? Aţi înnebunit, parcă era vorba să mă protejaţi! Să mă ţineţi în viaţă! Iar voi ce naiba faceţi, încercaţi să mă omorâţi? răcni indignat.

Folder nu păru deloc tulburat.

— Dimpotrivă, domnule, încercăm să vă ţinem în viaţă. Aşa cum v-am avertizat, astăzi urmează să fiţi ucis. Azi dimineaţă ni s-a transmis de la centrul de monitorizare că probabilitatea să fiţi ucis a crescut la peste optzeci la sută, de la cincizeci, cât era când v-am contactat prima oară. Aşa că am încercat să vă găsim. Şi să vă oprim. Nu v-am riscat viaţa nici o clipă. Evenimentul în care urmează să vă pierdeţi viaţa se va produce în viitorul apropiat, în câteva ore. Incidentele în care aţi fost implicat au prezentat pericol doar pentru cei care v-au însoţit sau pentru echipele care au încercat să vă oprească.

Scoase o cutie dreptunghiulară neagră de mărimea unui pachet de ţigări, cu două cadrane asemănătoare celor care indică rezerva de combustibil la un autoturism din generaţiile vechi; scalele erau gradate din zece în zece, de la zero la o sută. Acul celui din stânga abia se mişcase puţin peste zero, în vreme ce acul celuilalt coborâse vizibil către cincizeci unde tremură puţin, ca şi cum ar fi ezitat, apoi rămase acolo. Colonelul păru mulţumit de indicaţiile instrumentelor şi puse cutia la loc într-unul din multele buzunare ale vestei sale de camuflaj, pe care îl închise cu fermoarul.

— E o cursă, domnule. O cursă cu moartea. Însă de data asta am ajuns noi primii. E prima oară când facem asta pentru cineva care, deşi nu a semnat contractul de protecţie cu noi, a trecut la nivelul trei.

— Ce-i ăla? întrebă Bolden, arătând cu degetul spre buzunarul unde fusese pus dispozitivul.

Colonelul lăsă să treacă câteva clipe înainte de a înţelege la ce se referă Bolden. Ridică din sprâncene.

— Au tot încercat să-i dea un nume, însă nici unul nu a prins. Noi însă îl numim simplu, Aparat. Nu e nici pe departe atât de precis ca echipamentul pe care îl avem în bazele noastre, dar are avantajul că este portabil. E acordat numai la linia dumneavoastră temporală, din acest motiv este atât de mic. Cadranul din stânga e un indicator general, un fel de sumă a probabilităţii. Captează de-a valma fluxuri dintr-o bandă foarte largă, în principiu de la toţi oamenii de pe planetă. Îi putem reduce raza de acţiune, din acest potenţiometru. Foloseşte la calibrare. Poate fi folositor să afli dacă şi cei din preajmă, să zicem de pe o rază de un kilometru, intră şi ei, împreună cu ţinta, adică persoana pe care o protejăm, în zona de risc. Spre exemplu, dacă urmează să explodeze o bombă sau ceva asemănător. Cadranul din dreapta vă este dedicat integral. Când probabilitatea se menţine sub cincizeci la sută înseamnă că putem controla destul de bine situaţia. În mod firesc, probabilitatea ar trebui să scadă sub zece procente. Atunci nu este nevoie să intervenim.

Cu toate că avea să-şi amintească până şi ultimul cuvânt rostit de colonel, emoţiile prin care trecuse în ultimele ore îl făcuseră pe Bolden foarte puţin dispus să mai accepte explicaţii. Întreaga poveste i se părea mai mult ca oricând invenţia unor minţi afectate de paranoia sau mai degrabă a unor indivizi hotărâţi să-i inducă teamă, prin metode mai mult sau mai puţin subtile, pentru a-l tapa de bani. Numai nişte dementi puteau să

împuşte cauciucurile unui automobil care rula cu viteză şi să susţină că nu fusese în pericol nici un moment. Simţi că i se urcă sângele în cap când se gândi la camionul care făcuse slalom pe autostradă. Răbufni cu năduf:

— Opreşte imediat! Doar nu crezi c-o să înghit mizeria asta? Crezi că dacă îmi arăţi o cutioară cu două indicatoare m-ai impresionat? Sunteţi nebuni! Nebuni de legat! De voi trebuie să-mi fie teamă. Lasă-mă, opreşte imediat!

Bolden se năpusti spre portiera din dreptul său încercând s-o deschidă din mers însă clapeta nu acţionă mecanismul de deschidere. Folder şi ciracii lui duseseră prea departe acest joc aberant. Se străduiseră din răsputeri să îl împiedice să ajungă într-un loc în care credeau că el urma să moară. Fără să ştie care era acel loc. Colonelul pretindea că citeşte viitorul. La fel ca indivizii care susţineau că descoperiseră un perpetuum mobile. Încăpuse pe mâna unor nebuni de legat. Se întoarse şi încercă să îl lovească pe colonel însă acesta pară cu îndemânare. Îi prinse mâna şi i-o răsuci din cot, la spate. Nu putea să facă nici cea mai mică mişcare fără să îl doară cumplit.

Colonelul umblă iar la vesta cu buzunare şi scoase cu mâna rămasă liberă un mic pistol hipodermic. Cu o mişcare expertă, îl descărcă în gâtul lui Bolden. Acesta se înmuie imediat sub efectul tranchilizantului, şi, înainte de a adormi, mai apucă să audă:

— Aşa cum v-am spus, pentru acest nivel de probabilitate suntem foarte bine pregătiţi, domnule...

Capitolul 9

Cursa 337 a United Airlines terminase îmbarcarea şi primise aprobarea de decolare de la turnul de control. Uriaşul Boeing 787-12 Dreamliner începu greoi rularea de la terminal. Cele două motoare Rolls Royce Trent 1000, dispuse sub aripi, torceau lent, încălzite din vreme de piloţi. Aparatul se poziţionă la capătul pistei 2C, aşa cum ceruseră cei de la controlul traficului de pe JFK, iar căpitanul ambală motoarele şi începu rularea.

Motoarele se încordară, asemenea unor uriaşi treziţi brusc din somn, şi eliberară câte cincizeci de mii de kilograme forţă fiecare, urnind cu uşurinţă cele două sute cincizeci de tone ale aeronavei şi combustibilului, mărfurilor, bagajelor şi celor trei sute de pasageri şi membri ai echipajului aflaţi la bord.

După ce rulă ceva mai mult de doi kilometri, aparatul atinse două sute nouăzeci de kilometri pe oră şi, căpătând suficientă portanţă, se înălţă greoi, iar roţile părăsiră betonul pistei. După ce se înălţă câteva zeci de metri, pilotul escamotă trenul de aterizare. Apoi începu un lung viraj, pe o buclă care urma să se termine deasupra Atlanticului, pentru a înscrie aeronava pe culoarul aerian spre Haiti, pe coasta estică a Statelor, apoi deasupra Golfului Mexic şi marea Caraibelor, până la Port-au-Prince, unde urma să ajungă după patru ore.

Danielle îşi lipise privirea de hubloul din dreptul locului ei confortabil, aflat la clasa business, în faţa celorlalţi pasageri care se înghesuiau câte nouă pe rând, la clasa economy. Rezista cu greu să nu arunce câte o privire la locul gol de alături, unde ar fi trebuit să se afle Ian. Erau doar de doi ani împreună însă se simţea în siguranţă alături de acest bărbat atât de diferit de toţi cei pe care îi cunoscuse. Deseori se întreba dacă relaţia lor avea măcar un dram de romantism însă ajunsese de mult la concluzia că era mai bine să lase lucrurile în voia lor. Ţinea la el şi era convinsă că, în felul lui întortocheat, şi el avea nevoie de ea.

Convingerea îi fusese dată însă peste cap în seara precedentă şi nu găsise nici un fel de explicaţie pentru felul în care se comportase Bolden. Înţelesese imediat că era tulburat, probabil îl afectase ceva acolo unde fusese. Rămăsese un mister locul unde îşi petrecuse noaptea; nu venise la aeroport deşi promisese să o facă. Nu putea fi vorba de o altă femeie, îl cunoştea prea bine pentru a se gândi, fie şi numai în treacăt, la aşa ceva. Cu atât mai mult cu cât relaţia lor funcţiona tocmai prin lipsa declarată a oricăror obligaţii reciproce.

Nu putea găsi o explicaţie, oricât ar fi încercat. Scormoni în geanta de mână pe care o păstrase la îmbarcare şi scoase un card bancar pe care îl trecu prin fanta specială a telefonului încastrat în mânerul fotoliului ei. Începu să compună, pentru a suta oară, din memorie, numărul lui Ian, nădăjduind ca măcar de această dată să i se răspundă. Se opri însă la jumătate.

Atenţia îi fusese distrasă de o umbră mare care întunecă pentru o clipă hubloul din dreptul său.

***

Micul Cessna Stationair 206 H deveni perfect vizibil când Boeingul ajunse la înălţimea de trei sute de metri. Plecase de pe un aeroport privat, destinat avioanelor de agrement de mici dimensiuni, cu cincisprezece minute în urmă. Din cele şase locuri disponibile, numai cel al pilotului era ocupat de Yassine Gadhe, care emigrase din Irak în State în urmă cu trei ani, după ce îşi înmormântase familia ucisă într-un atac al bodyguarzilor americani care înlocuiseră armata de ocupaţie. Adusese cu el o imensă ură pentru tot ceea ce era american; nu uitase şi nu iertase nimic.

Lucra legal, ca tehnician la un combinat de îngrăşăminte chimice, în pofida faptului că era inginer licenţiat. Trupul scund şi subţire al acestuia, îmbrăcat în jalabiya neagră a sectei Hashashiyyini, părea că se dizolvase în scaunul pilotului, care era tapisat cu piele de aceeaşi culoare. Avionul fusese închiriat pentru două ore de la compania care administra aeroportul.

Yassine devenise bine cunoscut la aeroport. Nu era pentru prima oară când închiria un avion. De această dată ceruse special singurul 206 H disponibil şi avusese grijă să îl rezerve cu mult timp înainte cu toate că, având dimensiuni ceva mai mari şi un consum mai ridicat de combustibil, ceea ce creştea serios preţul unei ore de zbor, aparatul nu era prea des solicitat.

Din când în când, Yassine arunca o privire scurtă, îngrijorată, la cele patru genţi mari din

pânză, legate de scaunele din spatele său. În ele se aflau atent aliniate sticle pătrate de whisky, câte patruzeci în fiecare. Yassine era credincios musulman practicant şi nu pusese niciodată limba pe alcool. Conţinutul acestora îl vărsase la toaletă. În loc, pusese azotat de amoniu – furat de-a lungul timpului, în cantităţi mici, chiar din combinatul unde lucra – pe care îl amestecase cu benzină. Dispunea de peste o sută de kilograme de amestec care formase un exploziv foarte instabil şi puternic, căruia doar o scânteie îi lipsea pentru a detona. Scânteia urma să vină de la o instalaţie improvizată, foarte simplă, ce consta în două fire şi un întrerupător inerţial de impact, aduse în cabină şi legate în paralel cu una din bujiile motorului avionului.

La clasa economy, apropierea aparatului Cessna a fost filmată cu telefonul mobil de un puşti de doisprezece ani având nickname-ul Serious Boy, aflat cu părinţii pentru prima oară într-un zbor atât de lung. Setase telefonul să transmită direct pe YouTube tot ceea ce înregistra, la o adresă pe care avusese grijă să o dea mai multor prieteni pe care spera să-i impresioneze. Avea de gând să înregistreze cât mai mult din excursie şi nu vedea nici un motiv să nu înceapă chiar cu călătoria aeriană. La fel ca mulţi alţi pasageri, nu dăduse nici o importanţă cererii deja ridicole a stewardeselor de a închide dispozitivele electronice, pe motiv că ar fi putut afecta siguranţa zborului. Până şi un copil de doisprezece ani ştia că asemenea lucruri nu se mai întâmplau, chiar dacă era foarte probabil ca în secolul trecut, când electronica avioanelor se afla în epoca de piatră,

aparatura de bord să fi interferat cu cine ştie ce proteză auditivă a vreunui pasager.

Serious Boy filma relaxat, de la o fereastră aflată cam la jumătatea distanţei dintre aripile din faţă şi cele din spate. Alături, mama şi tatăl său stăteau crispaţi în fotoliile lor, cu ochii închişi şi dinţii strânşi. Amândoi aveau fobie de zbor. Din fericire, el nu o moştenise. Evitau pe cât posibil să călătorească cu avionul, însă pentru a ajunge în Haiti, la vacanţa de vis pe care-şi doreau de multă vreme să o facă, pur şi simplu nu exista o altă posibilitate în termeni de timp rezonabili.

Aparatul Cessna veni din faţă şi de sus. Se năpusti în picaj asupra imensei aeronave. Fu văzut în ultima clipă de pilotul Boeingului care, cu un reflex zadarnic, pentru care avusese la dispoziţie doar câteva fracţiuni de secundă, încercă să evite ciocnirea, înclinând violent avionul pe aripa tribord, în vreme ce, în stânga sa, copilotul paralizase de spaimă, nemaifiind în stare să răspundă controlorului de trafic care îi urla isteric în căşti.

Cessna lovi chiar deasupra aripii babord, la îmbinarea cu fuzelajul aeronavei, sub ochii îngroziţi ai pasagerilor ale căror hublouri se aflau în apropierea locului de impact. Dacă ar fi supravieţuit, ar fi putut să jure că zăriseră, chiar înainte ca micul Cessna să se transforme într-un rug în flăcări alimentat de trei sute de litri de benzină cu cifră octanică ridicată aflată în cele două rezervoare, că bărbatul tuciuriu care pilota avionul sinucigaş zâmbea, fericit că şi-a dus la bun sfârşit ceea ce îşi propusese. Apoi, întrerupătorul inerţial se închise din cauza şocului şi suta de

kilograme de azotat de amoniu îmbibat cu benzină detonă cu putere.

Serious Boy filmă toate astea, cu camera telefonului mobil, ţinut fără să tremure în mâna înţepenită mai întâi de uimire şi abia apoi de groază.

Efectul impactului şi apoi al exploziei a fost resimţit în toată aeronava. Fragmente din Cessna au răpăit pe fuzelaj, iar unele dintre ele au străpuns materialele compozite, lăsând în urmă găuri mari, prin care aerul a prins să fluiere sinistru, depresurizând carlinga. Cei aflaţi în apropierea exploziei au murit primii, străpunşi de schije. Măştile de oxigen au sărit automat din lăcaşele lor, cu toate că altitudinea atinsă nu justifica măsura. Cei mai mulţi pasageri le-au înşfăcat şi le-au pus grăbiţi pe faţă, exact aşa cum fuseseră instruiţi înainte de decolare de stewardese.

Bubuitul provocat de impact se stinse, înlocuit de vuietul constant al motoarelor la care se adăugă şuieratul aerului care intra cu putere prin spărtura ce modificase profilul aerodinamic al aparatului de zbor. Pentru câteva clipe, lucrurile părea a fi ţinute sub control însă aeronava fu zguduită de vibraţii însoţite de hârşâituri cumplite, de metal sfâşiat. O fisură uriaşă apăru în aripa lovită şi se lărgi rapid, ajutată de vibraţiile motoarelor turate în continuare la puterea maximă solicitată de etapa de ascensiune.

Aripa avariată se rupse chiar în locul impactului. Rămase un moment agăţată de multitudinea de fire şi conducte care o legau de fuzelaj, după care se desprinse şi se răsuci în aer de mai multe ori, ca o frunză purtată de vânt,

rostogolită de puterea motorului care încă mai funcţiona. Lovi o plantaţie de porumb în care săpă o brazdă adâncă, înainte ca zecile de tone de kerosen aflate în rezervorul încastrat în aripă să se aprindă şi să explodeze, ridicând o perdea de foc.

Boeing-ul îşi continuă cursa din inerţie, dar greutatea aripii rămase, împinsă de motorul ei, îl răsuci imediat pe o parte. Pierdu portanţa şi porni într-o vrie complicată spre pământ. Urletele disperate ale pasagerilor acoperiră pentru câteva clipe vâjâitul aerului şi pocnetele scoase de diferitele obiecte care se mişcau liber în carlingă. Aeronava se zdrobi de sol după zece secunde, tot în lanul de porumb, la doi kilometri depărtare de aripa ruptă. Tot atunci se opri şi înregistrarea făcută de Serious Boy care, după separarea aripii, filmase în carlingă până în ultima clipă, aidoma unui reporter profesionist care imortalizează, chiar cu preţul vieţii, o catastrofă. Kerosenul rămas se aprinse, mistuind totul într-o mare de flăcări din care răzbăteau pocniturile metalului contorsionat de căldură. Înregistrarea sa de pe YouTube, prelucrată sau păstrată în forma brută, care era chiar mai impresionantă, a fost mai apoi difuzată până la saturaţie de televiziuni. Avea să constituie principala probă folosită de Autoritatea Aeronautică în investigarea cauzelor dezastrului, după ce cutiile negre ale aparatului de zbor nu dezvăluiseră, aşa cum era de aşteptat, decât succesiunea seacă a parametrilor tehnici ai zborului.

Întreaga tragedie s-a petrecut sub camerele de luat vederi a numeroşi jurnalişti, anunţaţi din vreme de surse anonime despre un posibil incident

la aeroport. Ulterior s-a dovedit că şi autorităţile fuseseră avertizate. Aproape că închiseseră aeroportul; fuseseră suspendate mai multe zboruri, iar geniştii căutaseră peste tot, ore în şir, eventuale ameninţări, fără să descopere ceva. Unul dintre avioanele atent căutate fusese şi Boeingul care urma să efectueze zborul către Haiti, cu numărul 337.

Canalele de televiziune au abandonat aeroportul şi s-au năpustit spre locul tragediei, cu dube ticsite de echipamente de transmisie. Unii au trimis elicoptere să se învârtă în zonă, transmiţând în direct imagini cu coloane groase de fum ce ieşeau din epavă, trupuri umane contorsionate, bagaje împrăştiate şi resturi din aparatul de zbor, cu mult înainte de sosirea echipelor de intervenţie.

Ştirea spectaculosului atentat, revendicat deja de mai multe grupări extremiste, a monopolizat imediat toate canalele televiziunilor şi a făcut înconjurul planetei. FBI, după verificări minuţioase, a dat publicităţii adevărul, la două săptămâni de la incident: atentatorul fusese un fanatic solitar care îşi planificase atent atacul, probabil cu cel puţin un an înainte, când se înscrisese la o şcoală de pilotaj. Mai mult, conform diagramelor şi orarelor de zbor care au fost găsite la domiciliul său, reieşea că soarta zborului 337 fusese pecetluită cu şase săptămâni înainte.

Capitolul 10

Când se trezi, Bolden îşi simţi capul chiar mai greu decât îl avusese după beţia de la motel. Se răsuci greoi pe o parte. Cu privirea înceţoşată, desluşi vag, în semiîntuneric, contururile locului: era întins pe o canapea neagră ce mirosea a piele proaspăt prelucrată. Sub cap, cineva îi pusese o pernă mică, sprijinită de unul dintre braţele canapelei. Nu îl descălţaseră, dar fusese învelit cu o pătură sub care transpirase abundent. Nu auzi nici un sunet, dar percepu variaţia luminii din încăpere. Alături se afla deja, aşezat comod într-un fotoliu din piele de aceeaşi culoare cu a canapelei, colonelul Folder. În faţa canapelei, un televizor plat, de mari dimensiuni, difuza ştiri. De aici venea variaţia de luminozitate.

— V-aţi trezit, constată colonelul. Cred că vă doare capul, dar o să vă treacă imediat. Luaţi asta! Ajută, îi spuse, întinzându-i un păhărel de plastic cu o pastilă şi un altul ceva mai mare cu apă.

— Ce mi-ai făcut? Unde sunt?

Ar fi vrut să se repeadă la colonel însă se simţea mult prea istovit pentru asta. Iar întrebările... în gând le strigase, dar vorbele îi ieşiseră din gură ca un şuierat anemic.

Reuşi să se ridice greoi în şezut. Ezită un moment, întinse palma şi Folder îi oferi pastila. O băgă în gură şi acceptă, cu mâna tremurând,

paharul cu apă. Îl goli din câteva înghiţituri şi aproape imediat se simţi puţin mai bine.

Colonelul îl privea, zâmbind amuzat.

— V-am salvat viaţa. Aţi avut mare noroc că am intervenit la timp, pentru nivelul de protecţie la care eram pregătiţi să facem faţă pentru dumneavoastră. A fost ultima intervenţie neplătită a Îngerului Păzitor. V-am adus într-o casă sigură. Imediat ce efectul ketaminei va trece, sunteţi liber să plecaţi oriunde doriţi. Vă vom da o maşină cu un şofer. Întrucât nu am încheiat un contract, în momentul în care ieşiţi de aici, relaţia noastră încetează. Nu ne mai putem permite să vă apărăm. A devenit mult prea scump. Sper că înţelegeţi asta.

Cel puţin jumătate din vorbe le auzi fără să le şi înţeleagă. Articulă cu greu.

— Ce tot spui? Ce salvare?

Zâmbind cu subînţeles, Folder luă telecomanda aflată pe braţul fotoliului său şi mări sonorul televizorului. În următoarele zece minute Bolden urmări, cu gura căscată, reluarea înregistrată a tragediei avionului în care ar fi trebuit să se afle şi el. Inima prinse să-i bată cu putere, iar durerea de cap dispăru ca şi cum n-ar fi fost. Pe măsură ce realiza dimensiunile dezastrului, broboane mari de sudoare îi apărură pe frunte. Imaginile luate din elicopter de la locul dezastrului erau copleşitoare.

În lanul de porumb în care se prăbuşise aeronava se căscau două insule mari şi negre, cu forme neregulate, încă în flăcări. Un păienjeniş de cărări fusese făcut de maşinile echipelor de intervenţie. Oameni îmbrăcaţi în salopete albe de protecţie se agitau printre rămăşiţe, vorbind în

aparate walkie-talkie. Unii strigau din mers ordine prin megafoane. Alţii instalau reflectoare mari, semn că aveau de gând să îşi continue treaba şi peste noapte.

Fragmente mai mari sau mai mici din aparatul de zbor erau împrăştiate pe sute de metri de la locul impactului, ca şi cum dintr-un stilou uriaş ar fi căzut două picături uriaşe de cerneală care se spărseseră la rândul lor în stropi mai mici. Întregul tablou avea ceva sinistru, pentru că adunase la un loc oameni vii şi oameni morţi, în număr mare. Într-o laterală a locului dezastrului, delimitată cu benzi galbene, siluete îmbrăcate în combinezoane albe, cu feţele ascunse după măşti de gaze, aliniau oribilii saci negri cu fermoar în care puseseră cadavre.

— Danielle! Danielle?

Bolden se întoarse spre colonel, dar acesta clătină grav din cap. Din colţul ochilor lui Bolden ţâşniră lacrimi mari. Îşi prinse faţa în palme, năucit de lovitura pe care o primise. Viaţa lui, până nu de mult perfectă... Nu gândul că nu avea s-o mai vadă vreodată pe femeia alături de care îşi petrecuse ultimii doi ani îl făcu să plângă, ci turnura ciudată a sorţii care îl transformase dintr-un răsfăţat căruia i se cuvine şi care primeşte totul, într-un soi de animal hăituit care fusese cât pe ce să piardă lupta pentru propria lui viaţă.

Îşi şterse reflex cu mâneca sudoarea pornită de pe frunte, ce se amestecase cu lacrimile.

— Aţi fi putut s-o salvaţi! De ce n-aţi salvat-o şi pe ea, de ce? De fapt, i-aţi fi putut salva pe toţi. Aţi lăsat să moară sute de oameni, constată uimit.

Colonelul nu păru afectat această acuzaţie şi îşi reluă calm explicaţiile.

— Aşa cum v-am spus, nu putem anticipa evenimentele care urmează să se producă. Putem doar detecta, cu o precizie relativă, dacă viaţa unuia dintre beneficiarii noştri se află sau nu în pericol. Prietena dumneavoastră nu se afla sub observaţia noastră. Nu putem fi făcuţi răspunzători pentru ea, aşa cum nu putem da socoteală nici pentru ceilalţi două sute şi ceva de oameni care au murit. A fost un atentat sinucigaş comis de un fanatic religios, aţi văzut doar... Arătă spre ecranul televizorului care relua pentru a mia oară filmul catastrofei. Îşi pregătea atacul de multă vreme. Tot el a anunţat presa care, la rândul ei, a avertizat autorităţile. Nici acestea şi nici noi nu am putut intui ce a avut de gând să facă acel individ. A plănuit meticulos să distrugă un anume avion, la o anume dată. Avionul în care ar fi trebuit să vă aflaţi şi dumneavoastră. Sper că e clar, nu aş vrea să mai reluăm această discuţie.

Bolden nu se simţi deloc lămurit aşa că întrebă.

— Atunci Aparatul ăla cu două cadrane, pe care mi l-ai arătat... chestia portabilă... Ai spus că unul dintre ace indică probabilitatea ca eu să mor, iar celălalt se referă la cei din jur. Aşa am înţeles. Că e ceva ce ajută la calibrare. Nu a apărut nimic despre moartea atâtor oameni? Adică al doilea ac nu s-a clintit deloc în cadranul său? Dacă povestea ta cu ghicitul viitorului are cât de cât temei, o catastrofă de o asemenea amploare ar trebui să fie simplu de determinat. Mai mulţi oameni la un loc nu puteau fi decât pe aeroport. Iar cum în locul

acela ar fi trebuit să fiu şi eu, nu exista decât o singură posibilitate. Însă i-aţi lăsat intenţionat să moară. Ca să fiţi mai convingători, nu-i aşa? Ca să mă lămuriţi pe mine şi să-mi luaţi banii...

Rosti vorbele fără să simtă vreo o emoţie şi fără să acuze. Raţionamentul părea logic.

— Noi nu suntem ucigaşi în masă, domnule Bolden. Dacă vă trebuie un vinovat, trebuie să ştiţi că dumneavoastră aţi provocat moartea acelor oameni. Evenimentele generate de legea care încearcă să vă omoare ca să readucă echilibrul natural din care dumneavoastră nu mai faceţi parte, sunt tot mai violente şi mai ample.

— Mă faci pe mine răspunzător! strigă precipitat Bolden. Eu… Voi… Aţi lăsat să moară sute de oameni. Voi aţi ştiut, nu eu. Am să raportez la FBI, am să…

Folder îşi consultă ceasul de la mână şi se ridică.

— Mă tem că trebuie să plec. Termenul maxim de protecţie pentru dumneavoastră a expirat. De fapt, a expirat de aproape o oră. De acum sunteţi pe cont propriu. Rămâneţi cât doriţi în acest loc. Când vă simţiţi în stare, ieşiţi afară. Veţi găsi o maşină şi un şofer care vă vor duce oriunde doriţi. După care nu veţi mai auzi de noi. Vă doresc noroc.

Se îndreptă spre uşă, culegând în treacăt servieta din piele care se sprijinea de fotoliul unde stătuse.

— Stai, aşteaptă... Unde spuneai că ai contractul ăla?

Vorbele îi ieşiseră din gură aproape fără să vrea. Un instinct străvechi, cel de supravieţuire,

preluase controlul. Dacă Folder avea dreptate totuşi? Iar dacă nu, ce puteau să însemne câţiva bani? Bani îşi putea permite să piardă. Viaţa, nu.

Colonelul se opri brusc şi se întoarse. Bolden se aştepta să vadă un zâmbet triumfător întipărit pe faţă, un zâmbet pe care se decisese deja să i-l şteargă cu un pumn, dar Folder afişa o figură impasibilă, de profesionist preocupat de clientul său. Fără o vorbă, se întoarse şi se aşeză din nou în fotoliu. Puse servieta pe genunchi şi îi deschise încuietoarea sofisticată. Scoase o mapă din piele pe care i-o întinse.

— Îl puteţi studia încă douăzeci şi patru de ore, din acest moment, în aceleaşi condiţii de protecţie. Dacă doriţi să vă consultaţi avocaţii sau consilierii financiari, sunteţi liber să o faceţi însă şi ei vă vor confirma că nu este altceva decât un contract de pază, cu plată condiţionată. Neobişnuit de scump... dar v-am explicat de ce. Semnaţi când sunteţi gata şi daţi-mi de ştire. Un şofer se află la dispoziţia dumneavoastră pentru intervalul precizat. Îi veţi spune lui.

Închise servieta şi se pregăti din nou să plece. Bolden îl opri însă, cu un gest. Răsfoi cele câteva pagini ale contractului.

— Stai, stai! Zici că intră în vigoare imediat? Unde trebuie să semnez?

Colonelul îşi lăsă mâinile să se odihnească pe servietă.

— Eu cred că ar trebui mai întâi să-l citiţi. Vă cerem o primă plată de o sută de milioane de dolari. Cu asta acoperim cheltuielile deja făcute cu protecţia dumneavoastră şi pregătirile pentru viitorul nivel. Care, credeţi-mă, va fi cu mult mai

dificil. Mai sunt plăţile săptămânale, de câte zece milioane de dolari, atâta vreme cât reuşim să vă ţinem în viaţă şi, pe cât posibil, nevătămat. Aceasta e valoarea abonamentului. Plata o faceţi la sfârşitul săptămânii. Pentru următorul nivel, în cazul în care supravieţuiţi, va trebui să creştem suma. Și moştenirea. După ce muriţi, ne revine 95% din averea dumneavoastră. De rest puteţi dispune cum doriţi.

Bolden răsfoi neglijent paginile contractului.

— O mie de dolari uncia de aur? Ce-i asta?

— E o clauză care se referă la cursul de schimb, menită să ne protejeze de inflaţie, ridică stingherit din umeri Folder. Ştiţi, avocaţii...

— Păi, la sumele astea, nu o să îmi ajungă prea multă vreme banii, protestă Bolden. Sunteţi nişte bodyguarzi ai dracului de scumpi...

— Nu trebuie să uitaţi că este cu totul inutil să deţineţi avere dacă nu puteţi să vă bucuraţi de ea, zâmbi subţire colonelul. Dacă sunteţi mort, averea nu vă ajută la nimic. În afară de asta, analiştii noştri ne-au dat o proiecţie a afacerilor dumneavoastră. Pot să vă asigur că banii nu sunt şi nici nu vor fi o problemă. Acea lege care încearcă să vă omoare oferă şi o compensare. E ca şi cum toate şansele dumneavoastră de reuşită se concentrează în perioada care v-a mai rămas de trăit. De altfel acţiunile companiei dumneavoastră, Green Clean, au ajuns azi pe bursă la un maximum istoric. Cei de la Elevatorul Spaţial au anunţat că vor ajunge înainte de termen la capacitatea proiectată. Ceea ce înseamnă că veţi putea atinge mai rapid cele trei sute de tone zilnice de gunoaie ridicate pe orbită.

Bolden puse teancul subţire de hârtii al contractului pe o margine a canapelei.

— Au crescut, zici? întrebă gânditor. Nu ştiu dacă trebuie să mă bucur. Catapulta electromagnetică are şi ea un termen de dare în folosinţă. Va trebui să stochez pe orbită. Hmm... Interesantă chestia aia cu norocul concentrat. Devin tot mai bogat pe măsură ce sunt tot mai aproape pe punctul de a fi ucis. Nu e deloc un târg echitabil. Cel puţin nu pentru mine. Şi dacă vă plătesc cât cereţi, îmi garantaţi că rămân în viaţă?

Din nou colonelul zâmbi scurt. Luă contractul, dădu câteva pagini până găsi ceea ce căuta. I-l întinse, arătându-i cu degetul unde să citească.

— Este prevăzut aici. Vă garantăm că vom face tot ceea ce ţine de noi, cu specialişti şi resurse, să vă păstrăm în viaţă. Nimic altceva. Nici nu ar fi posibil mai mult. Nu putem face minuni, oricât de mult ne-ar plăcea. Garanţii de acest fel poate oferi numai Dumnezeu. Noi suntem doar oameni.

Citi unde i se arătase, de câteva ori. Se scărpină în cap, nedumerit. Dintr-odată, catastrofa aeriană şi Danielle trecuseră pe un plan secund tot mai îndepărtat, lipsit de semnificaţie. Se simţea ca şi cum ar fi fost pe punctul să semneze un pact cu Diavolul, dar nu dorea să se arate prea nerăbdător. Cu toate că i se părea că e un caraghios, crezând balivernele înşirate de Folder, negocia pentru viaţa lui.

— Adică îmi luaţi banii oricum, indiferent că supravieţuiesc sau nu. Nu prea cred.

— Citiţi, vă rog, cu atenţie. Plata săptămânală o faceţi numai dacă sunteţi în viaţă. Mai întâi vă servim şi abia apoi suntem plătiţi. Pentru noi e o motivaţie foarte puternică, vă asigur. Mai mult, vrem ca plata să o ordonaţi personal. Dacă sunteţi mulţumit, ne daţi banii. Dacă nu, nu. Puteţi rezilia în orice moment contractul, nefăcând o plată. Nu o să existe nici un fel de consecinţe din partea noastră. Bineînţeles, din acel moment sunteţi pe cont propriu. Vă asigur că iubim discreţia la fel de mult ca şi dumneavoastră. Nu o să ajungem vreodată în justiţie. Nici nu ar fi posibil. De asemenea, ne puteţi penaliza dacă se dovedeşte, justificat, că nu ne-am făcut bine treaba. Dacă supravieţuiţi, desigur, fără ca noi să vă fi oferit ajutor la timp.

Bolden avea impresia că ceva îi scapă.

— Spune-mi, sunt o mulţime de oameni care, în fiecare zi, trec pe lângă moarte. Sunt salvaţi în ultima clipă de cei din jur. Să zicem că sunt loviţi de un val, la mare, şi ar trebui să se înece. Intervin salvamarii şi îi scot la mal. Sau trec strada prin locuri aiurea şi numai reflexele foarte bune ale şoferului care frânează la timp îi salvează de la moarte. După care trăiesc bine mersi, fără alte incidente, până la adânci bătrâneţe. Cu ei cum rămâne? Pe ei cine îi mai salvează?

— Domnule, probabil nu m-am făcut bine înţeles. Există întâmplarea, care face parte din viaţa fiecăruia dintre noi. La fel e şi cu oamenii şi întâmplările la care vă referiţi. Numai că, în urma acelor întâmplări, ei nu au murit. Nu au fost în primejdie să moară, nici măcar o clipă, iar dovada este că au supravieţuit, chiar dacă s-a întâmplat să

fie răniţi! E cu totul altceva. Imaginaţi-vă că v-aţi fi aflat în avionul acela. În mod sigur nu aţi fi reuşit să supravieţuiţi.

— Vrei să spui că dispozitivul vostru, Aparatul, separă evenimentele care duc la moartea cuiva de cele care, până la urmă, se dovedesc false ameninţări.

Folder întinse mâna până la măsuţa alăturată, de unde luă un pahar în care îşi turnă puţină apă. Bău şi dădu aprobator din cap.

— Da, e corect. Noi vă protejăm de acele momente în care, cu certitudine, se formează o combinaţie de evenimente menită să vă ucidă. E o mare diferenţă între această combinaţie şi o întâmplare neletală chiar aparent primejdioasă. Presupun că aţi vrea să ştiţi dacă v-aţi putea descurca şi fără noi. Într-adevăr, există şi persoane care ar fi trebuit să moară dar, printr-o şansă extraordinară, au scăpat. Cred că v-am mai vorbit despre asemenea situaţii. Însă nu cunoaştem cazuri în care asemenea şansă să fi apărut de mai mult de două ori. Nivelul trei a fost maximul atins de amatori.

— Înseamnă că există predestinare. Pentru fiecare dintre noi. Iar tu – mă rog, organizaţia ta – intervii şi mă poţi salva de la moarte, dacă te plătesc. Totuşi, cum deosebiţi cazurile accidentelor banale şi neprimejdioase de cele într-adevăr letale?

Colonelul oftă, resemnat.

— Cele două tipuri de situaţii nu se puteau deosebi în nici un fel, deşi s-a lucrat mult la căutarea unui arhetip. Însă tiparele păreau identice. Am încercat să le distingem prin suprapunerea matricelor de evenimente cu grad ridicat de risc,

dar nu a ţinut. De fapt, nu am putut face deosebirea la care v-aţi referit până când nu s-a inventat Aparatul. E singura metodă prin care le separăm cumva. Cât despre predestinare, nu ştiu ce să vă spun. Poate ar fi mai bine să consultaţi un teolog.

— Bine, făcu învins Bolden. Dă-mi ceva să semnez.

— E mai mult o formalitate, spuse Folder întinzându-i un stilou de aur căruia îi deşurubase capacul. Aşa cum v-am spus, există de ambele părţi o motivaţie foarte puternică pentru ca acest contract să fie respectat.

Bolden îşi mâzgăli numele pe ultima pagină după care restitui stiloul şi contractul. Colonelul îl flutură uşor în aer, să se usuce cerneala, apoi îl puse în servietă.

— Pot să-ţi spun Ian, nu-i aşa, dacă tot am devenit parteneri?

Acesta ridică nepăsător din umeri. Colonelul continuă:

— Eşti perspicace. Ai avut dreptate, probabil puteam preveni atentatul cu avionul, cu toate că acum nu îmi trece prin cap cum anume, câtă vreme autorităţile aeroportului, deşi avertizate, nu au făcut-o. Ştiu, pare monstruos că nu am întreprins nimic. Este una dintre puţinele situaţii în care am fi putut determina cu oarecare precizie ceea ce urma să se petreacă. În trecut am intervenit... şi foarte rău am făcut. Pentru persoana pe care o protejam, vreau să zic. Gândeşte-te la un paratrăsnet care protejează o casă. Vine furtuna, trăsnetul loveşte, este preluat şi descărcat în pământ şi nu se petrece nici o avarie. Însă, dacă înlături paratrăsnetul, atunci nu ştii în care parte va fi lovită casa.

Pricepi? Evenimentul trebuia neapărat să se petreacă. S-a descărcat şi au murit nişte oameni. Dacă am fi prevenit asta, ar fi însemnat să luăm paratrăsnetul. Ar fi murit probabil alţi oameni şi, în mod sigur, tu. Te-am ţinut departe de furtună. Sunt reguli. Nu scrise, evident. Nici măcar determinate ştiinţific. Noi le-am învăţat cu greu şi mulţi au plătit preţul cel mare. Da, s-a prăbuşit un avion plin cu oameni printre care şi prietena ta. Nu s-a putut face nimic pentru ei. Tu eşti în viaţă, iar ei sunt morţi. Ai o problemă cu asta?

Îl privi ţintă în ochi. Bolden îi susţinu o vreme privirea, după care oftă şi lăsă ochii în jos. Dădu din cap, învins.

— Nu. Nici o problemă.

Colonelul respiră uşurat şi reluă.

— Acum, că am terminat cu formalităţile, să trecem la treabă. Am pregătit pentru tine o Zonă de Liniştire. O să vezi foarte repede ce înseamnă asta, e mai simplu să-ţi arăt decât să încerc să-ţi explic. Mai întâi va fi nevoie să îţi facem un set complet de analize medicale – ridică o mână pentru a-i înăbuşi protestele. Da, ştiu, îţi faci periodic analize la medicul tău, le luăm şi noi de acolo. Însă alea sunt o glumă faţă de ceea ce urmează. Va trebui să porţi permanent asupra ta mai multe aparate. Îţi vom monitoriza bătăile inimii, urina, sângele, deplasările, tonul vocii, totul. Apropo, trabucurile...

— Ce-i cu ele?

— Poţi să le uiţi. Nici nu se pune problema să mai fumezi.

Bolden aruncă furios o întrebare.

— Ce-i cu zona aia pe care spui că ai organizat-o? Adică ştiai deja că voi accepta?

Întrebările plutiră în aer câteva secunde, însă colonelul zâmbi subţire, fără să îi răspundă.

— Şi analizele, când vrei să le fac?

— Imediat ce plecăm de aici. Pe unele o să le repetăm zilnic. De asemenea, ne vei anunţa de fiecare dată când vrei să mergi undeva. Preferabil va fi să n-o faci. De fapt, e bine să eviţi pe cât posibil orice întâlniri. Dacă totuşi va fi foarte necesar, locul trebuie vizitat cu minimum o oră înainte de oamenii noştri pentru a identifica potenţiale primejdii, fie ele şi colţuri ascuţite ale mobilei. Va trebui să ştim cu cine te întâlneşti şi, înainte să o faci, să ne ceri aprobarea. Nu putem şti dacă îţi strănută în faţă unul care are cine ştie ce virus care îţi poate fi fatal. Pe urmă...

Bolden îl opri, astupându-şi urechile cu mâinile. Realiză că universul lui sigur şi confortabil, populat cu obiecte de lux şi oameni bogaţi, care, asemenea lui, călătoreau cu jeturi private şi iahturi de plăcere, care nu urcaseră niciodată în maşini mai ieftine de jumătate de milion de dolari, era pe cale să se spargă în mii de bucăţele. Se contura pentru viitor perspectiva unei vieţi în care urma să fie hăituit permanent de paznici obsedaţi de tot felul de pericole, cele mai multe imaginare, care susţineau că îl păzesc pentru a nu fi ucis de o forţă a naturii necruţătoare, mai puternică decât orice există, căreia nu îi păsa absolut deloc de averea sau de relaţiile pe care le avea. Ca într-o piesă de teatru absurd, bărbatul din faţa sa îi cerea să semneze un contract comercial şi să îl plătească pentru ca să îl ţină în viaţă.

Susţinea că se afla între el şi moarte şi organizaţia pe care o conducea. Bolden îl privi ca şi cum l-ar fi văzut pentru prima oară. Era acelaşi bărbat în vârstă, care se ţinea încă drept şi subţire, cu părul grizonant, tuns scurt. Nu aducea nici pe departe cu un super erou. Scutură neîncrezător din cap. Era cu mult mai mult decât ar fi fost capabil să înţeleagă. Ar fi vrut să i-o spună însă, în loc de asta, din gură îi ieşiră cu totul alte vorbe.

— Stai, opreşte-te! O să-mi căutaţi prin rahat şi trebuie să îţi cer voie ori de câte ori trag apa la toaletă. Nu mă întâlnesc cu nimeni fără să te anunţ şi asta numai dacă îmi permiţi tu. Voi fi urmărit permanent, ca un actor pe scenă, aflat în lumina reflectoarelor. Iar pentru asta, culmea, îţi plătesc bani cu nemiluita. Ce fel de viaţă crezi că mai e şi asta?

Colonelul nu mai zâmbi. Îl privi cu seriozitate.

— Viaţă. E opusă morţii.

Capitolul 11

Colonelul se ţinuse de cuvânt. Îngerul Păzitor avea proceduri şi reguli. Indiferent dacă puneau la cale o escrocherie menită să ia bani mulţi de la naivi sau chiar îl apărau împotriva acelei legi a naturii care încerca să-l omoare, o făceau profesionist. Bolden avu impresia că a fost prins într-un vârtej ameţitor care se mai potoli pe măsură ce Folder termina de făcut aranjamentele.

Imediat după ce semnase contractul cu Îngerul Păzitor şi achitase prima sută de milioane de dolari, fu dus undeva în afara oraşului.

— E ceva provizoriu, dar sigur, până terminăm de pregătit cealaltă locuinţă, îi spuse colonelul, privind mulţumit impresionanta escortă care însoţea limuzina blindată cu care călătoreau.

Convoiul era completat de alte două vehicule, aflate în faţă şi în spate. Tot în urmă, la mică distanţă, îi însoţea o unitate medicală de mărimea unui container, trasă de un camion. Pe cer, bâzâia un elicopter care deschidea drumul, anunţând escorta despre potenţiale primejdii.

Ajunseră la o clinică aflată într-o pădure de foioase. Arhitectul care o proiectase reuşise să încadreze frumos clădirea în peisajul superb.

Fu întâmpinat de medici echipaţi ca pentru operaţie, cu măşti şi ochelari de protecţie. Îi cerură să îşi scoată hainele. Trecu printr-o procedură de dezinfectare asemănătoare cu cea parcursă de personalul laboratoarelor de mare risc biologic.

Primi haine albăstrui, de unică folosinţă şi fu condus într-o cameră albă, cu pereţii capitonaţi, mobilată sumar. Remarcă patul foarte jos care, la fel ca şi celelalte câteva elemente de mobilier, fusese capitonat.

Următoarele zile – le pierdu repede numărul – le petrecu împreună cu medici anonimi, care îi lăsară sentimentul că i-au analizat până şi ultima celulă a corpului. Mesele erau plictisitoare pentru că mânca singur, iar hrana lipsită de gust. Protestă însă colonelul îl informă că era hrana cea mai lipsită de risc pe care o putea primi, cel puţin până când aveau rezultatele analizelor medicale.

Primi un plan de retragere din viaţa lui socială şi de afaceri şi îi ceru să-l respecte. Telefonă cunoscuţilor pentru a le spune că urma să lipsească o perioadă, dându-le de înţeles că dorea să fie singur, pentru a o jeli pe Danielle. Ceru secretarelor de la companiile sale să îi redirecţioneze corespondenţa la o adresă de poştă electronică. Aici fu mai simplu, pentru că angajaţii săi erau obişnuiţi cu desele absenţe ale patronului lor. Îl rugă pe Folder să treacă pe la el pe-acasă pentru a-i împacheta haine şi diferite obiecte personale însă acesta nu fu de acord.

— O să primeşti tot ceea ce ai nevoie. Numai după ce vor fi verificate mai întâi de noi, îi spuse.

Apoi, la fel de brusc cum începuse, agitaţia din jurul său luă sfârşit. Plecară într-o dimineaţă de la clinică spre noul său cămin, însoţiţi de aceeaşi escortă cu care veniseră.

Folder alesese o proprietate izolată din Texas, pe care o achiziţionase pentru viitoarea sa

reşedinţă. Oamenii Îngerului Păzitor o transformaseră într-un timp record în „cel mai sigur loc de pe Pământ”, cum îi plăcea colonelului să spună. Bolden avea pentru uz propriu doar trei camere, aflate la parterul uriaşei case. În restul clădirii fusese amenajată o clinică medicală completă, în care se aflau permanent de gardă medici de diferite specialităţi, gata să intervină la nevoie. Subsolul fusese ocupat în întregime de echipele de monitorizare şi de aparatura lor. În orice moment, în reşedinţă se aflau cel puţin treizeci de oameni, poate mai mulţi, iar cele zece milioane de dolari plătite săptămânal începuseră să i se pară un chilipir. Pe unii dintre aceşti oameni îi vedea de la distanţă sau nu îi vedea deloc, cu excepţia cazurilor în care chiar aveau treabă cu el.

Zile şi nopţi se transformară repede în săptămâni şi luni. Viaţa lui Ian Bolden deveni foarte plictisitoare; în sine se revolta adeseori, fără a îndrăzni să se plângă sau să protesteze în vreun fel pe faţă. Îndoielile sale despre Îngerul Păzitor se transformaseră în certitudini şi făcea planuri de evadare fără să aibă curajul de a le pune în practică. Deşi îşi propusese să nu le mai dea bani, semna conştiincios la fiecare sfârşit de săptămână cecul cu care îşi plătea cea mai scumpă cazare de care avusese parte vreodată. Asta nu îl împiedica să se simtă abandonat şi singur.

În realitate, nu era singur niciodată.

Dimineţile erau invariabil aceleaşi, trebuind să facă faţă câtorva medici, mereu alţii, schimbaţi pentru a evita ca rutina să lase să le scape vreun posibil semn de boală. Îşi făceau treaba vorbind doar strictul necesar, cu o anumită reţinere, de

parcă ar fi fost un bolnav incurabil ce fusese avertizat că mai are de trăit o perioadă limitată, ceea ce de altfel susţinea şi colonelul.

De fiecare dată analizau totul: fluidele, tensiunea şi ritmul cardiac, starea plămânilor, cu toate că purta permanent asupra lui senzori care oricum făceau în mod permanent acelaşi lucru. În afară de clasicele probe, i se fotografia de fiecare dată interiorul trupului prin magnetorezonanţă, probă pe care ajunsese să o urască datorită frigului din aparat şi faptului că i se cerea să rămână nemişcat zeci de minute. Doctorii încercau de fiecare dată să identifice eventuale urme de tumori sau eventuale anomalii sau predispoziţii genetice. Nici atunci şi nici mai târziu nu îi spuseseră ce descoperiseră în analize.

Ritualul analizelor se termina invariabil cu un set de injecţii cărora li se alăturau caşete menite să-i crească peste normal capacitatea sistemului imunitar sau să-i elimine toxinele din organism. Urma micul dejun, asemănător cu celelalte mese, atent pregătit de o echipă de nutriţionişti. Mâncărurile erau mereu aceleaşi însă aveau cantităţile ideale de minerale, lipide, glucide şi proteine, fiind pregătite după reţete personalizate special pentru organismul său.

După micul dejun îl puneau să se relaxeze două ore, deşi tocmai se trezise, şi trebuia să stea întins, cu ochii în tavan, pentru ca digestia să se desfăşoare aşa cum trebuie. Urma ora de sport. Avea o sală bine amenajată, cu pereţii tapetaţi cu un polimer moale, pentru ca nu cumva să se accidenteze.

Doi antrenori şi mai mulţi senzori fără fir pe care trebuia să-i poarte asupra lui îl asistau permanent să nu se suprasolicite şi să parcurgă întregul program de exerciţii fizice. În pofida supravegherii permanente, exerciţiile fizice rupeau monotonia zilnică şi, chiar dacă la început nu îi plăcuse efortul, după câteva săptămâni le aştepta cu nerăbdare. Îşi recăpătase forma fizică şi constată încântat că tot corpul reîncepe să îi răspundă, asemeni unei maşinării bine unse care se scutură de rugină. Burta îi scăzuse şi muşchii i se conturau, ca în tinereţe, fermi pe sub haine.

Înainte de masa de prânz urma o altă oră de relaxare, în care putea să urmărească un film, de obicei o comedie uşoară, selecţionată cu grijă pentru a nu-i provoca emoţii. Primea apoi prânzul, care însă nu îi umplea niciodată stomacul. Simţise o vreme lipsa trabucelor şi a păhărelelor de whisky sau coniac vechi cu care îşi obişnuise siesta, dar colonelul nici nu vru să audă de aşa ceva.

Urma plimbarea de cel puţin o oră de-a lungul şi de-a latul domeniului. Traseul era ales şi cercetat din vreme de echipele de securitate, care înlăturau orice pietricică sau pată de vegetaţie pe care ar fi putut să alunece şi să se lovească. De cele mai multe ori se plimba singur, ceea ce nu însemna altceva decât că supraveghetorii lui nu se lăsau văzuţi. În depărtare se zăreau turme de vite care păşteau molcom; fuseseră cumpărate odată cu domeniul.

Uneori, cel puţin de două ori pe săptămână, colonelul Folder îl însoţea, prilej pentru lungi discuţii.

— De ce nu vii mai des? îl întrebase într-una dintre aceste plimbări.

— Trebuie să ţin legătura cu Îngerul Păzitor, îi răspunsese. Acolo sunt alocate resursele. Le spun ce nevoi avem, iar ei se îngrijesc să le rezolve. Te reprezint în board. Doar nu îţi închipui că eşti singurul nostru client. În plus, este destul de complicat să mă apropii de tine, există nişte proceduri. Printre altele, trebuie să îmi facă de fiecare dată analize medicale. Toţi cei care intră în contact cu tine – chiar şi indirect, cum ar fi paznicii – trebuie să urmeze protocoalele.

Ştia deja asta pentru că urmărise accidental o dată, pe monitorul din camera sa, procedura la care era supus colonelul înainte de a veni să se plimbe cu el. Îi făcuseră analizele medicale şi îi schimbaseră toate hainele cu altele, sterilizate. Îi stropiseră mâinile cu un spray care lăsase o peliculă fină, protectoare, în aşa fel încât să nu îi poată transmite microbi în caz că l-ar fi atins, intenţionat sau nu. Tărăşenia durase mai mult de o oră. Bănuia că fusese lăsat intenţionat să asiste la pregătirea colonelului pentru întâlnirea cu el.

— Sunt mulţi? De fapt, suntem mulţi? îl întrebase odată.

— Ştii bine că nu pot să îţi răspund dându-ţi cifre şi cu atât mai puţin nume. În contractul nostru asemenea detalii sunt considerate strict confidenţiale. Aşa cum nici despre tine nu află altcineva. Însă îţi pot confirma că mai multe persoane au recurs la serviciile noastre.

— Cum i-aţi convins? De fapt, nu, asta ştiu deja. Nu pricep însă de ce nu l-aţi racolat şi pe tata, de exemplu. Sau pe alţii; cunosc o mulţime de

oameni bogaţi şi creduli care ar plăti oricât dacă ar fi convinşi că aşa pot să mai trăiască o vreme.

Colonelul îl privise cu seriozitate şi se oprise cu mâinile la spate; era poziţia sa preferată; sau poate aşa era procedura, pentru a nu risca să îl atingă.

— Ţi-am mai spus, există limite şi pentru noi. Nu ar ajuta la nimic să determinăm momentul în care cineva moare de bătrâneţe. În astfel de situaţii chiar nu putem fi de folos. Aşa s-a întâmplat cu tatăl tău şi probabil şi cu multe dintre cunoştinţele tale ajunse la o anumită vârstă. De asemenea, mare lucru nu putem face nici în cazul bolilor incurabile. Din acest motiv îţi facem atât de des analize, pentru ca, dacă apare ceva, să putem să te tratăm din vreme. Cresc foarte mult şansele de vindecare dacă o boală este descoperită în stadiul incipient, ţi-o poate spune orice medic. Reuşim în schimb destul de des să ne salvăm clienţii de morţi accidentale. În asta suntem foarte buni pentru că avem experienţă. Însă, indiferent ce facem, doar păcălim pentru clienţii noştri, o vreme, moartea. Nu pentru totdeauna. Asta nu putem. Nimeni nu poate.

Rareori discuţiile lor se abăteau de la acest subiect. Folder îi răspundea pe larg şi cu plăcere, dându-i tot felul de amănunte, cu excepţia celor ce priveau intimitatea altor clienţi. O făcea cu amabilitatea şi detaşarea specifică a specialistului care împărtăşeşte din cunoştinţele sale unui profan, fără să se aştepte ca acesta să priceapă mare lucru. Altădată Bolden se arătase interesat de soarta personalului care lucra pentru Îngerul Păzitor.

— La banii pe care mi-i luaţi, sunt convins că îi plătiţi foarte bine. De ce îi schimbaţi mereu? Am înţeles, vreţi să evitaţi rutina, dar nu cumva mergeţi prea departe? Văd tot timpul figuri noi.

— Atunci când lucrezi pentru cineva care a fentat moartea, e mai bine să nu rămâi prea multă vreme în preajmă, spuse colonelul. Determinările s-au făcut empiric, evident, nu există încă o bază teoretică. Dar probabilitatea de a muri a celor care te servesc creşte foarte mult, cu atât mai mult cu cât timpul petrecut în preajma ta e mai mare. Şi, mai ales, cu cât nivelul la care te afli e mai ridicat. Aminteşte-ţi de avionul prăbuşit în care trebuia să te afli. E ca şi cum ai fi radioactiv şi i-ai contamina şi pe cei cu care intri în contact. Preferăm să-i schimbăm cât de des posibil şi să limităm contactul direct la minimul necesar. Efectul nu este cumulativ, ca la radiaţii. Adică putem să îi folosim pentru alţi clienţi pe care îi protejăm. În preajma unuia singur nu îi lăsăm prea mult. Spre exemplu, nivelul la care te afli acum le permite să rămână cel mult o lună fără ca riscul lor de deces să sară de zece procente, o limită considerată acceptabilă. Când te aflai la nivelul doi, riscul nu creştea atât nici în câţiva ani.

— Dar tu? Tu de ce nu eşti afectat?

— Depinde mult şi de persoană: sunt unii mai expuşi, alţii mai puţin expuşi. Eu am stat în preajma ta chiar de la început. Se pare că numai aşa se poate dobândi un soi de imunitate. Cel puţin aşa sper. Cât despre angajaţi, într-adevăr, îi plătim foarte bine. Însă asta nu este suficient atunci când îşi riscă viaţa. Au dreptul la una, două sau trei prognoze făcute de Aparat, în funcţie de timpul cât

au lucrat pentru noi. Una o pot ceda oricui doresc ei. Îi plătim şi în natură, iar asta îi motivează cel mai mult. O să-ţi mai spun ceva: puţini dintre ei ajung să le folosească. De obicei aşteaptă până e prea târziu.

În timpul după-amiezilor, pentru că ceruse insistent, Bolden încerca să îşi conducă afacerile. Era lăsat pentru două sau trei ore să răspundă la o parte din corespondenţă, să dea ordine şi să ia decizii. Acţiunile Green Clean creşteau mereu şi mii de containere cu deşeuri industriale sau biologice aduse de Elevatorul Spaţial se adunau pe o orbită geostaţionară, deşi Catapulta electromagnetică, ce urma să le lanseze către Soare, era departe de a fi finalizată.

Seara, înainte de culcare, îi rămâneau câteva minute în care putea să se gândească la Îngerul Păzitor cu sentimentul că devenise actor într-un teatru absurd. Uneori sentimentul inutilităţii a tot ceea ce făcea, a fortăreţei impenetrabile formate din oameni şi echipamente, care îl înconjura, devenea apăsător. Cel mai tare îl chinuia incertitudinea: era victima unei escrocherii sofisticate sau organizaţia chiar făcea ceea ce susţinea colonelul?

Nu putea să mediteze prea mult, pentru că medicii care îl monitorizau introduceau un somnifer uşor în aerul din încăpere. Avea pregătite încă multe întrebări şi avea să profite de următoarea vizită a colonelului pentru a încerca să afle răspunsurile.

— Când au murit cei din avion... Şansele lor de a muri erau diferite, nu-i aşa? Unii dintre ei ar fi putut trăi o sută de ani. Ce trebuie să înţeleg eu?

Că sunt un fel de privilegiat? Sau poate purtătorul unui soi de blestem, menit să aducă moarte celor din jur?

Colonelul râse cu poftă.

— Privilegiat, asta e bună! Probabilitatea de a muri nu face diferenţă între oameni. Nu ţine seama de banii pe care îi ai sau de cunoştinţele tale, la fel cum nici Legea atracţiei universale a lui Newton nu te atrage mai mult sau mai puţin dacă eşti bogat sau sărac. I-am spus probabilitate în lipsă de altceva şi pentru că sună aşa, mai savant. În realitate nu ştim ce e. La fel de bine o puteam numi soartă, destin, şansă, noroc sau ghinion, alege tu! Tu eşti cel care generează evenimentele, aşa că ai adunat tot mai mult potenţial pe măsură ce ai trecut de la un nivel la altul. Probabilitatea are mărime şi sens. E vectorială. Adică se adună sau se scade. Interacţionează la fel ca în orice sistem de forţe.

— Dar ce legătură au toate astea cu cei din avion?

— Uneori se adună mai multe probabilităţi la un loc, cum a fost cazul oamenilor din avionul care s-a prăbuşit. Este adevărat, fiecare dintre ei ar fi trebuit să moară în altă parte şi altădată. Probabilităţile lor, sumate, dădeau un sistem haotic, fără o rezultantă clară. A contat însă probabilitatea ca tu să mori. Era mare, mult mai mare decât oricare alta, a celor din jurul locului unde ar fi trebuit să te afli. Aşa că le-a influenţat pe toate celelalte şi a trasat rezultanta. Din fericire, există o anumită inerţie. Un eveniment menit să te ucidă nu poate fi provocat instantaneu.

— Logic, altfel nu aţi putea voi să interveniţi, admise Bolden.

— Altfel nu am putea să intervenim, repetă Folder. Credem că, simultan, coexistă o multitudine de astfel de evenimente, aflate în diferite stadii de pregătire, tot mai avansate, dar cu amploare tot mai mare, pentru cazul în care se întâmplă să scapi. E ca şi cum te-ai afla între fălcile unui crocodil. Iar crocodilul se află între fălcile altuia, şi mai mare, între care se află primul. Şi tot aşa, ca un șir nesfârșit de crocodili, din ce în ce mai mari, are căror fălci se închid pe rând, încercând fiecare să te strivească. Noi te tragem afară înainte ca prima pereche de fălci să se închidă, cel puţin asta am făcut până acum. Numai pe tine, nu şi pe cine se întâmplă să mai fie pe acolo. Uite, atentatul asupra avionului a fost plănuit cu multă vreme înainte. Fălcile începuseră deja să se închidă şi nimic nu le-a mai putut opri. Doar aşa te poţi socoti privilegiat, pentru că trăieşti. Dar şi blestemat, pentru că determini moartea altora. Chiar acum, în timp ce vorbim, credem că este posibil ca alte evenimente, care au fost deja pornite cu mult timp în urmă, să atingă după o vreme faza la care pot să atenteze la viaţa ta. Dacă ultimul eveniment produs reuşeşte să te ucidă, atunci toate celelalte se anulează, indiferent în ce fază se află. Dacă un crocodil reuşeşte să te prindă în fălci, toţi ceilalţi dispar, cam asta-i ideea.

Nu înţelesese mare lucru din toată povestea cu vectori probabilistici înşirată de colonel. Părea foarte credibil şi ştiinţific, cu toate că Folder îl asigurase că, exceptând Aparatul, nu fusese realizat nici un alt dispozitiv asemănător care să

sondeze viitorul. Nici modul de funcţionare al acestuia nu era complet înţeles, din lipsa unui aparat matematic care să descrie existenţele şi interacţiunile oamenilor.

Când se întorcea de la plimbare, avea parte de şedinţe de masaj. Îi aduceau mereu alt maseur. Cu unii încercase să stea de vorbă. Renunţase după ce unul dintre ei, un asiatic cu figură blajină, îi povestise întreaga oră în care îi masase trupul despre conflictul iminent între Coreea de Sud şi cea de Nord. Fluxul de emigranţi din nord care forţau trecerea în zona demilitarizată ce separa cele două ţări crescuse atât de mult, încât grănicerii nici măcar nu mai încercau să îi prindă, ci îi împuşcau pur şi simplu. Grănicerii din Sud, impresionaţi, începuseră să riposteze pentru a da o şansă refugiaţilor. Guvernele schimbaseră deja note diplomatice tăioase, dar zăngănitul armelor începuse să se audă. Maseurul era îngrijorat pentru familia sa aflată la Seul.

I se permitea să citească din vasta bibliotecă pe care o cumpăraseră pentru el. Înainte de a intra în programul de protecţie al Îngerului Păzitor nu obişnuise să-şi petreacă timpul în acest fel. Descoperi repede plăcerea lecturii, cu toate că până şi cărţile erau special făcute, cu pagini groase şi moi, în care era imposibil să te tai. I se spusese că şi cerneala cu care fuseseră tipărite era de un tip special, netoxică.

Tot mai des urmărea programele de ştiri pentru a afla ce se mai petrece în lume. Nu îi păsase absolut deloc ce făceau alţii. Însă de când fusese izolat devenise preocupat de starea burselor, de problema foametei din Africa, de cutremurele

din Asia şi de cele de pe coasta de vest a Americii. Asculta îngrijorat specialiştii care profeţeau o nouă criză mondială susţinând că semnele erau vizibile peste tot.

Devenise agitat şi adormea cu dificultate, visând cum criza mondială prăbuşea bursele, iar averea i se risipea ca luată de vânt. Fără avere era condamnat la moarte, pentru că rămânea şi fără protecţia Îngerului Păzitor. Rutina şi izolarea îi forţaseră cine ştie ce mecanism psihic, iar organizaţia devenise parte integrantă din existenţa sa.

Medicii care îl supravegheau nu au înţeles ce se petrece până când nu au corelat senzorii care îi monitorizau semnele vitale cu activităţile sale zilnice. L-au anunţat pe Folder, care a venit alarmat.

— Fii liniştit, i-a spus acesta când a aflat ce îl preocupa. Eşti la adăpost de criza mondială, chiar dacă se va declanşa. Averea ta este mai mare ca oricând, iar plasamentele îţi sunt extrem de diversificate. Nu există nici cea mai mică şansă să dai faliment.

Cu toate acestea, colonelul îi interzise să mai urmărească programele de ştiri. Pentru o vreme renunţă să îşi mai conducă afacerile sau măcar să mai afle care este starea lor, după ce colonelul îl convinsese că era mult mai bine să lase astfel de amănunte în seama celor care se pricepeau şi care deja făceau asta pentru el.

Ceruse şi primise de vreo două-trei ori prostituate de lux cu care petrecuse câte o noapte fierbinte. Îl lăsaseră să bea puţin vin în care era aproape sigur că adăugaseră afrodiziace, măcar

pentru că nu se inhibase la gândul numeroaselor dispozitive care îl supravegheau şi a oamenilor care îl urmăreau în timp ce făcea amor. Și din acest motiv avea grijă ca aceste întâlniri să aibă loc în întuneric aproape complet, cu toate că ştia că personalul care îl păzea avea şi dispozitive de vedere nocturnă. Principalul motiv era acela că dorea să rămână anonim. Femeile nu îl puteau vedea şi nici nu ştiau cine este. Evita, pe cât posibil, să le vorbească, dar fără să le oprească atunci când aveau ele chef de povestit. Nici el nu le putea vedea, ceea ce reprezenta un alt avantaj: îşi putea imagina orice despre cum arătau ele. Totuşi, remarcase câteva zeci de mii de dolari, adăugaţi la nota săptămânală, pentru plata acestora.

— Nu e cam mult? îl întrebase sfios şi ruşinat pe Folder.

— În condiţiile date, aş spune că e chiar ieftin, îi explicase. Fetele au semnat un contract pe un an de... cum să-i spun, exclusivitate. Au suportat toate analizele medicale posibile şi, în plus, sunt în carantină şi sub supraveghere în toată această perioadă. Dispui de un mic harem personal la care poţi apela când vrei.

După un timp, fu nevoit să insiste pentru a primi din nou dreptul de a se ocupa de compania sa, Green Clean, ale cărei acţiuni creşteau necontenit. Reîncepu să trimită instrucţiuni prin calculator şi tot aşa primea informaţiile pe care le cerea însă înţelese repede că rămăsese în urmă. Uneori solicita câte o videoconferinţă cu consiliul de administraţie, până când Folder află şi le puse capăt, motivând că era o posibilă interceptarea de

către un eventual competitor ostil. Se certaseră puţin pe tema asta. Bolden îl categorisise de mult ca paranoic, aşa că i-o spuse în faţă.

Amploarea pe care o luaseră afacerile sale îl îngrijora. Respectându-i instrucţiunile, oamenii săi contractaseră în avans cantităţi uriaşe de gunoi de care ar fi trebuit să se descotorosească grabnic. Mai mult, unii din beneficiari, nerăbdători, începuseră deja să-l trimită în avans, în pofida termenelor convenite. Preferau să plătească penalizări şi taxe de depozitare, într-atât de dure deveniseră legile antipoluare în tot mai multe ţări. După exemplul Partidului Verzilor, tot mai multe organizaţii ecologiste căpătaseră forţă politică şi suport popular. Verzii, odată intraţi în guvernul german, îşi exploataseră poziţia şi obţinuseră creşterea amenzilor pentru încălcarea normelor de poluare a mediului. Devenise rentabilă exportarea imediată a gunoiul.

Construcţia Catapultei electromagnetice nu mergea aşa cum fusese prevăzut. Pe orbită trebuiau cărate materialele şi componentele necesare, pentru care nu mai exista capacitate de transport disponibilă, din cauza containerelor care conţineau deşeuri radioactive, reziduuri chimice extrem de toxice sau viruşi letali, proveniţi din laboratoarele militare. Pe toate acestea, cei de la Elevatorul Spaţial doreau să le vadă urgent plecate din silozurile insulei plutitoare pe care era fixat capătul terestru al giganticei structuri.

Încercând să rezolve problemele, Bolden dădu prin canalul său privat de comunicaţii o ploaie de dispoziţii, dar nu reuşi decât să încurce lucrurile şi mai mult.

Medicii îi detectară imediat starea de stres. Din nou adormea cu greutate, iar pofta de mâncare îi dispăruse. Slăbise, iar exerciţiile fizice îl epuizau foarte repede. Fu alertat Folder, care veni într-un suflet şi intui imediat care este sursa de stres. Năvălise în sala de masaj şi îl dăduse pe maseur afară.

Trânti un dosar pe scaunul de pe care acesta tocmai se ridicase. Nu îşi amintea să îl fi văzut vreodată furios pe Folder. Se răsuci pe o parte, privindu-l nedumerit.

— Pierdem timpul, Ian. Şi tu, şi noi. Dacă o ţii aşa, nu îţi putem fi de mici un folos. Şi tot ceea ce am adus devine absolut inutil. Ai sărit complet din parametrii medicali în care ar fi trebuit să rămâi. Trebuie să încetezi imediat. Dacă nu ai înţeles că îţi faci rău, iată datele tale, măsurate ştiinţific. Contactul cu lumea exterioară îţi face rău.

Bolden se ridică într-un cot.

— Să încetez? Ce?

— Să mai comunici cu exteriorul. În orice fel şi despre orice problemă. Nu e bine. Te consumi prea mult.

Mai avuseseră o discuţie asemănătoare când îi ceruse să renunţe la canalul video. De această dată însă nu era dispus să renunţe.

— Exclus, spuse tranşant. De altfel nu cred că este în interesul vostru. Green Clean are probleme mari. Pe orbită s-au adunat deja peste un milion de tone de deşeuri cu care nu ştiu ce să fac. La Catapultă nu s-a mai lucrat de săptămâni bune, mi se pune în faţă argumentul că aceasta nu aduce

bani în vreme ce ridicatul deşeurilor da, cu toate că…

Colonelul îl opri cu un gest.

— Hai să-ţi spun eu altfel. Da, compania ta are probleme, ştim asta. De când te-ai amestecat, ai reuşit doar să le complici mai mult. Te-ai băgat în contracte fără să cunoşti complet realitatea de afară. Printre altele, de asta s-au aglomerat docurile Elevatorului Spaţial. Faci prostii care, într-adevăr, pot avea trei consecinţe. Prima – ridică un deget – aşa îţi vei ruina compania, iar averea ta, chiar dacă este extrem de mare, poate să dispară. A doua – ridică un alt deget – devii surmenat, ceea ce creşte şansa să te îmbolnăveşti sau chiar mai rău. Şi a treia – ridică şi degetul inelar – dacă rămâi fără bani, pierzi protecţia noastră. Am fost suficient de clar?

— De fapt, ce vrei? Trebuie să-mi administrez cumva afacerile. Este adevărat, nu mă simt chiar grozav, dar trebuie să aleg între două rele. De fapt, între mai multe. Voi încerca să dorm mai mult.

Colonelul se aşeză pe scaunul maseurului, peste dosarul din care ieşea colţul unei diagrame medicale. Îi vorbi ceva mai potolit.

— Dacă nu o să te mai ocupi tu, nu înseamnă că Green Clean rămâne de izbelişte. S-au descurcat şi singuri, chiar destul de bine aş spune. Numai că s-au dezvoltat cam haotic. Vom numi un administrator. O firmă specializată în administrarea afacerilor. Îi vom plăti bine, le vom corela câştigul cu performanţele. Am nevoie să îmi dai o procură pentru asta.

Bolden se ridică în şezut pe masa de masaj, luă şi despături hârtia pe care colonelul o scosese din buzunarul de la piept şi i-o întinse. Încercă să o citească, însă literele îi jucau în faţa ochilor.

— Deci asta aţi vrut, să-mi luaţi şi compania, răbufni trist.

— Ai înţeles cu totul greşit, Ian. Compania rămâne a ta, nu ţi-o ia nimeni. Uite, scrie foarte clar aici – arătă spre hârtia din mâna lui – că poţi oricând reveni la conducere şi, indiferent ce s-ar întâmpla, deciziile tale rămân prioritare. Te asigur că faci asta pentru ca lucrurile să meargă bine. Îţi garantez că se vor îndrepta. Este important şi pentru tine şi pentru noi ca Green Clean să funcţioneze.

Bolden luă ezitant stiloul de aur pe care i-l întinse colonelul; îşi mâzgăli numele în josul paginii. Colonelul o împături, o puse la loc în buzunar, se ridică şi plecă fără să mai adauge nici un cuvânt.

Apoi viaţa îşi reintră pe făgaşul obişnuit. Hrană, exerciţii fizice, plimbări, sex, somn, lecturi şi filme relaxante. Pierdu noţiunea timpului.

Nu îi luară computerul din cameră însă, dacă tot nu mai avea o afacere de care să se ocupe, nu îl mai atinse. Într-o vizită, Folder îl deschise chiar el. Căută un canal de ştiri şi îl invită printr-un gest să privească. Acţiunile companiei sale urcaseră nesperat de mult, îşi dublaseră valoarea după anunţul făcut de armată, care renunţa la cinci sute de tone pe zi din capacitatea de transport contractată cu Elevatorul Spaţial în favoarea Green Clean. Îşi propuse să îl întrebe pe Folder care era stadiul de construcţie al Catapultei

electromagnetice însă uită imediat, copleşit de noutăţi. Veştile bune nu se mai opreau. Chinezii începuseră să-şi construiască propriul Elevator. Iar Green Clean concesionase deja cinci sute de tone, capacitate de transport zilnică. Chiar dacă Elevatorul chinezesc avea să fie gata abia în zece ani, cel mai devreme, bursa reacţionase cu promptitudine, ca de fiecare dată.

— Cum ai reuşit?...

Colonelul ridică uşor din umeri şi zâmbi misterios.

— Mai cunoaştem şi noi pe câte unul-altul. Ţi-am ales administratorul potrivit. Ţi-am spus că o să fie bine. Ai devenit extrem de bogat, Ian. Cred că ai ajuns în primii zece bogătaşi ai planetei, în partea de sus a clasamentului. Între timp a intervenit şi o reajustare a tarifelor noastre. Nu cred că te deranjează, nici nu ai să simţi. Am angajat mai mulţi oameni care să aibă grijă de tine. Ah, ar mai fi o problemă, cu mass-media, care e disperată să discute cu marele investitor... Însă păstrăm chestiunea sub control.

Colonelul dădu neglijent din mână.

— Chiar dacă asta înseamnă că ţi-am cumpărat câteva reţele de televiziune, ziare electronice, radiouri, mă rog, tot ce am găsit pe piaţă. Îţi poţi permite. Celor pe care nu i-am putut cumpăra încă le-am oferit contracte de publicitate cu condiţia să te lase în pace. A fost cam scump, dar eu cred că a meritat.

Bolden se învioră. Simţi că i se luase o piatră de pe inimă. Supravieţuirea companiei echivala cu propria-i supravieţuire. Cu toate că nu fusese niciodată altfel decât foarte bogat, nu îşi

imagina dimensiunea la care ajunsese averea sa şi nici modul în care ar fi putut să se bucure de ea.

— Mă simt ca într-o închisoare, îi spuse într-o zi colonelului, la plimbarea de după masă. De fapt, ca un condamnat la moarte aflat în închisoare. Nu cred că mai rezist mult. O iau razna. La ce îmi foloseşte să rămân în viaţă dacă duc o existenţă pentru care am ajuns să invidiez şi o legumă? Până şi bolnavilor aflaţi în faze terminale li se permite să îşi trăiască ultimele zile în libertate.

Colonelul nu păru deloc uimit.

— Mă aşteptam să reacţionezi aşa. Sunt chiar surprins că ai rezistat atât de mult. Aici, la fermă, am încercat să aranjăm mediul ideal în care să te protejăm. Am organizat pentru tine o Zonă de Liniştire. Ceva care credem că temperează probabilitatea. Am mai încercat asta, la nivelul patru, unde te afli. Credem că funcţionează. Se bazează pe o teorie. De fapt, e mai mult o zicală: dacă eliminăm posibilităţile, eliminăm şi probabilităţile. Altfel spus, nu ai ce să păţeşti dacă nu există nimic în jurul tău care să îţi poată face rău. Nu te putem ţine închis aici la nesfârşit dacă tu nu doreşti şi, mai ales, dacă nu mai suporţi. Determinăm tocmai ceea ce am vrut să evităm. Putem trece la o supraveghere mai lejeră, care să-ţi permită să îţi reiei viaţa, aşa cum ai fost obişnuit. De fapt, să faci ce vrei, însă nu ţi-aş recomanda să te ocupi iar de afaceri. Lucrurile merg bine fără tine, chiar dacă a început criza economică mondială. Ai putea călători... sau orice altceva. Însă, necondiţionat, vom interveni imediat ce probabilitatea ta sare de zece procente, iar trendul crescător se menţine.

— Şi teoria asta, că dacă mă ţii închis aici nu pot păţi nimic, s-a verificat până acum?

Colonelul se opri, determinându-l şi pe el să se oprească.

— Păi, după cum vezi, după aproape un an în care te-am păzit, eşti în viaţă, îi răspunse privind în altă parte. E adevărat, ai dus o viaţă plină de restricţii. Acum însă, dacă doreşti pleci, eşti liber să o faci. În afară de pseudo-teoria aceasta, avem analize bazate pe supravegherile anterioare. Din păcate, nu ţine la nesfârşit. Acea Lege naturală se adaptează şi găseşte o formă să te ucidă chiar în Zona de Liniştire.

Bolden ridică privirea din pământ, neîncrezător.

— Da, ai auzit bine, insistă colonelul. Probabilitatea, fenomenul natural, fiinţa supremă, chestia care vrea să te omoare se adaptează la orice. Aici, în Zona de Liniştire, suntem, după o vreme, vulnerabili. Depindem de mulţi oameni şi de foarte mult echipament. Ceva poate să se defecteze. Cineva poate să nu îşi facă treaba. Am ajuns la concluzia că metoda cea mai bună pentru a întârzia viitorul eveniment este schimbarea stilului de viaţă. Dacă vei supravieţui următorului nivel, va trebui să-ţi organizăm iar o Zonă de Liniştire. Și tot aşa. Cel mai bun moment pentru schimbare este atunci când chiar tu o ceri. Vezi tu, Ian, encefalul uman simte anticipat moartea. Poate că în capul fiecăruia dintre noi există un Aparat, cu mult mai sensibil decât cel pe care l-am construit noi. În subconştient, acesta ţi-a trimis mesajul că trebuie să pleci de aici. Ceea ce o să şi faci, chiar foarte repede. Aici nu mai eşti în siguranţă. Vestea

bună e că poţi să trăieşti cum vrei, cel puţin pentru o vreme.

Capitolul 12

Bolden constată repede că supravegherea permanentă a Îngerului Păzitor se putea face la fel de discret ca înainte de a afla că această organizaţie există. I-o amintea un Aparat primit de la colonel, o altă versiune portabilă, foarte asemănătoare cu un ceas de mână cu cadran mare, pătrat, din leduri organice. În pofida sfaturilor lui Folder, se amestecă iar în afaceri. Începu prin a-şi vizita companiile. Avea foarte multe, cumpărate, preluate sau recent înfiinţate, care fabricau sau deserveau în mai orice domeniu. Le pierdu numărul şi se plictisi repede să tot intre în birourile consiliilor de administraţie unde i se rezerva locul din capul mesei de şedinţe, iar bărbaţi şi femei îl priveau admirativ şi cu invidie pe bogatul acţionar principal, aplaudând de fiecare dată când îşi făcea apariţia, ca şi cum ar fi fost un star rock.

Urmau apoi în cel mai bun caz câteva ore de prezentări monotone, în care managerii exemplificau, folosindu-se de proiecţii grafice sau de filme de prezentare, creşterea economică şi proiectele de viitor. Încetă cu asemenea vizite după ce se convinse că, în pofida recesiunii globale, companiile lui mergeau nesperat de bine, chiar dacă totul în jur se prăbuşea.

Valoarea activelor şi a contului său personal crescuseră nemăsurat. Era invitat peste tot şi era bine primit oriunde mergea. Monopoliza imediat atenţia tuturor.

Cu totul altfel se dovediră a fi lucrurile când, mai mult dintr-un impuls, se hotărî să viziteze capătul terestru al Elevatorului Spaţial. Se dovedi imposibil; armata păzea cu străşnicie insula artificială aflată la Ecuator, în mijlocul Pacificului. Insula depăşise deja o sută de kilometri pătraţi şi încă se extindea. În centru, înălţa drept către cer Cablul: un mănunchi împletit din fire făcute din nanotuburi. Cablul Elevatorului era ancorat prin câmpuri electromagnetice extrem de puternice, alimentate de curentul electric generat de mişcarea valurilor.

Deoarece existaseră mai multe tentative de a sabota Elevatorul încă din faza de construcţie, accesul pe insulă era extrem de limitat şi în nici un caz nu erau primiţi vizitatori ocazionali. A fost singura dată când Bolden l-a căutat pe Folder, care părea să deţină cheiţa de aur de la inima generalilor. Îi ceru să-i aranjeze o vizită pe insula Elevatorului.

Colonelul sosi cu elicopterul şi ateriză direct pe iahtul de lux cu care Bolden naviga în jurul zonei circulare de interdicţie stabilită de marină. Presa îi spusese Cercul de Fier şi denumirea prinsese. Oceanul era înţesat de nave de război şi de submarine care patrulau permanent, nepermiţând accesul neautorizat. Cinci sateliţi şi două avioane de observaţie împreună cu un număr necunoscut de patrule aeriene şi drone telecomandate asigurau supravegherea aeriană, transmiţând datele culese către centrul de comandă stabilit pe portavionul cu propulsie nucleară Endeavour, aflat undeva în interiorul cercului.

— Ascultă, Folder, tu nu ai familie? strigă Bolden, ca să se facă auzit peste zgomotul turbinelor. Ai venit imediat ce te-am chemat.

Acesta ignoră întrebarea şi remarca. Se sprijini de umărul cuiva din personalul de bord care venise să-l ajute să coboare din elicopter.

— Nu se poate, îi răspunse Folder, imediat ce atinse puntea, strigând la rândul său. Nici nu vor să audă. Nu poţi să mergi acolo.

— Stai puţin, la drept vorbind sunt şi eu unul dintre proprietarii Elevatorului. Am ceva acţiuni acolo. Nu pot să îmi interzică să îmi vizitez proprietatea.

— Ba pot să facă orice vor, i-o reteză aspru colonelul. Se folosesc de prevederile Actului privind Siguranţa Naţională. La care s-a mai adăugat povestea cu Pakistanul şi India, pentru regiunea Kashmir. Iar au început să se certe pentru fâşia aia de 750 de kilometri a Liniei de Control. Au şi intrat cu trupe în ea, şi unii, şi alţii. Bineînţeles, fiecare îl arată pe celălalt cu degetul, cum că ar fi fost primul.

— Ce Kashmir? Ce siguranţă naţională? întrebă nedumerit Bolden. Aici suntem în mijlocul Pacificului.

— Au fost incidente. O navă de război indiană a schimbat câteva lovituri de tun cu o alta, pakistaneză. S-au avariat reciproc şi cam atât. Numai că acest lucru s-a petrecut cam prea aproape de Cercul de Fier. Paza a fost întărită, Cercul de Fier s-a mărit şi s-au impus noi restricţii. Accesul la Insula Elevatorului a devenit şi mai limitat.

Îl conduse pe Folder într-unul dintre saloanele luxoase ale iahtului. Se aşezară amândoi în fotoliile moi şi aşteptară până când un steward le servi băuturi reci.

— Las-o baltă! Asemenea conflicte se află la o mie de kilometri depărtare! Nu ţine. Noi ne aflăm în apele internaţionale. Ce mai e şi prostia asta cu siguranţa naţională?

Colonelul sorbi tacticos din răcoritoare. Îşi roti admirativ privirile prin salon. Datorită unui sistem de stabilizare giroscopică, iahtul nu avea ruliu şi nici tangaj. Geamurile fumurii filtrau plăcut lumina fără să lase să intre zgomotul valurilor care loveau nava.

— Dacă ar sabota cineva Cablul, acesta s-ar înfăşura în jurul Pământului. Impactul ar fi cumplit. Înţelegi?

— Mă vezi pe mine drept sabotor? râse Bolden. Şi chiar dacă aş fi, care-i problema? Statele Unite nu se află pe traiectorie. Iar cablul ar arde în timp ce s-ar prăbuşi prin atmosferă. Am văzut mai multe proiecţii. Cablul este practic imposibil de sabotat.

— Consecinţele nu pot fi evaluate, insistă colonelul. Sunt sute de mii de tone de material care ar putea să cadă pe Pământ. Aşa cum ai spus, teoretic, ar trebui să se înfăşoare în jurul Pământului. Dar dacă unele porţiuni ard mai repede în atmosferă, se rup şi îşi schimbă direcţia? Dacă nimeresc şi peste noi?

— Asta s-ar petrece numai dacă ar fi sabotat de undeva de sus cablul. Nu de pe Insula Elevatorului. Eu acolo vreau să merg, nu pe staţia geosincronă. Dacă i s-ar da drumul de aici nu ar fi

nici o problemă, s-ar pierde pur şi simplu în spaţiul cosmic. O ştie până şi un copil.

Încurcat, Folder hotărî să joace cartea sincerităţii.

— De fapt, cea mai mare ameninţare la adresa securităţii naţionale este colapsul economic care ar urma în cazul distrugerii Cablului. Elevatorul este plătit în cea mai mare parte cu bani americani, aşa cum bine ştii. Au mai dat şi alţii câte ceva, e adevărat, însă doar câteva zeci de miliarde de dolari, acolo, cât să nu se spună că nu a participat şi capitalul privat. Au fost scoase acţiuni şi la burse, din care ai cumpărat şi tu. Însă nici măcar un procent din banii necesari nu s-au adunat din astfel de fonduri. E de departe cea mai scumpă jucărie pe care a plătit-o unchiul Sam, care a pus la bătaie restul. Distrugerea cablului ar adânci recesiunea economică, ar transforma-o într-o depresie faţă de care aia din anii treizeci ai secolului trecut n-ar fi decât o biată adiere. Lumea ar fi aruncată în haos. Circulaţia către Insulă a fost drastic restricţionată.

Numai că Bolden nu avea de gând să renunţe.

— Dar mărfurile cum ajung aici? Deşeurile mele? Navele alea sunt pilotate de cineva. Mai sunt şi cosmonauţii. Ei de ce au voie, iar eu nu?

— Navele parcurg în regim automat suta de mile a cercului de protecţie. Nu au echipaj la bord. Sunt foarte atent perchiziţionate şi pot să te asigur, Ian, că nu o dată au fost găsiţi explozibili. Iar cosmonauţii, ca şi personalul propriu, sunt verificaţi şi răsverificaţi, vreme de ani de zile. Mai mult, toate deciziile celor care lucrează pentru

Elevator sunt dublate de computere, iar în caz că diferă se apelează la o comisie specială.

— Prostii, Folder, şi tu ştii asta! Tot ceea ce îmi înşiri sunt numai prostii! Cum aş putea eu, un singur om, să sabotez ditamai construcţia? O asemenea idee e cu atât mai tâmpită cu cât chiar eu deţin o părticică din Elevator. Şi principala mea afacere, cea cu deşeurile, depinde integral de acesta. Dacă Green Clean dă faliment, tot imperiul se prăbuşeşte, ca un castel de cărţi de joc. E o prostie ideea că aş putea sabota Elevatorul şi tu ştii asta!

Colonelul se ridică, merse la minibar şi îşi mai turnă un pahar. Îşi făcu de lucru la consola de comunicaţii a salonului. Pe un ecran apăru insula Elevatorului.

— În definitiv de ce ţii aşa de mult să ajungi acolo? Uite, mi-au dat o înregistrare cu tot ceea ce ar putea să te intereseze. Urmăreşte-o cu atenţie, din motive de securitate poate fi redată doar o singură dată.

Hublourile salonului se opacizară, pentru a îmbunătăţi vizionarea. Porni un câmp holografic în care Cablul, gros cât trunchiul unui baobab bătrân, se înălţa drept spre cerul senin. Bolden urmări cu interes înregistrarea. O asocie cu povestea lui Jack şi a vrejului de fasole pe care o auzise în copilărie. Trenuri cu levitaţie magnetică, Maglev, asemănătoare cu nişte viermi, urcau sau coborau pe Cablu. Câmpul holografic tremură şi deveni neclar pentru un moment, cât se mută la înălţime, înregistrarea fiind evident făcută dintr-unul din trenurile care urcau. Insula elevatorului se micşora pe măsură ce trenul câştiga înălţime, iar docurile şi

suprafeţele regulate ale depozitelor începură să se confunde cu căile de rulare. Munţii de containere deveniră cutii de chibrituri, iar macaralele semănau cu berze care se mişcau cu o încetineală plină de graţie. Înregistrarea trecu prin câţiva nori firavi. Semănă pentru scurt timp cu priveliştea văzută prin hubloul unui avion care zboară la zece mii de metri.

Trenul ieşi din atmosferă şi insula artificială a Elevatorului nu se mai distinse din nesfârşitul albastru-verzui al oceanului Pacific. Folder îşi drese glasul; răsună nefiresc de tare în salonul iahtului. Înregistrarea cu Maglevul ajunsese la prima haltă, aflată la trei sute de kilometri altitudine, acolo unde orbitau staţiile spaţiale. Imaginea sări apoi la finalul călătoriei, la treizeci şi şase de mii de kilometri, la staţia terminală din punctul geosincron. Era aproape de locul unde se adunau deşeurile expediate de Green Clean şi de Catapulta electromagnetică, încă nefinalizată, care urma să le arunce spre Soare.

— Ai dreptate, îi spuse Folder fără să se întoarcă, în timp ce îşi amesteca două cuburi de gheaţă în băutură. Dacă ai fi un simplu om, nu ai putea, în nici un caz, să sabotezi Elevatorul. Numai că tu eşti Ian Bolden, cel care a fentat de câteva ori moartea. Militarii ştiu de noi şi ştiu de tine.

Sorbi puţin din băutură şi mai adăugă gheaţă.

— Aparatul a fost iniţial proiectat pentru Armată. De acolo l-am recuperat. E un proiect militar abandonat. Noi l-am preluat şi l-am adaptat pentru protecţia personală. Însă militarilor le place

să arunce o privire chiar şi proiectelor la care au renunţat, pentru cazul în care altcuiva i-ar putea veni ideea cea bună. Le raportăm periodic. Suntem siguri că au şi alte metode prin care ne urmăresc. Invers, nici nu se pune problema să ne dezvăluie câte ceva din ceea ce ştiu deja.

— Și ce legătură are armata cu mine? Eu în mod sigur nu am nici una.

— Presupunem că le e frică de tine, Ian. Nu vor nici măcar să te ştie în preajma Elevatorului. M-au trimis să te conving să o ştergi de-aici. Să îţi spun că întreaga zonă a devenit interzisă pentru tine. Nu se tem de ceea ce ai putea tu, un om, să faci, ci de ceea ce ai putea să determini. Forţa, potenţialul, sau fenomenul care încearcă să te ucidă pe tine poate lesne să distrugă şi Elevatorul Spaţial.

Capitolul 13

După ce i se refuzase a vizita pe insula Elevatorului, Ian Bolden porni să sfideze moartea. Ceru echipei medicale să îi modifice printr-o operaţie estetică trăsăturile feţei, iar apoi se ţinu de Folder până ce acesta îi făcu rost de acte false. Îşi schimbă tunsoarea şi îşi lăsă să crească barbă şi mustaţă. În sine, se simţi uşurat că a scăpat de vechea identitate ca şi cum, implicit, primejdia morţii ar fi dispărut. Încă nu se hotărâse dacă Folder continua să îl mintă sau îl proteja efectiv, dar se hotărî să afle.

Investiţiile făcute de colonel în mass-media se dovediră folositoare, aşa că Ian Bolden dispăru repede din atenţia reporterilor deja ocupaţi până peste cap cu relatarea efectelor recesiunii economice mondiale despre care se credea deja că se va termina numai cu un război planetar.

Bolden era complet detaşat de fierberea din jurul său. Anonimatul îi permise să vadă o faţă diferită a lumii, pe care nu o cunoscuse. Călători foarte mult şi întâlni oameni obişnuiţi, vorbi cu ei şi se amestecă printre ei, le află pasiunile şi bucuriile, temerile şi nevoile. Entuziasmul iniţial i se topi încet când constată că, indiferent cât de bogaţi erau oamenii, aveau, în esenţă, aceleaşi dorinţe şi motivaţii.

Apoi descoperi sporturile extreme.

Iniţial fusese doar curios însă în scurtă vreme deveni dependent de adrenalină. Arunca o

privire pe cadranul Aparatului său şi, dacă probabilitatea se menţinea scăzută, sub zece procente, pornea în cele mai nebuneşti aventuri. Sări cu paraşuta şi o deschise la doar o sută de metri de pământ, cu o fracţiune de secundă înainte de a se strivi. Participă, riscând inconştient, la curse ilegale de maşini pe autostrăzile lipsite de limită de viteză din Germania şi pe cele din Rusia, unde nimeni nu ţinea seama de reguli. Nu conta dacă pierdea sau câştiga bani câtă vreme trăia extrem de intens. Depăşi un record mondial de viteză la bărcile cu motor, la un concurs vestit din Anglia, şi făcu vâlvă când nu se prezentă să-şi ridice premiul.

Ajunsese ca, în comunităţile foarte exclusiviste, ale racerilor bogaţi, cu toţii mult mai tineri, cu maşini scumpe şi tunate, să i se spună Nebunul pentru felul lipsit de orice reţinere prin care îşi asuma riscuri de neconceput, după ce arunca, discret, o privire ceasului său miraculos; câţiva, care încercaseră să îi imite stilul de condus, o sfârşiseră dezastruos.

Străbătu zone pustii şi inospitaliere, colindă din Sahara până în Tibet, trecu oceanul Pacific şi, în America de Sud, navigă pe Amazon, până la vărsarea acestuia în Atlantic.

Fusese în expediţii montane şi în sălbăticie, unde probabilitatea sărise de treizeci de procente; fusese interceptat de câteva ori de echipe epuizate, trimise în urmărirea lui de prudentul Folder şi readus vremelnic la civilizaţie.

— Aşa cum ţi-am spus, e bine că schimbi locul şi stilul de viaţă, dar mă tem că nu înţelegi pe

deplin ce se întâmplă, îi spusese acesta odată. Exagerezi.

Îl găsise în parcul naţional Etosha aflat pe podişul Owambo, în Namibia, la un safari ilegal. Bolden ridicase nepăsător din umeri şi strigase câteva ordine celor patru cărăuşi negri care îl însoţeau.

— Între două niveluri, pot trece uneori chiar şi mai mulţi ani, insistă colonelul. Nu însă şi la nivelul la care te afli tu. E primejdios, Ian, la tine timpul se măsoară deja în luni de zile. Felul în care îţi forţezi norocul nu face altceva decât să micşoreze actualul interval de acalmie. Grăbeşti apariţia evenimentului care va încerca să te ucidă. E ca şi cum ai fi scufundat în apă şi ai respira dintr-un balon cu oxigen. Dacă te agiţi, îl consumi mult mai repede şi rămâi fără. Ţi-am spus, există o lege. O fi fost ea determinată empiric însă este perfect valabilă. Respect-o, dacă vrei să trăieşti mai mult.

Numai că dependenţa de adrenalină devenise mult prea mare. Nu se mai putea opri deşi, în felul său, asta a încercase când se stabilise la Pekulatan, pe insula Bali.

Fusese adoptat de o comunitate de surferi.

Cât era ziua de lungă călărea valurile pe placa sa roşie, îmbrăcat într-un costum impermeabil şi termoizolant de neopren, tot roşu. Noaptea stătea împreună cu ceilalţi surferi, în faţa corturilor, bând vin ieftin şi fumând opiu. După o vreme, unii începeau să povestească încet, fără patimă, despre întâmplări şi peripeţii pe care le trăiseră sau pe care doar şi le imaginaseră. Cele

mai multe erau poveşti despre iubiri neîmplinite sau despre averi câştigate şi risipite.

Cel puţin o dată Bolden fu sigur că asculta povestirea unui film pe care îl văzuse sau a unui roman pe care îl citise. Uneori istorisirile se opreau, fără a mai fi reluate, iar povestitorul rămânea cu privirea pierdută în propriile-i amintiri. Vorbeau molcom, fără să fie întrerupţi şi aproape fără să fie ascultaţi. Vocile lor, asemenea unor litanii, se succedau fără o ordine anume, păstrând însă acelaşi ton molcom, fatalist, resemnat.

Într-o seară a povestit şi el, cu toate că mai toţi surferii adormiseră sau priveau absenţi stelele. Le-a spus despre plicul negru şi despre Îngerul Păzitor, despre acea lege a naturii care îi voia viaţa. Sau poate că era doar victima inocentă a unor escroci iscusiţi. Nici măcar când a vorbit despre această îndoială, care începuse să se cronicizeze asemenea unei bucăţi de piele moartă şi bătătorită, nu a trezit vreo umbră de interes printre surferii amorţiţi de droguri şi alcool.

L-a ascultat cu mare atenţie numai Tuana, o fată încă tânără, de prin părţile locului, care se aciuase cu ani în urmă pe lângă comunitatea surferilor americani. Aceştia veneau şi plecau, lăsând-o moştenire de la unii la alţii, laolaltă cu placa sau cortul sau pipa de opiu de care se folosiseră.

Deşi o remarcase de mai multe zile, nu-i vorbise. După ce-şi spuse povestea vieţii, privirea i se opri în ochii ei mari, negri, în care se reflectau flăcările ce stăteau să se stingă ale focului aprins din resturi adunate de pe plajă. Fata îl privea fix, înţelegând mai mult decât vorbele pe care el le

spunea. Îi simţise durerea şi singurătatea. Se opri după ce povestise cum i-a murit iubita, iar el a scăpat pentru că, dacă ai bani, orice este posibil, poate chiar şi tinereţe fără bătrâneţe.

Tuana se prostitua de la unsprezece ani, aşa cum făceau toate fetele sărace pentru a se întreţine şi a-şi întreţine familiile numeroase; nu avusese niciodată mulţi bani, aşa că tresări când auzise vorbindu-se de ei. Se apropiase şi îl îmbrăţişase pe americanul cel trist şi beat, ameţit de opiu, care îşi depănase povestea incredibilă din care nu înţelesese nici măcar jumătate. Făcură dragoste îndelung, aşa cum Bolden nu mai făcuse de multă vreme, fără să le pese că pot fi văzuţi de ceilalţi surferi sau de indiferent cine.

Nu auziră, nici nu simţiră elicopterul SH3-H Sea King, decât când acesta coborî până la treizeci de metri de plajă. Vârtejul stârnit de palele lui îi acoperi pe toţi cu nisip, iar zgomotul motoarelor cu reacţie trezi violent comunitatea se surferi, în pofida de oboselii, a alcoolului şi drogurilor consumate, ca de obicei, în exces.

Bolden abia dacă schiţă un gest când fu pus într-un hamac special de doi militari coborâţi pe corzi de alpinişti şi apoi tras în elicopterul de transport unde alţi militari îl aşezară într-un scaun de zbor, îi legară o centură şi îi puseră o pereche de căşti pe urechi. Încercă să protesteze vag, dar Folder, apărut ca de nicăieri, i-o tăie:

— Nu ai idee la ce favoruri a trebuit să recurg ca să te scot de aici, îi răsună în căşti vocea colonelului. E groasă.

Elicopterul se înălţă huruind cumplit din cele două rotoare. Unii dintre surferi ridicară

curioşi capetele, însă cei mai mulţi, printre care şi Tuana, nu se mişcară, ignorând complet hărmălaia. Curentul produs de cele două elice amestecă cu nisip boarfele abandonate cu sticlele de plastic, dozele de bere şi cutiile de pizza golite, lăsate unde se nimerise, şi le aruncă în toate părţile.

Bolden îşi luă, în gând, rămas bun de la Tuana. Fata avea să-i găsească portofelul în jacheta abandonată pe plajă, în care, în afara câtorva carduri bancare, erau şi mai multe bancnote de o sută de dolari, cu mult mai mult decât avusese ea vreodată. Cu puţin noroc, banii aveau să-i ajungă cel puţin un an. An de care el nu era deloc sigur că îl va trăi, dacă Îngerul Păzitor avea dreptate. Colonelul îi urmări tentativa jalnică de a-şi privi Aparatul.

— Determinarea am făcut-o cu un Aparat staţionar, îi spuse. E mult mai precis şi are bătaie ceva mai lungă în viitor. Indică un eveniment major, iminent. Chiar şi Aparatul tău ar fi trebuit să-l indice, dacă ai fi fost în stare să te uiţi. Avem cel mult o oră.

Într-adevăr, unul dintre cadranele Aparatului său arăta o probabilitate mai mare de şaptezeci la sută care continua, încet, să crească. Mâna îi tremură involuntar, scuturată de impulsurile electrice ale brăţării, menite să îl avertizeze. Fusese prea beat şi prea drogat ca să le mai bage în seamă.

Unul dintre piloţi spuse ceva pe circuitul audio intern; vocea acestuia îi bubui în urechi. Reţinu un nume, Roosevelt, unde ar fi trebuit să ajungă peste o oră. După care dunguliţe colorate şi mişcătoare, caleidoscopice, îi apărură sub

pleoapele grele, lăsate peste ochi, iar zgomotul motoarelor căpătă ritm, transformându-se într-un fel de muzică.

— Probabil vine un tsunami sau un cutremur, îl auzi, ca prin vis, pe Folder. Zona este predispusă la aşa ceva. Sunt semne. Indicatorul general a indicat valori mari, s-a apropiat de un sfert. Nu am mai văzut una ca asta. Vor muri mulţi oameni.

Uitase deja de Tuana şi de surferi. Uitase şi plaja. Nu îl mai întrebă pe colonel dacă anunţase autorităţile despre ceea ce urma să se petreacă. Nici măcar nu îi trecuse prin cap asta.

***

La trei sute de mile marine spre sud est, grupul naval condus de portavionul Theodore Roosevelt, desfăşura un exerciţiu nocturn de vânătoare submarină. De pe portavion plecase, de două ore, elicopterul SH3-H Sea King, oficial într-o misiune specială, strict secretă.

Colonelul Folder izbutise să ajungă la amiralul Thomson, comandantul grupului naval, în timpul record de numai douăsprezece ore. Venise înarmat cu autorizări de nivel foarte înalt.

Amiralul acceptase, cu jumătate de inimă şi mare îndoială, misiunea inopinată de recuperare a unui agent foarte important care se afla pe insula Bali. Dar cum avea lucruri mai importante de făcut, renunţase să-şi mai bată capul şi dăduse unui elicopter permisiunea de zbor după care uitase de ea pentru a se concentra la solicitantul exerciţiu militar de vânătoare submarină la care participau navele aflate sub comanda sa.

Ţinta era bătrânul submarin de atac SS 576 Hudson, dezafectat în urmă cu câţiva ani. Un contractor privat, Telesystems, îi montase, pentru cinci milioane de dolari, un computer tactic şi o telecomandă printr-un fir de fibră optică de zece mile marine, menite să facă mai palpitantă vânătoarea.

La bordul portavionului fusese amenajată o a doua cameră de comandă a lui SS 576 Hudson; câţiva operatori, urmăriţi prin ferestrele panoramice fumurii de patruzeci şi cinci de căpitani de submarine, încercau să reziste cât mai mult la asaltul concentrat al flotilei care vâna submarinul.

Submarinul sortit pieirii era condus prin telecomandă de cei mai experimentaţi militari pe care îi avea marina. Acest amănunt deveni evident imediat ce începu exerciţiul. Prada se transformă repede în vânător şi atacă fregata USS Barrat, una dintre navele de escortă ale lui Roosvelt. În condiţii reale de luptă, ar fi scufundat-o.

În acel moment, fregata ar fi trebuit să abandoneze exerciţiul şi să aştepte pasiv sfârşitul manevrelor. Însă un tânăr marinar specialist, aflat la comanda tuburilor lanstorpile de la prova, a înţeles greşit un ordin şi a lansat o Mark 72, una dintre cele mai avansate torpile din arsenalul U.S. Navy.

Torpila atinse aproape imediat viteza operaţională de o sută de kilometri pe oră şi străbătu în treizeci și cinci de secunde mia de metri care o despărţeau de submarin, înainte ca ofiţerii de pe US Barrat să ia decizia de a o distruge.

Mult mai rapizi s-au dovedit cei din echipa de pe portavion, care îl conduceau prin telecomandă pe SS 576 Hudson. Submarinul, aflat în apropierea unui munte submarin pentru a deruta cât mai mult ecourile sonarelor, reuşi să evite în ultima clipă torpila, după ce eliberă cu mare viteză balastul din tancuri şi ţâşni către suprafaţă. Mark 72 nu mai avu suficient spaţiu de manevră pentru a urmări submarinul. Din inerţie, lovi muntele submarin şi detonă, provocând o cavalcadă de zgomote care blocară sonarele minute în şir, părând că nu se mai termină.

— Dumnezeu să ne aibă în pază, murmură amiralul Thompson.

Camera de comandă a portavionului devenise neobişnuit de liniştită, pe măsură ce ofiţerii înţelegeau ce se petrecuse. O vreme se auzi numai piuitul instrumentelor. Luminile verzui ale acestora dădeau feţelor celor prezenţi o paloare cadaverică. Sunetele venite dinspre hidrofoane ezitară câteva momente, ca şi cum s-ar fi oprit, după care se contopiră într-unul singur, ca o uriaşă lovitură, care depăşi nivelul de suportabilitate al urechilor umane. Un ofiţer se repezi să reducă volumul hidrofonului.

O întreagă coastă din muntele submarin se prăbuşise, antrenând o avalanşă nesfârşită de pietroaie şi stânci ce loviră fundul oceanului, aflat la câteva zeci de metri mai jos, cu zgomot de tunet.

***

Unda de şoc se formă la fundul apei. Ţâşni la suprafaţă, unduind oceanul şi ridicând valul seismic. Când ajunse la ţărmul vestic al insulei

Bali, valul avea deja peste cincisprezece metri înălţime. Asemenea unui monstru pus pe distrugeri, apa mătură totul în cale lăsând în urmă zeci de mii de morţi. Plaja surferilor dispăru în apele care înghiţiră totul, indiferente şi grăbite. Singurul supravieţuitor al plajei, Ian Bolden, dormea fericit la bordul elicopterului care venise special să îi salveze viaţa. Piloţii se învârtiră îngroziţi de câteva ori pe deasupra locului unde, cu doar câteva clipe în urmă, se aflaseră mii de oameni. Hotelurile aflate aproape de plaje se transformaseră în mormane de surcele pe care apa le amestecă violent cu mobilier, veselă, palmieri smulşi, haine şi trupurile turiştilor. Grădinile cu piscine atent îngrijite şi peluze perfect tunse, deveniră în doar câteva secunde parte componentă a oceanului.

Efectul ucigaş al valului tsunami fu amplificat de ora matinală, când toată lumea dormea.

Încercară să ia legătura cu Roosevelt pentru a raporta dezastrul însă navele grupului aveau propriile lor probleme cu replicile stârnite de valul uriaş şi se dispersaseră care încotro, căutând scăpare. Un controlor de trafic de la bordul portavionului, ocupat până peste cap să-şi salveze avioanele trimiţându-le la baze aflate pe uscat, le sugeră să îşi caute un loc de aterizare pe vreo insulă, până se vor mai potoli lucrurile.

Un elicopter pe Bali ar fi fost paiul inutil de care s-ar fi agăţat supravieţuitorii care încercau să fugă din calea apelor, aşa că piloţii ridicară aparatul la patru sute de metri şi deciseră s-o ia

spre nord vest, spre Java, aflată mult mai departe de traiectoria valului ucigaş.

După vreo jumătate de oră de zbor, treceau pe deasupra unui pâlc de insuliţe nelocuite, complet acoperite cu vegetaţie, aproape necunoscute, aparţinând Indoneziei. Prea mici ca să poată susţine o aşezare umană, insuliţele figurau numai pe hărţile foarte amănunţite, utilizate de marinari; numele lor şi-l amintea foarte puţină lume.

Una dintre ele fusese ocupată în mare secret de o grupare musulmană rebelă care lupta pentru independenţa Timorului de Est. Rebelii găsiseră amplasamentul ideal pentru a organiza o tabără de instrucţie, iar câteva atentate spectaculoase, comise în locurile vizitate de turişti în Jakarta, le asigurase un grup mic şi generos de sponsori.

— Ceva nu-i în regulă, mormăi colonelul, după ce aruncă o privire Aparatului pe care Bolden îl avea prins la mână.

Îl desprinse de pe încheietura acestuia şi reglă raza de detecţie la minimum însă cadranul probabilistic sincronizat pe Bolden afişa peste optzeci de procente. Îl scutură pe bărbatul adormit, încercând să-l trezească. Acesta deschise un ochi injectat. Privi buimac în jur, fără să înţeleagă ce se petrece, apoi pleoapa îi căzu greoi, chiar în momentul în care elicopterul trecu pe deasupra unei insule ceva mai mari.

Se întâmplară, aproape simultan, două lucruri diferite.

De la sol, dintr-un luminiş al vegetaţiei luxuriante, o străveche baterie antiaeriană de rachete ruseşti 9K33 OSA, adusă cine ştie cum şi

când pe insulă, se declanşă la comanda unui recrut de şaisprezece ani, aflat de gardă, căruia adjunctul şefului îi spusese că nici măcar o muscă nu trebuie să treacă nedoborâtă. Puştiul luase în serios ordinul.

Radarul de bord al elicopterului detectă imediat primejdia şi lansă automat drept contramăsuri mai multe pocnitori menite să păcălească detectoarele celor trei rachete inamice activate. Lansă la rândul său o rachetă aer-sol, care vaporiză deopotrivă bateria antiaeriană şi rebelii din preajmă. Două dintre rachetele agresoare porniră în urmărirea ţintelor false, le ajunseră şi explodară la o distanţă care nu puse în primejdie aparatul de zbor.

Racheta rămasă se apropie de ei cu mare viteză provocând reacţia celui de-al doilea sistem automat de apărare al elicopterului. O mitralieră robot Gatling, cu şase ţevi rotitoare, trase într-o fracţiune de secundă o perdea densă de gloanţe şi provocă explozia rachetei agresoare. Acest lucru se petrecu aproape de SH3-H Sea King. Schijele răpăiră pe carlingă iar unele străpunseră blindajul uşor al aparatului de zbor. Elicopterul se clătină violent de la suflul exploziei. Se prinseră reflex de mânerele aflate în carlingă, cu toate că erau bine fixaţi în scaunele de zbor de centurile de salvare.

Schijele făcuseră câteva găuri în plafon însă toţi scăpaseră nevătămaţi.

Mai puţin Bolden.

Fusese lovit de o schijă în rinichi şi alta îi pătrunsese extrem de aproape de inimă. Prevăzătorul Folder adusese echipament medical şi un medic de pe portavion. Acesta îi puse imediat o

transfuzie cu plasmă sanguină, salvându-i, pentru moment, viaţa.

Capitolul 14

De fapt, nu se trezise complet. În mod ciudat, nu îl durea nimic. Ultimele amintiri reveniră, năvălind abrupt.

Elicopterul, exploziile, tsunami, poate nu chiar în această ordine. Fusese lovit de ceva şi îl duruse cumplit. Pe Folder şi-l amintea cum răcnea ordine, încercând să se facă auzit peste zgomotul rotoarelor elicopterului şi peste strigătele celorlalţi. Fusese foarte calm, datorită drogurilor luate pe plajă. Dar mai ales pentru că el, Bolden, era găina cu ouă de aur, pentru el se aflau cu toţii acolo. Era treaba lor să-l salveze.

De altfel o şi făcuseră.

Cineva îi aplicase unul sau mai multe bandaje. Altcineva îi făcuse o injecţie în braţ, apoi încă una, în inimă, direct prin tricoul năclăit de sânge. Se mişcaseră foarte eficient. Înainte de a adormi de-a binelea, mai simţise, vag, încă o înţepătură în venă. I se făcea transfuzie însă lui nu îi mai păsa.

Probabil că îl burduşiseră cu anestezice. Izbuti să-şi rotească ochii spre stânga, fără să vadă altceva decât aparate cu displayuri pe care se agitau, colorate, curbe şi cifre care îi măsurau semnele vitale. Încordă, pe rând, muşchii picioarelor şi ai braţelor, răsuflând uşurat când aceştia răspunseră la comenzi. Era întreg, sau cel puţin aşa se părea. Reuşise din nou.

Întoarse capul spre dreapta. Mâna îi era fixată de patul de spital, cu două bandaje moi. În venă îi intra tubul şerpuit al unei perfuzii. Şi din piept plecau tuburi şi fire însă, cum nu dureau, renunţă să deducă la ce foloseau şi îşi propuse să întrebe despre ele imediat ce avea să apară vreun doctor.

Era şi o fereastră, parţial acoperită de trupul unui bărbat care se tolănise într-un scaun. Dormea cu capul în piept, sforăind uşor. Deşi nu îi putea vedea faţa, putu să jure că e Folder. Îşi dădu seama că era prima oară când îl privea de jos în sus şi constată mirat că arăta altfel. Colonelul se înghesuise aşa cum putuse pe scaunul tare, de spital, încercând să îşi găsească o poziţie cât mai comodă care să-i permită să se odihnească.

Privindu-l, Bolden deduse că se afla de cel puţin o zi şi o noapte la spital. Ca şi cum l-ar fi simţit, Folder răsuflă mai lung şi se trezi. Îl privi cu ochi tulburi şi, realizând că ieşise de sub anestezie, se aşeză mai bine în scaun, îşi frecă ochii cu mâinile, apoi se întinse, oftând greu.

— Ce s-a întâmplat? articulă cu greutate Bolden.

Colonelul se ridică de pe scaun şi făcu câţiva paşi. Aruncă o privire pe fereastră şi îi răspunse fără să se întoarcă:

— Ai scăpat şi de data asta, ceea ce e cu adevărat important. Te-am mai salvat o dată. A fost un eveniment combinat. Sunt foarte greu de prevenit. Şi de intervenit. A fost ca la biliard: loveşti o bilă care ricoşează de mantă pentru a lovi o altă bilă care intră într-un coş al mesei. Cred că evenimentul principal, care a provocat valul

tsunami, ar fi trebuit să te omoare. Racheta care a explodat lângă elicopter a fost evenimentul secundar. Aproape a reuşit să te termine. De la nivelul acesta, lucrurile devin tot mai complexe.

— Ştiu, vreţi mai mulţi bani, mormăi Bolden.

Era greu de negat succesiunea faptelor. Într-adevăr, colonelul sosise la timp ca sa-l extragă de pe o plajă care, după câteva minute, a fost măturată de tsunami. Ştiuse, aşa cum îi spusese mereu, că evenimentul distructiv urma să se producă. Pentru prima oară de când îl cunoscuse pe Folder, se simţi înclinat să îl creadă. Nu şi să o recunoască.

Colonelul se întoarse brusc, cu mâinile la spate. Îl privi sever.

— Nu e vorba numai de bani aici, Ian. Pur şi simplu ţi-a crescut foarte mult potenţialul distructiv. De această dată victimele colaterale au fost peste o sută de mii, iar astea sunt doar primele estimări. Înţelegi? Dacă nu erai tu, acei oameni ar fi fost încă în viaţă.

— Vrei să mă faci să am remuşcări? rosti greoi Bolden. De ce nu pui problema invers? Dacă nu mă păzeai tu, ei ar fi în viaţă. Sau nu. Combinaţia de întâmplări care, după tine, era menită să mă ucidă, poate s-ar fi petrecut oricum şi ar fi fost o sută de mii de morţi plus unul. Adică eu. Numai că, spre deosebire de ceilalţi, eu am plătit ca să rămân în viaţă. Nu-i aşa? Nu aşa mi-ai spus?

Uşa se deschise pe neaşteptate. Intră un doctor, însoţit de o asistentă. Ambii aveau măşti aseptice pe feţe şi mănuşi de latex pe mâini. Fără

să rostească o vorbă, doctorul cercetă aparatele, notându-şi câte ceva cu un stylus pe o tabletă electronică, în timp ce asistenta îi schimbă cu mişcări experte punga cu perfuzii, reglă debitul acesteia, îi strecură un recipient de forma unei tăviţe din oţel inoxidabil sub fund, invitându-l să urineze. Ceea ce şi făcu, jenat.

Medicul îi cercetă cu o mică lanternă globii oculari, săltându-i pleoapele, apoi îl ascultă cu un stetoscop pe care i-l lipi de piept, deşi aparatele îi monitorizau toate funcţiile vitale.

Tot în tăcere, asistenta strânse pungile de perfuzie şi acele folosite, se alătură doctorului şi plecară. Folder aşteptă ca dispozitivul automat să închidă uşa în urma lor înainte de a-i spune:

— De fapt, nu e încă sigur că ai scăpat. Eşti grav rănit.

Bolden schiţă un zâmbet strâmb.

— Nu simt mai nimic şi nu mă doare nimic. Mâinile şi picioarele sunt la locul lor. Am verificat imediat ce m-am trezit. Cât de grav poate să fie?

Colonelul se aşeză la loc în scaunul lui. Îşi apropie capul de cel al lui Bolden şi îl privi ţintă în ochi.

— Eşti cuplat la aparate, Ian. Nu poţi rămâne aşa prea multă vreme. Ai inima şi rinichii distruşi. Plus altele, dar nu sunt nici pe departe atât de grave. Sângele îţi este pompat de o inimă artificială şi curăţat de un rinichi artificial. Primeşti permanent transfuzii şi calmante. Te hrănim intravenos.

Bolden realiză, încet, ceea ce i se spusese. Ridică întrebător privirea.

— Cât timp?

— Opt zile, se împlinesc azi. Am reuşit să te aducem la una dintre facilităţile noastre de pe uscat. Asta după ce te-am stabilizat cât de cât la marinari, cei cu fregata care s-a jucat de-a vânătoarea de submarine. Ei au provocat valul tsunami, a fost o greşeală. Sau mâna destinului. Erau distruşi când au înţeles ce au făcut. I-am consolat cum am putut însă nu m-ar fi crezut dacă le-aş fi spus că nu au fost altceva decât mâna destinului. De fapt, dacă şi-ar fi închipuit că tu ai provocat toate astea, probabil că şi-ar fi doborât propriul elicopter, numai pentru că te aducea pe tine la bord.

Bolden nu îşi amintea această etapă. Calmantele îl adormiseră cu mult înainte. Colonelul reluă hotărât:

— Ai nevoie de un transplant. De mai multe. Inima şi rinichii, măcar unul dintre ei. Am dat de veste peste tot în lume. Plătim oricât. Numai că ai combinaţia de ph şi grupă sanguină rară. Ştiam asta. De sânge am făcut rost din vreme, dispunem de cantităţi suficiente. Am avut şi pe elicopter, aşa te-am menţinut în viaţă până la spitalul fregatei. Dar organe? Prevăzuserăm şi această eventualitate, am fi cumpărat dacă s-ar fi găsit, însă pur şi simplu nu a apărut nimic compatibil de când ai semnat contractul cu noi.

— Cât timp? îndrugă Bolden, simţind cum ameţeşte. Cât timp mai am?

Luptase şi plătise din greu pentru viaţa lui. Nu era corect să se termine totul. Nu aşa. Nu fără a face tot posibilul. Muriseră atâţia, iar el rămăsese în viaţă. Toate aceste morţi ar fi trebuit să aibă un sens, chiar dacă era unul foarte mărunt, şi anume

supravieţuirea lui. Nu se compara cu morţii din războaie, care plecau la luptă pentru libertatea unor naţiuni. Sau pentru scopurile cine ştie cărui scelerat. Sau pentru a schimba o libertate relativă cu alta, ceva mai permisivă. Sau invers. Se gândi, în mod ciudat, la comunism, imperialism, libertate, exploatare, colonialism, tiranie. Tot atâtea pretexte, considerate măreţe pentru a te jertfi, prezentate ca motive minunate şi eroice de a-ţi da viaţa şi de a da un sens morţii, cu toate că moartea nu are sens.

Ţelul suprem era să rămână în viaţă. Restul era filozofie ieftină. Nimic nu se compara cu viaţa, iar acest adevăr fundamental îl simţi cu atât mai tare cu cât ştia că se află în mare pericol ca ea să se sfârşească.

— O săptămână, cel mult zece zile, rosti Folder fără să îl mai privească. Cam asta e limita dată de medici. Au trecut deja opt zile. Îţi băgăm acum în vene tot ce a inventat medicina mai bun. Există şi câteva chestii experimentale, despre care se crede că te ajută. Dar nu e aşa de simplu. În pofida antibioticelor, urmează infecţiile. Tratarea lor slăbeşte sistemul imunitar. Nici hrana artificială nu e de mare ajutor pe termen lung, cu toate că medicii îţi dozează optim amestecul nutritiv. Ai nevoie disperată de transplanturile alea. Altminteri totul a fost în zadar.

— Dar ai spus că nu există donator, murmură stins Bolden.

Folder se ridică din nou de pe scaun, îşi duse mâinile la spate şi se apropie de fereastră. Sticla polarizată filtra fin lumina. Soarele răsărise, dar semăna izbitor cu un apus.

— De fapt, există o posibilitate.

Bolden simţi că îngheaţă. Simţi, înainte ca Folder să pronunţe, şi, atât cât fu în stare, strigă:

— Nu! În nici un caz!

— Atât a mai rămas, Ian. Doar Norton, fiul tău. El e donatorul perfect. I-ai dat viaţă, ştii bine, a fost un accident, nu a fost un copil dorit. A trăit frumos. Acum se poate revanşa.

Simţi cum adoarme iar. Obosise, sau poate medicul îi pusese ceva în perfuzie. Sau subconştientul nu îl lăsa să ia o decizie. Visă, sau crezu că visează, în stare de semiadormire, la Veronica.

Într-adevăr, Norton fusese un accident. Ea era profesoară de pian, dar o pasionau mult toate artele. Terminase facultatea şi îşi căuta de lucru. Acceptase să lucreze pentru familia Bolden, cu tânărul Ian, să îl înveţe să aprecieze şi să iubească arta, să citească şi să interpreteze o partitură la uriaşul pian Mason and Hamlin, modelul CC-94, pentru săli de concerte, pe care tatăl lui Ian îl instalase triumfător în mijlocul salonului imens al casei lor din Bel Air. Veronica îl fascinase din prima clipă când o văzuse. De altfel, la cei şaptesprezece ani neîmpliniţi ai lui, nici nu fusese prea greu.

Totul era magic la ea. Mâinile, cu degete prelungi, care mângâiau clapele albe ale pianului, atât de firave, dar având totuşi forţa să îmblânzească şi să convingă pianul de aproximativ trei metri să cânte cât mai aproape de perfecţiune. Iubea felul cum îi vorbea despre tablourile pe care tatăl său le cumpărase foarte scump la diferite licitaţii, doar pentru a face plasamente. După câteva vizite izbutise să îi convingă tatăl să le

schimbe locurile unde fuseseră atârnate. Nu pentru a respecta curente şi perioade sau a pune laolaltă operele câte unui pictor; insistase pentru rearanjare pentru a le pune în valoare, potrivindu-le pe fiecare până când lumina căzuse exact aşa cum trebuia, iar tablourile păreau că vorbesc. Sau cel puţin aşa susţinea Veronica, fascinându-l şi mai tare, iar el nu o contrazisese, deşi nu auzise vreo şoaptă de la pânzele întinse pe ramele aurite, pe care erau sculptate modele sofisticate.

De fapt niciodată nu înţelesese de ce femeia îi cedase. Poate nu ar fi îndrăznit să îi facă avansuri, dar aproape înnebunise de gelozie când, într-o după-amiază, fata venise adusă de un prieten de care se despărţise cu un sărut, chiar în faţa casei. Văzuse totul, de după fereastra la care se aşezase cu o oră în urmă, aşteptând-o. Atunci nu mai rezistase şi îi mărturisise iubirea lui, că îi era permanent alături, chiar şi după ce terminau ora de artă, pentru că nu se putea gândi la altcineva. O dorea din tot sufletul, cu patima adolescentină a primei iubiri şi abia putea să respire de fericire când erau împreună. După ce l-a ascultat fără să îl întrerupă, ea a fost cea care l-a cuprins şi l-a sărutat lung pe buze, cum nu îl mai sărutase nimeni. După care, cu blândeţe, l-a călăuzit şi au făcut dragoste pentru prima oară. Şi de atunci, de fiecare dată înainte, în timpul sau după ce se încheia vizita, minunându-se de norocul extraordinar care dăduse peste el, că se iubea cu o femeie atât de specială.

Veronica dispăruse după câteva luni, lăsându-l pradă unei crunte disperări. Venise la uşa lor după mai bine de un an, după ce el devenise

major. Nu i se permisese să îi vorbească. Femeia discutase numai cu tatăl său, iar mai apoi doar cu avocaţii. Avea cu ea un bebeluş. Pretindea că e copilul lui Ian, iar testele genetice confirmaseră fără urmă de îndoială că aşa stăteau lucrurile. O zărise printr-o fereastră pentru o clipă, când plecase însoţită de bărbatul care, odată, o adusese cu maşina şi o sărutase de rămas bun în faţa uşii, în ziua în care făcuseră dragoste pentru prima dată. Se îngrăşase mult, iar trăsăturile fine care îl cuceriseră nu mai existau.

Tatăl său nu îi spusese nimic. Nu îl certase şi nici nu adusese vorba despre cele petrecute. A înţeles şi nu a mai încercat să o caute. Mult mai târziu, după ce şi-a moştenit părintele, a aflat de la avocaţii familiei că Veronica acceptase bani mulţi în schimbul tăcerii, cu toate că ceruse mult mai mult. Avocatul îi explicase femeii că şi ei s-ar fi putut apăra, pretinzând, pe bună dreptate, că Ian fusese sedus când era încă minor. Se semnaseră tot felul de documente care îl scoteau pe el din culpă.

— Te-ai trezit? auzi ca prin vis vocea colonelului.

Deschise ochii şi clipi în lumina artificială, de la o lampă fluorescentă aflată în tavan. Afară se făcuse întuneric.

— Trebuie să iei o decizie. L-am localizat pe Norton. De fapt, îl urmărim de când am aflat că numai el e singura cale prin care poţi supravieţui. Sunteţi, biologic, compatibili, iar transplanturile sunt posibile. E vorba de viaţa ta.

Începuse să se intereseze de Norton imediat după moartea tatălui său, pe când fiul său împlinise paisprezece ani. Bărbatul cu care se

combinase Veronica plecase de mult, luând cu sine o bună parte din banii primiţi de la familia Bolden. Cu toate că dorise să creadă că ceea ce se petrecuse între el, ca adolescent, şi tânăra femeie fusese ceva spontan, se convinsese că totul făcuse parte dintr-un plan. Veronica urma să-l cucerească şi să îi facă un copil. Fusese victima perfectă: un adolescent uşor de ademenit, cu părinţi foarte bogaţi.

Norton urma să fie obiectul şantajului. Până la un punct, planul funcţionase. Nimeni însă nu prevăzuse că Norton avea să fie un băiat perfect. Fusese un elev exemplar, notat mereu cu calificative maxime. Era totodată şi atlet desăvârşit. Nevăzut de nimeni, Ian se strecurase în mai multe rânduri la meciurile de baseball pe care fiul său le juca în echipa şcolii. Mai târziu, câteva facultăţi aproape se bătuseră pentru a-l avea ca student.

Era ceea ce Ian Bolden nu reuşise să fie, cu toate că şi-o dorise. Norton era copilul desăvârşit. Veronica începuse să bea alcool, apoi să consume droguri, iar în final le combinase. Îşi lăsase serviciul pe care îl avea la o galerie de artă şi, după ce banii i se împuţinaseră, îl căutase pe el să-i mai ceară. Ar fi dat-o afară pe femeia cu faţa buhăită şi cu respiraţia mirosind a tutun şi alcool, cu părul încleiat şi rărit, cu faţa brăzdată de riduri premature, dacă nu ar fi fost Norton. Aşa că se lăsase tapat de bani, trimiţându-i un stipendiu lunar care să-i permită să-şi ducă zilele şi viciile.

Când Norton împlini optsprezece ani, îşi luă în primire legal milionul de dolari din depozitul

făcut la naşterea sa, de Veronica, pe atunci mult mai prevăzătoare.

Urmaseră câţiva ani în care Norton reuşi să înmulţească fondurile primite, devenind multimilionar. Terminase un colegiu economic şi înfiinţase o firmă de plasamente financiare pe care o conducea cu mult succes. Se căsătorise cu o femeie care amintea mult de portretul unei madone cu părul încreţit şi ochi albaştri, pictat de un artist al Renaşterii, probabil Fecioara lui Raphael, tablou pe care Ian îl admirase de câteva ori împreună cu Veronica. La douăzeci şi cinci de ani, Norton avea deja primul copil, iar Ian devenise bunic, regretând că nepotul său nu avea să afle asta niciodată.

— Ian, Ian, auzi el, simţind cum colonelul îl zgâlţâie uşor de umăr. Trebuie să iei o decizie. Doctorii se tem că nu mai supravieţuieşti până mâine seară. Trebuie să te hotărăşti. Tu sau Norton?

De parcă ar fi fost atât de simplu. Norton avea deja al doilea copil, un bebeluş vioi, era un om de afaceri de succes, respectat şi admirat. Habar nu avea cine era adevăratul său tată. Veronica murise de la o supradoză, înainte să-i spună.

— Ian. Te mai întreb o dată. Dacă refuzi să îmi răspunzi, voi înţelege că dorinţa ta e să mori. Aşa că te întreb: vrei să trăieşti?

Ian întoarse capul în direcţia contrară celei de unde venea vocea lui Folder. Toată bogăţia uriaşă pe care o avea nu îi putea cumpăra inimă şi rinichi, chiar dacă omenirea progresase într-atât încât construise Elevatorul Spaţial, o lucrare de inginerie fără precedent în istorie. Nu rezolvase

probleme mult mai mărunte, cum ar fi cele care îl ţineau pe el în pat. Și-ar fi dat toată averea pentru a găsi o soluţie care să îi salveze viaţa.

Luase deja decizia.

Simţi cum ochii i se umplu de lacrimi mari, care îi curg necontrolat. Ar fi vrut să şi le şteargă însă mâinile îi erau în continuare legate, pentru a nu îşi smulge accidental perfuziile şi senzorii care îi monitorizau parametrii vitali. Clătină din cap.

— Nu, rosti pentru a fi sigur că a fost bine înţeles. Nu, rosti mai tare. Nu, nu Norton. Nu pot.

Auzi paşii lui Folder păcănind pe linoleumul camerei sale, apoi uşa care se deschise şi se închise în urma lui. După care, cu toate că mulţimea de aparate la care era legat fremătau şi piuiau, nu mai auzi nimic.

Strânse cu putere pleoapele peste ochi fără însă ca asta să-i împiedice lacrimile să continue să-i ude perna. Se terminase. În jocul care are un singur câştigător, cel cu moartea, luptase şi pierduse.

Spera să moară fără dureri.

Capitolul 15

Rămăsese în stare de semitrezie în săptămânile care trecuseră de la moartea lui Norton. De fapt, de la transformarea lui în piese de schimb.

Oficial, dispăruse într-o seară, în parcarea subterană a clădirii unde îşi avea birourile. Fusese răpit, aşa cum reieşea din înregistrările camerelor de supraveghere, de doi indivizi cu feţe mascate care îl înghesuiseră într-o dubă neagră, furată, găsită mai apoi abandonată în parcarea unui aeroport. Familia aşteptase în zadar cererea de răscumpărare. După o lună de zile, FBI-ul îşi retrase echipa de supraveghere, înregistrând totuşi telefoanele primite, fără să le şi asculte altfel decât cu un software specializat în identificarea cuvintelor cheie. Era cam tot ceea ce puteau face. Nu folosise la nimic, pentru că nimeni nu mai dăduse vreo veste despre Norton, nici prin telefon şi nici altfel.

Soţia sa, pe a cărei faţă angelică apăruseră cearcăne grele de la plâns, apelase la o firmă scumpă de detectivi particulari. Aceştia îl căutaseră serios pe Norton vreme de patru săptămâni, dar îi luaseră banii încă vreo trei luni, până când patronului, un fost poliţist, i se făcu milă de ea şi îi spuse că nu exista nici o speranţă ca soţul ei să mai fie găsit.

Norton fusese adormit şi dus la facilitatea medicală a Îngerului Păzitor în care tatăl său, Ian

Bolden, aştepta, menţinut în viaţă de aparate, transplanturile. Folder găsise o echipă de chirurgi lipsiţi de scrupule din Singapore, pe care îi plătise cu câte cinci milioane de dolari. La aceşti bani, îşi asumaseră fără nici un fel de remuşcări crima. La urma urmei, dintre cei doi pacienţi aflaţi pe masa lor de operaţie, oricum nu ar fi putut supravieţui decât unul singur, iar ei fuseseră angajaţi de cel care dădea banii.

Profitaseră de ocazie şi recoltaseră cam tot ceea ce se mai putea: plămâni, ficat, globi oculari, piele, oasele scheletului, diverse ţesuturi, pentru cazul în care clientul lor ar mai fi putut avea, în viitor, nevoie de aşa ceva.

Începuseră cu transplantul de inimă, care era cel mai urgent. După o operaţie de şapte ore, inima lui Norton bătea în pieptul tatălui său natural care se trezi din anestezie după alte trei ore. Înţelese cu greutate ce se petrecuse.

— L-aţi… l-aţi ucis… Ticăloşilor! murmură şi adormi la loc.

Apoi se trezi iar, pentru o scurtă perioadă, când întrebă, sub beţia anestezicelor:

— A suferit?

— Nu, absolut deloc.

Colonelul clătină din cap. Spusese adevărul. Norton nu suferise. Murise fericit, fără să ştie ce i se întâmplă, drogat. Fusese cu mult mai bine decât dacă ar fi fost victima unui accident grav de circulaţie, când ar fi suferit cumplit. Sau ar fi putut muri în multe alte nenorociri, îl consolă Folder. Aşa, cel puţin, viaţa lui salvase o alta, mult mai importantă.

Însă Bolden avea o altă părere, iar ritmul cardiac al noii sale inimi crescu periculos de mult. Medicii îi administrară un calmant în perfuzie, pe lângă complexul proteo-vitaminic, antibiotice şi imunosupresoare, pentru a împiedica respingerea grefei. În următoarea săptămână dormi un somn condiţionat chimic, în care era bântuit de coşmaruri şi remuşcări din care ieşea doar pentru scurte momente.

După două săptămâni de la transplantul de inimă, chirurgii hotărâră că îl pot face şi pe cel de rinichi. Îi transplantară unul şi, cum nu dădu semne de respingere, după două săptămâni îl deschiseră din nou şi i-l puseră şi pe celălalt.

Bolden nu mai suporta coşmarurile. Vedea, în vis, chipul lui Norton, privindu-l acuzator. Nu încruntat şi nici cu ură, doar cu reproş. Visele deveneau din ce în ce mai reale. La câteva zile după transplantul celui de-al doilea rinichi se trezi şi îşi smulse perfuziile. Se ridică greoi din pat, în ţiuitul alarmelor aparaturii medicale, şi se îndreptă hotărât spre fereastră.

Vru s-o deschidă, să sară în gol şi să pună capăt remuşcărilor. Chiar încercă să o facă. Prinse mânerul, dar nu reuşi să îl răsucească pentru a deschide fereastra. Era prea slăbit. Se prelinse sub fereastră, căzu într-o parte şi îşi sprijini capul de podeaua rece. Plânse cu lacrimi mari, minute în şir. Îl plânse pe Norton, dar plânse mai ales neputinţa lui de a-şi duce intenţia până la capăt. Printre lacrimi, îl văzu pe Folder privindu-l calm, indiferent.

— Nu e normal, îi strigă. Nu e firesc să îmi ucizi copilul pentru ca eu să trăiesc. Copiii îşi

îngroapă părinţii. Ce fel de monstru am devenit? În ce m-ai transformat, Folder?

Colonelul îl ajută să se ridice şi să păşească spre pat. Îl susţinu cât se întinse şi aşteptă alături de el, aşezat pe pat, până când cei doi doctori cu ochi de asiatici, apăruţi în grabă, îi fixară înapoi perfuziile şi senzorii aparaturii de monitorizare. În final, îi prinseră trupul şi membrele cu câteva benzi late, imobilizându-l.

— Ei nu au remuşcări, spuse Folder privindu-i. Sunt cei mai buni specialişti în transplanturi. Nici măcar nu înţeleg ce vorbim. Nici nu îi interesează, dacă sunt plătiţi corespunzător şi, crede-mă, chiar nu sunt deloc ieftini.

Colonelul îi ţinu mâna în mâna lui, bătându-l uşurel, să îl calmeze. Bolden plânse încontinuu, dar nu mai spuse nimic până când doctorii dispărură la fel de grăbiţi pe cât veniseră.

— Nu eşti un monstru, îi spuse colonelul. Eşti doar un om care vrea să supravieţuiască. Atâta tot. Te asigur, nu eşti deloc singurul.

— Dar mi-am ucis fiul! Sunt un criminal...

— Dacă te ajută cu ceva, nu tu l-ai ucis, ci ei, îl întrerupse Folder, făcând semn cu capul în direcţia uşii, pe unde plecaseră medicii. Poţi să îi învinovăţeşti, dacă asta te face să te simţi mai bine. Vezi, dai din nou o pildă de ipocrizie specific omenească.

De uimire, Bolden uită să mai plângă. Sau poate calmantele care îi fuseseră puse în perfuzii începuseră să-şi facă efectul.

— Ipocrizie? Am refuzat, ştii bine. Am vrut să-mi iau viaţa...

Colonelul îi lăsă mâna şi se ridică de pe pat.

— Termină cu prostiile, îi spuse fără să-l privească. Aparatul nu a semnalat absolut nimic. Nu te-ai aflat în primejdie. Când au sunat alarmele medicale, am aşteptat puţin înainte să vin. La fel şi medicii. Nu ai vrut nici o clipă să mori. Există o cameră video, de monitorizare. Am urmărit tot ce ai făcut. Chiar dacă ai fi vrut să te sinucizi, nu ai fi putut s-o faci. Ştiai asta, în subconştient. De fapt, aşteptai să fii salvat. De asta nu am apărut imediat. A trebuit să înţelegi singur.

Bolden nu spuse nimic, uimit de răbufnirea colonelului.

— Nu ai dat doi bani pe sutele de morţi din avionul care s-a prăbuşit doar pentru că acolo trebuia să te afli şi tu. La fel, nu ţi-a păsat nici cât negru sub unghie de sutele de mii de morţi provocate de acel tsunami care trebuia să te ucidă pe tine. Vrei să cred, şi tu la fel, că îţi pasă cu adevărat de moartea unui singur om, fie el şi fiul tău? Uite ce-i, Ian, te cunosc mai bine decât îţi imaginezi. Te asigur că eşti un supravieţuitor. Ştiu că vei face absolut totul pentru a rămâne în viaţă. Ţi-am spus că Îngerul Păzitor te-a ales din vreme. Te-a menţinut în viaţă.

— Am ales să mor. Eu, nu Norton, strigă epuizat Bolden. Exact asta am vrut, iar tu ar fi trebuit să îmi asculţi ordinul.

Colonelul zâmbi.

— Am investit enorm în tine. Foarte mult. Vom sacrifica pe indiferent cine pentru a te menţine în viaţă. Te ştim atât de bine încât aproape că îţi citim gândurile. Chiar crezi că am fi făcut toate astea dacă ar fi existat cea mai mică şansă ca

tu să refuzi să închei un contract cu noi? Ai poate impresia că ne-am îndoit vreodată că scrupulele te vor împiedica să faci absolut orice pentru a trăi? Uite, el poate o să-ţi explice ceva mai bine.

Colonelul scoase din geanta sa casca asemănătoare cu cea de pilot de supersonice şi i-o fixă pe cap. O cuplă la un mic dispozitiv de redare. Bolden auzi uşa închizându-se în urma acestuia înainte de a porni înregistrarea.

Atalai îi apăru surâzător în faţa ochilor, plimbându-se printr-o grădină superbă. Casca transmitea câte o imagine pentru fiecare ochi, aşa încât înregistrarea video avea spaţialitate. Tresări reflex când Atalai se opri în dreptul său şi făcu un semn de salut.

— Există momente în viaţă când îţi doreşti să nu te fi născut, începu acesta. Sau momente când ai de luat decizii pe care nu ai vrea să le iei, pentru că afectezi vieţile multor persoane. Conducându-mi companiile, am fost silit de mai multe ori să concediez oameni, cu toate că ştiam precis că au rate de plătit pentru maşinile şi casele lor, că au facturi de achitat la şcolile copiilor lor.

Se opri să culeagă un trandafir. Îl mirosi, închise ochii şi îşi ţinu respiraţia. Faţa îi căpătă o expresie de beatitudine. Însă momentul trecu, ridică pleoapele şi zâmbi viclean.

— Să nu crezi că nu mi-a părut rău că le-am înşelat încrederea. Asta n-a fost nimic. Am suferit chiar mai mult când, pentru ca eu să rămân în viaţă, am fost nevoit să accept, cu dovezi evidente, că simplul fapt de a rămâne în viaţă înseamnă ca alţii, uneori destul de mulţi, să moară. Uite, acest trandafir. Dacă eu nu aş fi existat, el şi-ar fi dus

existenţa efemeră câteva zile după care şi-ar fi pierdut frumuseţea şi s-ar fi ofilit. Aşa însă, i-am scurtat viaţa doar pentru plăcerea mea de moment. L-am admirat şi i-am mirosit parfumul. A meritat? În mod sigur, dacă trandafirul ar putea să-ţi spună, ar nega. Eu însă am decis altceva. Înţelegi?

Atalai încetă să-l mai privească în ochi şi porni din nou să se plimbe prin grădina sa. Smulse delicat petalele trandafirului, una câte una, şi le presără prin iarba deasă, tunsă scurt. Când termină, aruncă neglijent tulpina.

— Am descoperit singur şi destul de dur că toţi ţin la viaţa lor. Toţi, fără excepţie. Dacă ar putea să aleagă, s-ar alege pe sine. E un dat al naturii. Sau al lui Dumnezeu, dacă eşti credincios. Avem o viaţă şi trebuie să facem totul pentru a o păstra. Aşa suntem noi făcuţi şi, oricât am dori, nu ne putem împotrivi. Viaţa ta are un preţ pentru toţi cei din jurul tău, mai puţin pentru tine. Pentru tine e nepreţuită.

Știa că e inutil să-i răspundă însă ar fi dorit să îl contrazică. Nu îşi imaginase că viaţa lui putea provoca moartea altora.

— Urmăreşti această înregistrare pentru că persoana care are grijă de tine a ajuns la concluzia că treci printr-un moment asemănător cu cel prin care am trecut şi eu. Trebuie să te decizi dacă vrei să rămâi tu în viaţă sau îi laşi pe alţii să trăiască. Nu are importanţă cât sunt de mulţi sau de apropiaţi. Dacă te ajută, închipuie-ţi că eşti soldat şi te afli printre inamici care vor să te ucidă. Tu sau ei, ai ezita vreo clipă? Crezi că dacă cei din jurul tău ar afla ceea ce ai provocat, ai mai supravieţui?

Tu eşti inamicul lor. Ei sunt inamicii tăi. E o luptă în care tu îţi aperi viaţa. Aşa că...

În fundalul înregistrării se auzea vântul. Pe undeva susura o apă curgătoare. Vocea lui Atalai se estompă pe măsură ce medicamentele îşi făcură efectul. Din nou, pentru Bolden se aşternu liniştea şi pacea induse artificial de anestezice. Tentativa de sinucidere, cum obişnuia să îi spună colonelul Folder, folosise la ceva. Psihic decompensase şi coşmarurile se răriseră, după care dispăruseră cu totul, spre uşurarea lui Folder care se pregătise să-i aducă un psihoterapeut. De fapt, Bolden se liniştise numai după ce îşi impusese să creadă că fiul său trăia în continuare în el, prin inima şi rinichii pe care îi primise.

Se gândi de mai multe ori la sutele de morţi din avionul în care se aflase Danielle. Apoi la sutele de mii de oameni ucişi de valul tsunami. În ambele cazuri, fără a mai socoti incidentul cu jaful de la bancă, Folder susţinea că el determinase moartea acelor oameni. Cu toate acestea, indiferent ce spunea colonelul, nu se simţise vinovat. Nu el provocase acele morţi. Existaseră de fiecare dată explicaţii logice. Un terorist doborâse avionul. Un accident provocat de un militar declanşase valul tsunami. Evenimentele s-ar fi produs cu sau fără el.

Sau nu?

Mai era şi numărul victimelor, iraţional de mare. Asemenea celor mai mulţi oameni, putea să accepte una sau câteva morţi odată, dar pentru catastrofe de asemenea dimensiuni nu era pregătit. Nimeni nu era.

Numărul mare de morţi îl duse involuntar cu gândul la averea sa. Un cunoscut, în urmă cu mulţi ani, îi spusese că nu poate înţelege câţi bani are familia Bolden. Omul putea foarte bine pricepe ce reprezintă câteva mii de dolari – leafa pe o lună – sau zeci de mii – o maşină bună – sau o sută de mii – o casă. Teoretic doar, pentru că respectivul nu avusese niciodată atâţia, ştia cam ce se poate face cu un milion de dolari. Însă miliardele aveau misterul lor, pe care numai câţiva iniţiaţi din lume îl ştiau. Miliardele de dolari depăşeau cu mult stadiul prin care se putea cumpăra doar obiecte; cu ele puteai să plăteşti pentru vieţile altora sau să-ţi cumperi propria viaţă, care avea şi ea un preţ.

Banii erau ca vieţile oamenilor. Cu bani ştia precis ce poate face şi ce poate obţine. La fel şi cu vieţile altora, chiar şi cu viaţa lui Folder, care îl păzea de moarte. Nu însă şi cu viaţa lui care, de când întâlnise Îngerul Păzitor, îşi schimbase complet cursul.

Dacă o fi existat vreunul.

Capitolul 16

După două luni reînvăţă să meargă, iar viaţa lui începu să intre pe făgaşul normal sau, cel puţin, atât de normal pe cât era posibil pentru o persoană aflată permanent cu securea morţii deasupra capului. Folder era aproape permanent în preajmă.

— Am început să obosesc, îi mărturisi Bolden într-o zi, pe când se plimbau împreună în parcul exterior al facilităţii Îngerului Păzitor, el într-un scaun cu rotile, de invalizi. Devine tot mai greu să trăiesc cu spaima faptului că oricând se poate întâmpla.

Colonelul nu îl crezu şi i-o spuse.

— Nu vei obosi niciodată suficient de mult încât să renunţi la viaţă. Eşti la nivelul cinci. Cred că eşti al treilea supravieţuitor care ajunge aici. Trebuie să ne mărim foarte mult efectivele.

— Dacă tot ai adus vorba, cât îmi mai pot permite? Cred că ultima notă de plată, dacă nu m-a ruinat de tot, prea mulţi bani nu mi-a mai lăsat.

Colonelul îi opri scaunul cu rotile în dreptul unei bănci. Îl îndreptă către bancă şi îi blocă roţile înainte de a se aşeza pe bancă, în faţa lui.

— Ian, eşti plin de bani. Există un fel de lege a compensaţiei. Afacerile îţi sunt mai prospere ca oricând. Aproape unu la sută din populaţia activă a Pământului lucrează direct sau indirect pentru tine. Aici s-a ajuns. Ce vrei mai mult? În curând vei fi din nou sănătos. Transplanturile fac acum parte din trupul tău. E ca şi cum te-ai fi

născut cu ele. Dar dacă tot ai adus vorba de afaceri, cei de la Green Clean se pregătesc de grevă. Vor să le măreşti salariile şi mai vor şi altele. Consiliul de administraţie recomandă mai întâi negocierea, dar situaţia este delicată, mai ales de când flota chineză a înconjurat Taiwanul, pregătind invazia. Se aude că flota noastră din Pacific a primit ordine să se deplaseze în zonă. Dar asta e o altă problemă. Mai urgent e faptul că, dacă ai tăi intră în grevă, va trebui să plăteşti penalizări celor de la Elevatorul Spaţial, pentru că nu o să mai poţi exploata capacitatea de transport pe care ai concesionat-o...

Bolden se mohorî; însoţitorul său adusese vorba despre transplanturi. Făcu un gest neglijent cu mâna, ca şi cum ar fi alungat o muscă supărătoare.

— Îţi baţi joc de mine? Sau încerci să îmi abaţi gândurile? Ce îmi pasă mie de flote, de Taiwan sau de China? Sau de salariile ălora. Dă-le cât vor, măreşte-le. Oricare, chiar şi cel mai amărât dintre ei, are ceea ce eu nu am: şansa de a duce o viaţă normală. Dacă aş avea de ales, aş schimba oricând locul. Mai sunt mulţi ca mine? Spune-mi, am dreptul să ştiu, insistă Bolden, văzând ezitarea colonelului. Ai spus că sunt puţini cei care au supravieţuit până aici. Aş vrea să mai cunosc pe cineva ca mine. E important să ştiu că nu mi se întâmplă numai mie. Că mai sunt şi alţii.

Colonelul îşi întinse mâinile de o parte şi de alta, pe spătarul băncii. Privi în altă parte, către doi paznici care jucau şah aşezaţi pe o bancă aflată ceva mai departe. Unul dintre ei ataca decisiv, după felul cum se bucura, aplaudându-şi mutarea.

— Ştii, Ian, am mai discutat asta. Sunt, într-adevăr, mai mulţi cei pe care îi protejăm. Nu este posibil să te vezi cu cei asemenea ţie. Nu mai este vorba doar de discreţie, aşa cum ţi-am spus mai demult. E ceva mult mai primejdios. Dacă v-aţi apropia, nici nu vreau să mă gândesc ce-ar putea să iasă. Fiecare dintre voi are un potenţial distructiv, cu atât mai mare cu cât aţi supravieţuit mai mult. Unul dintre savanţii noştri a elaborat un fel de explicaţie ştiinţifică. Voi, tu şi cei ca tine, distorsionaţi continuumul spaţio-temporal. Care, conform nu ştiu cărei legi, încearcă să elimine perturbaţia şi, implicit, elementul perturbator. Adică pe voi. Ai priceput ceva?

Bolden clătină nedumerit din cap.

— Nici eu, îl consolă Folder. Hai să-ţi spun altfel. Un eveniment în care tu trebuie să mori e ca un fel de punct terminus. Dacă trăieşti în continuare, e ca şi cum ai trage după tine un elastic. Cu cât supravieţuieşti mai mult, întinzi tot mai tare elasticul. Un nou punct, un nou prilej să mori amplifică enorm tensiunea. Acumulezi un fel de energie. Similitudinea cu elasticul se păstrează. Dacă acesta ar fi legat la o praştie, ar arunca o piatră din ce în ce mai departe.

— Adică devin tot mai primejdios pentru cei din jur pe măsură ce supravieţuiesc mai mult, asta vrei să spui?

— Cred că ai înţeles. Mai e şi exemplul cu foaia de cauciuc. E folosit pentru a exemplifica mişcarea prin hiperspaţiu, demonstrând cum poţi călători foarte repede între două puncte îndepărtate. Foaia ar fi continuumul. Ia un băţ şi împunge foaia. Asta e distorsiunea. Cu cât împingi

mai tare, altfel spus cu cât supravieţuieşti mai mult, foaia se deformează în acel loc. Se distorsionează continuumul. Dacă iei băţul, foaia de cauciuc îşi revine la loc, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Dacă băţul dispare brusc, foaia ondulează, înainte de a se stabiliza. Acesta e efectul distructiv.

— Şi ce legătură are potenţialul meu distructiv cu călătoria prin hiperspaţiu? întrebă nedumerit Bolden.

— Este doar o analogie care se potriveşte ambelor situaţii. Dacă găureşti foaia acolo unde e tensionată de băţ, poţi trece dintr-un punct în altul foarte repede. I se spune gaură de vierme. Înlătură deformarea şi o să vezi cât de depărtate sunt punctele respective. Şi într-un caz, şi în celălalt, foaia reprezintă continuumul spaţio-temporal. Deformarea produsă de supravieţuirea ta apropie, vrând-nevrând, destinele a tot mai mulţi oameni, ca în exemplul cu gaura de vierme. Oameni care, în mod obişnuit, nu ar interfera nicicum.

Walkie-talkie-ul unuia dintre paznici începu să cârâie. Acesta murmură ceva în receptor şi se ridică de pe bancă împreună cu partenerul lui de şah. Se despărţiră, plecând în direcţii diferite.

— Dacă apeşi cu două beţe în acelaşi loc, deformarea e de două ori mai mare. De fapt, conform aceluiaşi savant, e cu mult mai mare, are loc un fel de rezonanţă, ştii? Ca atunci când mărşăluiesc soldaţii la trecerea peste un pod. Paşii soldaţilor intră în rezonanţă cu podul care se rupe, cu toate că, în mod normal, acesta ar fi suportat o greutate cu mult mai mare. Credem că asta s-ar petrece dacă v-aţi aduna doi sau mai mulţi la un

loc. Probabil aţi sări câteva niveluri, iar forţa care încearcă să vă ucidă ar fi de neoprit. Noi nu suntem pregătiţi pentru aşa ceva. Iar dacă nu suntem noi, atunci nimeni nu este.

Bolden îşi manevră singur scaunul cu rotile. Deblocă roţile, dădu greoi cu spatele şi porni încet pe alee. Folder se ridică de pe bancă şi îl ajunse din câţiva paşi.

— De ce nu pot măcar să vorbesc cu ei? întrebă într-un târziu Bolden, răsuflând greu din cauza efortului depus pentru a-şi mişca scaunul. Aş putea folosi un canal de comunicaţii oarecare. Ar fi suficient de bine şi aşa. Măcar atât.

Colonelul trecu din nou în spatele scaunului şi începu să-l împingă încetişor. Îl îndreptă către intrarea în clinică.

— Unii sunt de părere că până şi o simplă comunicare ar fi acelaşi lucru. Ştii, continuumul despre care ţi-am vorbit nu se măsoară în centimetri şi nici în kilometri. E posibil să fie suficient să schimbaţi doar câteva vorbe. Acesta este şi motivul pentru care trebuie să te izolăm din nou.

Bolden frână brusc scaunul, oprind roţile cu ambele mâini. Dădu să se ridice, dar căzu înapoi. Era încă prea slăbit. Articulă, cu vocea sugrumată de efort şi emoţie:

— Să mă izolaţi? Iar? De ce?

— Interferenţe, Ian. Rezonanţă. Fiecare om are potenţial distructiv, chiar dacă moare când îi sună ceasul. E ceva specific uman. De fapt, specific fiinţelor vii. La oameni e mai complex, mult mai complex. Şi interferenţele pot apărea peste tot. Nu avem suficientă experienţă pentru a

te proteja la nivelul cinci. Specialiştii sunt de părere că e cel mai bine dacă te internăm iar într-o Zonă de Liniştire. De data asta va fi una severă. Va trebui să te izolăm total.

— Dar cu tine de ce nu sunt interferenţe? Sau cu doctorii?

— Nu interferezi cu toţi oamenii, desigur. Spre exemplu, în nici un caz cu mine, e verificat. Îi verificăm pe toţi cei care se apropie de tine, chiar dacă asta ne ia o mulţime de timp şi efort ca să recalibrăm Aparatul. Nu putem să verificăm pe toată lumea cu care ai intra în contact dacă nu ai fi izolat. Este posibil ca, lăsat ca până acum, de capul tău, să dai din întâmplare de cineva cu care să intri în rezonanţă, chiar dacă nu unul dintre cei pe care îi protejăm noi. De aceştia sigur nu o să poţi să te apropii. Iar atunci tot efortul nostru comun de până acum devine inutil. O să muriţi amândoi şi cine ştie câţi alţii. Aceste fenomene sunt detectate de Aparat în ultima clipă. Ne lasă prea puţin timp ca să putem interveni eficient.

— Dar până acum? Până acum de ce a fost posibil? aproape strigă, disperat, Bolden.

— Vezi tu, Ian, până acum nu te-ai aflat la nivelul cinci, îi răspunse colonelul, cu o urmă de tristeţe în glas. De acum totul devine cu mult mai dificil.

Capitolul 17

Bătrânul buncăr era o relicvă a războiului rece. Fusese construit în anii ’60 ai secolului trecut, ca parte a unui program federal numit Phoenix, iniţiat de preşedintele Kennedy după ce ruşii aduseseră rachete nucleare în Cuba, iar al treilea şi, probabil, ultimul război mondial fusese la un pas de a porni. Programul prevedea construcţia a o sută patruzeci şi trei de adăposturi subterane de mari dimensiuni în preajma celor mai importante centre urbane americane, pe coastele de est şi de vest. Din ele, ca păsărea Phoenix, ar fi urmat să iasă, după ce ar fi trecut radiaţiile, un milion de americani însoţiţi de copiii lor născuţi în adăposturi, pentru a repopula şi reface lumea şi civilizaţia.

Aşa fusese conceput planul.

Însă Kennedy sfârşise asasinat la Dallas, la un an după ce Criza rachetelor trecuse, iar fondurile pentru Phoenix fuseseră îngheţate şi apoi realocate pentru NASA şi programul spaţial, finanţând o altă poruncă lăsată de defunctul preşedinte.

Rămăseseră paisprezece adăposturi nucleare, aflate în diferite faze de finalizare. Cel de lângă Los Angeles ajunsese în stadiul de construcţie cel mai avansat deoarece contractorul, o firmă proaspăt înfiinţată, trăsese tare pentru a-şi face un bun renume în relaţia pe care o dorea de viitor cu

cel mai mare client din lume, vis al oricărei companii: armata Statelor Unite.

În cele şapte decenii care trecuseră de la aventura militară din Golful Porcilor şi Criza rachetelor din Cuba, la trei fuse orare distanţă de locul unde acestea se întâmplaseră, Los Angeles se întinsese enorm, în toate părţile, devenind o uriaşă aglomerare urbană, una dintre cele mai mari din lume. Limita fusese doar Pacificul.

Mai rămăsese încă un loc necucerit de hoarda mereu flămândă de antreprenori aflaţi în permanentă vânătoare de terenuri libere: rezervaţia naturală Topanga, aflată sub protecţia statului. Acolo, ascuns de ochii lumii, înconjurat de un gard înalt şi bine întreţinut de sârmă ghimpată pe care se aflau din loc în loc tăbliţe care anunţau că locul se află în proprietatea statului şi trecerea este strict interzisă, se afla, ascunsă de specii rare de plante şi protejată de copaci printre care încă se mai strecurau animale şi păsări, intrarea în buncăr.

Teoretic, acesta era încă obiectiv militar, chiar dacă fusese trecut de multă vreme în conservare. În practică, nu mai fusese vizitat de nimeni de ani buni. O comisie a Armatei îl inventaria periodic, mai mult în scripte, fără a-i acorda mai multă importanţă decât o făcea pentru alte obiective aflate în conservare, cum ar fi câmpurile pline cu aparate de zbor militare depăşite şi uzate, păstrate ca având importanţă strategică, pentru cazul că ar fi izbucnit un război care să facă necesară reutilizarea lor.

Asemenea buncărului, era absolut îndoielnic că acele avioane ar mai fi putut fi vreodată puse în funcţiune după ce, vreme de generaţii,

aprovizionaseră întreprinzătorii locali pentru ca mai apoi să fie transformate în locuri de joacă pentru copii, iar nopţile, în locuri discrete pentru tineri amorezi înfierbântaţi.

Armata îşi păstra bunurile şi le învăluia cu secretomania devenită tradiţională, chiar dacă nu întotdeauna avea grijă de ele.

Din acest motiv, nimeni nu putea spune ce se afla în buncăr şi care era starea sa. Din cauza mutărilor succesive ale arhivelor militare, care trecuseră de la dosare cu coperţi tari de carton, pline cu foi îngălbenite de hârtie, pe benzi magnetice, apoi pe hard diskuri şi în final pe memorii solide, garantate pentru un mileniu, la fiecare transfer se pierduse câte ceva, aşa că nimeni nu mai ştia ce conţinuse vechiul adăpost.

Dar armata nu renunţă niciodată cu uşurinţă la ceva ce deţine aşa că, apelând la relaţii neînchipuit de înalte, colonelul Folder marcase o adevărată victorie când îl obţinuse pentru clientul său, Ian Bolden. Îl amenajase folosind aceeaşi companie de construcţii – devenită între timp una dintre cele mai mari de pe coasta de vest – care îl construise în urmă cu peste jumătate de veac.

— Chiar ai reuşit să cumperi mastodontul ăsta de la armată? îl întrebase neîncrezător Bolden pe colonel, după ce îl văzuse despărţindu-se de câţiva militari în uniforme de camuflaj.

— Să spunem că l-am închiriat, zâmbi subţire acesta. Pe termen lung.

Era, de fapt, un mic oraş subteran, structurat pe trei niveluri. După ce calea principală, care tăia oblic prin coasta muntelui, ar fi fost sigilată, accesul urma să se facă printr-un horn tubular în

care ar fi trebuit să fie montat un lift de mare capacitate. Acest lucru ar fi urmat să se întâmple după ce zece mii de persoane, atent selectate de FBI dintre politicieni, oameni de ştiinţă şi personal auxiliar, s-ar fi refugiat din timp împreună cu familiile lor, în vreme ce în exterior ar fi pornit războiul atomic.

Liftul nu fusese montat niciodată, dar tubul de beton, cu diametrul de cincisprezece metri, făcea legătura între niveluri. Capătul exterior al tubului liftului fusese acoperit cu o cupolă transparentă din plexiglas prin care se putea vedea ziua un petic de lumină.

Deocamdată în uriaşa peşteră artificială de la nivelul trei, aflat la cincizeci de metri sub pământ, se găsea numai Ian Bolden, adus direct din spital, de îndată ce se refăcuse suficient cât să poată fi transportat.

Constată repede că nu se făcuse economie în amenajarea viitoarei sale locuinţe. În pereţi fuseseră instalate ecrane cu leduri organice care imitau atât de bine ferestrele, încât putea să jure că e suficient să le deschidă pentru a atinge crengile încărcate de flori ale cireşilor şi a lăsa câteva albine să intre.

Atât pomii cât şi întreg decorul erau imagini înregistrate, iar ferestrele-ecran în nici un caz nu puteau fi deschise. Asigurau un iluminat blând, simulând succesiunea zi-noapte, ba chiar şi anotimpurile, având avantajul că putea alege privelişti diferite, cu locuri exotice sau oraşe celebre, fiind disponibile mii de variante, sincronizate sau nu cu timpul, în aşa fel cum era el măsurat în exterior.

Exista chiar şi un parc, cu iarbă şi copaci adevăraţi, plasat în mijlocul edificiului subteran. Aici fuseseră sparte celelalte două planşee ale nivelurilor superioare, pentru a permite plantarea arborilor mai mari. Parcul mai avea un rol foarte important: găzduia un elicopter cu motoarele păstrate permanent calde de un sistem electric.

Colonelul îi arătase o trapă uriaşă ce urma să se deschidă prin explozii controlate spre exterior. Pe acolo urma să iasă elicopterul, cu ei la bord, în caz de nevoie. Era doar unul dintre sistemele pe care trebuiau să le folosească în cazul unor urgenţe neprevăzute. Cu toate că insistase, nu primise alte detalii. Folder spusese că natura aleatoare a eventualelor urgenţe îi este necunoscută până şi lui.

În buncăr, Bolden nu avea legături cu nici o persoană. Excepţie făceau medicii, cu feţele acoperite întotdeauna de măşti albe, care îl consultau doar când era absolut necesar, fără să rămână în preajma lui mai mult de câteva minute.

O altă excepţie era chiar colonelul Folder. Petreceau împreună mai mult timp, cu excepţia zilelor în care acesta era plecat în misiunile sale tainice. Pierdu legătura cu tot ceea ce însemna afacerile lui însă colonelul îl asigură că mergeau toate foarte bine şi că era mai bogat ca oricând.

Elevatorul Spaţial căra în fiecare zi sute de tone de deşeuri care, deocamdată, erau parcate pe o orbită geosincronă, până când Catapulta electromagnetică urma să fie funcţională pentru a le trimite să ardă în Soare.

Acest lucru urma să se petreacă mai curând decât fusese prevăzut pentru că cercetătorii de la

Green Clean descoperiseră că pot începe lansările chiar şi cu numai un sfert din Catapultă montată, atâta doar că deşeurile aveau să călătorească mult mai mult până la Soare. Exista şi posibilitatea ca acestea să cadă pe Venus sau pe Mercur, dacă aceste planete s-ar fi aflat prin preajmă, însă asemenea detalii nu interesau pe nimeni câtă vreme Pământul se elibera de povara tot mai grea a deşeurilor periculoase.

Când rămânea singur, se plimba mult prin locuinţa sa subterană. Colindă sistematic toate coridoarele şi încăperile, minunându-se de risipa de efort şi ingeniozitate provocată de spaima oamenilor în urmă cu şaptezeci de ani.

Cumva ajunsese la concluzia că obsesiile şi temerile lor se asemănau foarte mult cu ale lui. Şi ei, cei din trecut, se pregătiseră ca, în caz că ar fi pornit războiul nuclear, să păcălească moartea care, afară, i-ar fi secerat în voie pe ceilalţi semeni cu care împărţiseră lumea. Lumea nu se schimbase prea mult în jumătate de secol. Îşi imagină, zâmbind, cinismul celor pentru care se pregătise buncărul: „Adio, vecine. Eu mă duc cu familia la adăpost. Tu vezi cum o să te descurci. Mi-a făcut plăcere să bem câteva beri şi să ne uităm la Superbowl. A fost frumos, copiii noştri s-au jucat împreună, nevestele noastre au bârfit. Acum trebuie să plec. Apropo, o să cadă câteva bombe nucleare, o să fie cam cald aici“.

Ori ceva asemănător. Sau poate acel american ar fi plecat fără să spună nimic, evitând să îl privească pe cel cu care prăjise hamburgeri sâmbătă după-amiază, pe peluza din spatele casei. Şi-ar fi încărcat în maşină cele câteva obiecte

permise, şi-ar fi luat familia şi ar fi plecat fără să răspundă la salutul vesel al vecinului care i-ar fi dorit vacanţă plăcută.

Nu era foarte clar dacă toţi cei care veneau în adăpost puteau să îşi aducă şi familia. Avea bănuieli serioase că Unchiul Sam era atât de generos. Era puţin probabil ca poliţiştii, bucătarii sau muncitorii de la întreţinere să fi fost primiţi împreună cu familiile. O nevastă casnică nu ar fi fost de nici un folos la construirea viitoarei lumi. La fel, o mamă bătrână ar fi ocupat degeaba locul în buncăr. Nici copiii nu ar fi încăput, cel puţin nu în prima fază. Ar fi risipit inutil resurse înainte de vreme.

Asta însemna că unii din cei care ar fi venit la adăpost ar fi trebuit să-i lase afară pe cei apropiaţi, pe deplin conştienţi că nu o să-i mai vadă vreodată. Acceptaseră deja asta, altminteri nu ar fi fost trecuţi pe liste.

La urma urmei, şi el făcuse la fel, sau chiar mai rău, cu Norton. Constată că gândul la fiul său, de la care Folder luase inima şi rinichii, nu îl mai afecta. Îşi amintea uneori de el cu duioşie, regretând că nu reuşiseră să se cunoască mai bine sau imaginându-şi cum ar fi fost viaţa lor dacă s-ar fi căsătorit cu Veronica şi l-ar fi crescut împreună. Probabil căsătoria nu ar fi ţinut prea mult, Veronica era cu ani buni mai în vârstă decât el. Era un fel de escroacă. Îşi propusese doar să ia bani de la bătrânul Bolden şi nimic altceva.

Cea mai mare parte a buncărului era nefolosită. Destinaţiile încăperilor, în lipsa dotărilor, care nu fuseseră instalate, rămâneau necunoscute. Cu toate acestea, după ce sparse

încuietorile ruginite ale unor dulapuri, găsise arhiva uitată de armată.

Răsfoi mai multe dintre dosarele celor care urmau să ocupe buncărul şi le găsi fascinante. Încercă de mai multe ori să deducă pe ce criterii fuseseră selectaţi potenţialii ocupanţi. În mod evident, primii adăpostiţi urmau să fie politicienii. Cu toate că aceştia erau corupţi şi reprezentau o permanentă şi gălăgioasă sursă de conflicte, ei dispuneau de fondurile care făcuseră posibil adăpostul, aşa că îşi aranjaseră prioritatea. Pentru ei nu existase limită de vârstă şi nici restricţii privitoare la membrii familiei care puteau fi aduşi pentru a fi salvaţi.

Urmau specialiştii: medici, ingineri, biologi, savanţi, care ar fi trebuit să asigure supravieţuirea politicienilor şi, mai ales, să le refacă şi să le redea lumea după război, ca să aibă ce conduce. Nici specialiştii nu aveau restricţii stricte privitoare la vârstă, deşi păreau a fi preferaţi cei tineri şi necăsătoriţi. Probabil fuseseră selectaţi pe baza competenţei profesionale, care nu ţine de vârstă. În schimb, li se limitase numărul membrilor de familie pe care puteau să îi aducă în adăpost: doar câte unul. Oare cum ar fi procedat aceştia dacă aveau mai mulţi copiii? Pe cine ar fi lăsat afară, pentru a fi prăjit de radiaţii?

Mai erau şi dosarele muncitorilor, cei ale căror braţe urmau să reconstruiască lumea postnucleară. Pentru ei fuseseră rezervate jumătate din locuri. Aveau diferite meserii: agricultori, metalurgişti, electricieni, brutari, feluriţi tehnicieni. Dosarele lor dovedeau că singurele criterii de care se ţinuse seama, în afara

competenţei profesionale, era cele ale sănătăţii şi vârstei care, la data selecţiei, nu putea fi mai mare de douăzeci şi cinci de ani. După ce ar fi împlinit treizeci şi cinci de ani urmau să fie înlocuiţi cu alţi candidaţi. Evident, ei nu puteau aduce pe nimeni din familie.

Dosarele continuau pentru că, deşi proiectul Phoenix fusese abandonat, în următorii douăzeci şi cinci de ani, până la sfârşitul Războiului Rece, listele fuseseră mereu actualizate, cu meticulozitate de furnică, de o comisie căreia nimeni nu-i spusese să se oprească. Bolden se amuză, răsfoind dosarele celor înlocuiţi pe motiv de deces sau pur şi simplu pentru că depăşiseră vârsta, în cazul muncitorilor.

Uneori, pe holurile pustii şi lungi, se întâmpla să mai audă sau chiar să vadă silueta grăbită a cuiva din personalul de întreţinere. De regulă, dacă şi omul îl remarca, încerca să se facă nevăzut cât mai repede. Cine ştie ce anume li se spusese.

Foarte rar, şi numai când era prin preajmă, Folder îi permitea să iasă afară şi să se plimbe pe trasee prestabilite, de la care nu avea voie să se abată, în perimetrul îngrădit cu sârmă ghimpată. Ieşirile erau precedate de scanarea atentă a zonei, făcută pentru detectarea eventualilor intruşi, iar procedurile erau cu mult mai stricte decât cele pe care le parcursese în prima Zona de Liniştire.

După câteva săptămâni colonelul deveni cu mult mai deschis în conversaţii.

— Când a început toată povestea asta? îl întrebă Bolden într-o zi, când ieşiseră împreună la o astfel de plimbare. Organizaţia Îngerul Păzitor şi

toate celelalte. Şi, mai ales, nu am înţeles, din ce mi-ai explicat până acum, cum e posibil să anticipezi evenimente care nu au avut loc. Cum ar fi de pildă moartea cuiva. A mea.

— Experimentul Philadelphia îţi spune ceva?

— Cred că da. Armata s-a jucat cu câmpuri magnetice de mare intensitate în speranţa de a camufla navele militare în al doilea război mondial. Parcă asta e, nu-i aşa? S-a făcut şi un film, mi se pare.

Colonelul aprobă din cap.

— Nu au reuşit să camufleze navele alea. A ieşit, în schimb, altceva. Oricum, acela a fost începutul. A declanşat o adevărată frenezie prin anii ’50 ai secolului trecut. Toată lumea voia să călătorească în timp. Apăruseră şi teorii, unele care susţineau că aşa ceva nu e posibil, altele dimpotrivă. Mulţi erau de acord cu nonintervenţionismul.

— Am auzit de asta, spuse Bolden ca un şcolar sârguincios. Efectul de fluture. Striveşti un fluture în trecut, care ar fi putut da naştere la descendenţi, care ar fi hrănit păsări, care, la rândul lor, ar fi servit ca hrană pentru oameni şi tot aşa. În acest fel modifici istoria. Ştiu, s-a făcut un film şi despre asta.

— În zilele noastre se face câte un film după orice, oftă colonelul. În sfârşit, unul dintre rezultatele acelor experimente a fost Aparatul. Cu el nu te deplasezi în timp, ci poţi să prevezi ce se va petrece. La început, armata l-a adoptat cu mare entuziasm. Ce poate fi mai grozav decât să prevezi rezultatul unei bătălii? Dacă afli că iei bătaie,

reanalizezi strategia, modifici câte ceva şi câştigi. Cel puţin aşa şi-au închipuit. Nu a ieşit deloc aşa. Aparatul putea să prevadă doar dacă unii soldaţi vor muri sau nu, într-un interval de timp oarecare. Nu neapărat în bătălie. Poate într-o încăierare la popotă. Poate într-un accident auto. Sau mai ştiu eu cum. Cum valoarea militară s-a dovedit discutabilă, au abandonat proiectul şi au încetat într-un final să-l mai finanţeze. Evident, asta nu s-a întâmplat peste noapte. Generalii au încercat să-l facă să funcţioneze în folos propriu. Însă pe atunci tehnologiile erau cu mult prea primitive pentru ca Aparatul să dea date corecte sau care să poată fi corect interpretate.

— Şi totuşi păreţi o organizaţie foarte prosperă, spuse Bolden.

— Da, pentru că suntem o naţiune în care libera iniţiativă e la mare preţ, râse Folder. Inventatorul a păstrat un Aparat pentru sine. Îl construise în paralel cu cele câteva exemplare comandate de armată, pe care militarii le-au dosit cine ştie pe unde. În linii mari, el a procedat cam la fel cum am făcut şi noi cu tine. Şi-a ales un bogătaş căruia i-a explicat despre ce este vorba. Apoi i-a salvat viaţa chiar dacă a trebuit să şi-o sacrifice pe a sa. Să ai un Aparat nu înseamnă mare lucru dacă nu e nimeni prin preajmă să te salveze. Individul a avut suficient creier să îl creadă şi să dea bani pentru a supravieţui. El a înfiinţat Îngerul Păzitor.

— Jonathan Atalai, rosti gânditor. A trăit mult? întrebă Bolden.

Folder ocoli răspunsul.

— Suficient cât să îşi dea seama că a meritat.

Capitolul 18

Pierdu repede şirul zilelor petrecute în buncăr. Colonelul aranjase să i se transfere o bibliotecă şi o arhivă cu filme, stocate electronic. Uneori, urmărea câte trei sau patru filme unul după altul, până când ochii i se închideau de oboseală şi adormea în fotoliu.

Alteori încerca să citească vreo carte. De regulă o abandona înainte de a ajunge la jumătate, fără să încerce s-o mai reia, întrucât îi pierdea firul. Nu avea acces la informaţiile din exterior pe nici un canal video, audio sau prin internet, cu toate că i se permisese accesul la computer. Într-una din zile, pe ecranul computerului apăru iar chipul lui Atalai. De această dată se afla pe o plajă, într-un decor exotic.

— Dragă... Ian, mă bucur că ai supravieţuit până acum, începu. Trebuie să ştii că nu ai de-a face cu o inteligenţă artificială, ci cu înregistrări pe care le-am făcut în ultimii ani. Ultimii ani de viaţă, evident, câtă vreme îţi vorbesc din această cutie şi nu stăm faţă în faţă. Pentru cei care au recurs la serviciile Îngerului Păzitor am înregistrat mai multe variante. Ştii, ca în Fundaţia lui Asimov. De acolo mi-a venit ideea să o fac pe Hari Seldon. Sau ceva asemănător, pentru că eu nu am să apar într-o înregistrare, o dată la câteva mii de ani, ca să prevăd o criză, râse chipul de pe ecran. E mai simplu: computerul alege o variantă preînregistrată, funcţie de situaţia în care se află

protejatul Îngerului Păzitor, după modelul pe care l-am programat eu. Mai adaugă numele, pentru că, firește, nu aveam cum să îl cunosc când am pregătit toate astea.

În următoarele câteva săptămâni, Bolden urmări cu interes apariţiile computerizate ale lui Atalai, cu atât mai mult cu cât descoperi repede că şi acesta fusese preocupat de exact aceleaşi probleme care îl frământau şi pe el. Se dovedi că multe dintre monologurile înregistrate de Atalai erau simple consideraţii personale, de obicei plictisitoare. Uneori filozofa, încercând să ofere răspunsuri.

— Ştii, moartea e cea de care fugim cu toţii. De când ne naştem, chiar din prima clipă. Cu toate astea, e şi cel mai gustat spectacol. Da, aşa e, gândeşte-te! Înmormântările sunt de fapt sărbători pentru supravieţuitori. Se spune că se arată regretul pentru cei dispăruţi. Dar dacă, de fapt, nu sunt altceva decât manifestări ale bucuriei pentru că cei rămaşi sunt în viaţă? La fel, întreaga noastră cultură e plină de moarte. Vitejii ucideau monştrii, împăraţii cucereau şi supuneau popoare cu preţul masacrelor în masă, există o întreagă literatură, filme, piese de teatru, muzică. Toată lumea omoară pe toată lumea. Chiar şi acum, operele artistice cele mai gustate sunt acelea care implică tot mai mulţi morţi. Cu toate acestea, subconştientul colectiv doreşte dintotdeauna ca omul să devină nemuritor. Sunt o mulţime de balade, legende, mituri străvechi sau moderne pe această temă. E ciudat, nu crezi? Nu poţi să vrei nemurirea şi să socoţi drept cea mai mare glorie cu putinţă ca, sub diferite pretexte, să îi ucizi pe alţii. Toate astea

sunt de fapt adânc ascunse în făptura umană, în bagajul ei genetic.

Bineînţeles, Bolden nu avea cum să-i răspundă. Alteori, Atalai îşi schimba complet opinia.

— Sunt mulţi cei care se lasă fascinaţi de moarte. Încearcă să şi-o provoace înainte de termenul biologic pe care îl au la dispoziţie, şi mă refer aici la sinucigaşi. Sau la fanaticii care, în numele unei cauze, îşi dau viaţa. Pot fi adăugaţi şi soldaţii care îşi riscă viaţa pentru o soldă. Ştii ce-i culmea? Că şi ei pot fi monitorizaţi de Aparat. Ceea ce înseamnă că viaţa lor, aia pe care şi-o sacrifică, jertfesc sau mai ştiu eu ce termen pompos se foloseşte, este determinabilă. Aparatul poate determina şi când cineva se va sinucide. Dacă va avea succes, în măsura în care se poate spune aşa.

După două luni se plictisi complet de sporovăiala lui Atalai. Bănui că cel puţin unele dintre înregistrările lăsate de acesta fuseseră falsificate de Îngerul Păzitor. Folosiseră vocea şi faţa lui Atalai, şabloanele verbale şi micile gesturi, pentru a genera mai multe înregistrări. Unele făceau reclamă chiar organizaţiei pe care acesta o crease.

— Din întreaga populaţie, 99% chiar mor când le vine vremea, spuse Atalai, gesticulând larg pe ecran. Nu de bătrâneţe, continuă, iar Bolden tresări, dându-şi seama că se gândise chiar la asta. Nu, nici vorbă! Mai întâi vin bolile, accidentele, atentatele. Bătrâneţea este ultima cauză din care se moare, cu toate că, după unii, şi bătrâneţea e tot o boală. Există şi acel procent care supravieţuieşte.

Cei care ajung la nivelul doi. Aici lucrurile sunt mult mai simple. Doar unul din o mie trece mai departe, spre nivelul trei. Iar de la acest nivel, pur şi simplu nu mai există supravieţuitori. Fireşte, cu excepţia celor aflaţi sub protecţia Îngerului Păzitor.

Aşa că îl lăsa pe falsul sau poate originalul Atalai vorbind, dar fără să-l mai audă altfel decât ca pe un murmur de fundal care, după o vreme, dispărea cu totul.

Încetă să îi mai pese de fondatorul Îngerului Păzitor. Acesta, chiar şi după ce murise, mima că se află în viaţă din interiorul unui computer în care, prevăzându-şi sfârşitul, lăsase înregistrate tot felul de sfaturi pentru succesori. Era la fel de credibil ca un impotent care se laudă cu performanţele sale sexuale sau ca un diabetic care face reclamă la dulciuri.

Reîncepu să cadă în stări abulice în care nu se gândea la nimeni şi nimic, nu dorea şi nu îi păsa. Era ca şi cum s-ar fi decuplat de la realitate şi ar fi rămas suspendat, într-o lume paralelă celei în care se afla, nici albă, nici neagră, nici caldă, nici rece.

Se simţea prizonier, ca prima dată, când fusese sechestrat la fermă.

— Ai văzut ce se poate întâmpla, îi spuse colonelul când îi reproşase asta. Te ţinem aici pentru propria ta protecţie. Micşorăm, atât cât putem, probabilitatea de a ţi se întâmpla ceva. Nu interferezi cu nimeni, nu ştii nimic din ceea ce se petrece, deci nu poţi păţi nimic. Cel puţin aşa sperăm. Ai ajuns la un nivel foarte avansat, iar supravieţuirea ta devine o problemă tot mai complicată. Trebuie să ştii că am folosit întreaga

noastră experienţă pentru a te menţine în viaţă, lucru de care ceilalţi doi care au ajuns la acest nivel nu au beneficiat. Te afli într-o Zonă de Liniştire specială. Am alcătuit pentru tine un altfel de areal de protecţie. Bâjbâim, este prima oară când facem aşa ceva şi, până acum, pare să funcţioneze. Eşti în viaţă şi asta e cel mai important. Ai supravieţuit mai mult ca oricare alt client al nostru.

Îl cuprinse sentimentul că se afla permanent în aşteptare. Îşi dădu seama că aştepta, de fapt, moartea, cu nerăbdarea condamnaţilor care urmau să fie executaţi, care, uneori, pur şi simplu renunţau la căile legale de a-şi amâna sentinţa, nemaisuportând aşteptarea. Citise despre cazurile în care aceştia încercaseră să-şi pună singuri capăt zilelor pentru ca, în acest fel, să îşi regăsească minima demnitate de a-şi alege măcar ultimul moment.

Aproape că nu fu surprins când, într-o noapte, colonelul năvăli în camera sa şi îl trezi din somn, zgâlţâindu-l violent.

— Vino imediat, îi strigă. Se petrece ceva neobişnuit.

Îi arătă Aparatul al cărui ecran, cel sincronizat cu indicatorul său personal, ajunsese până spre capătul scalei. Remarcă şi celălalt ecran, care arăta rezultanta probabilistică a celor din jur: sărise de jumătatea scalei.

Îmbrăcă în grabă un tricou şi îşi trase pe el o pereche de pantaloni. Înşfăcă o pereche de pantofi uşori, din pânză, pe care îi încălţă din mers. Ţâşni după colonel, care plecase în fugă spre hornul liftului. Coti în ultima clipă pe coridorul ce ducea

spre parc. Chiar înainte de a închide uşa blindată a coridorului, colonelul aruncă o privire spre cadranele Aparatului. Ochii i se fixară pentru o clipă pe cele două cadrane, apoi părură că-i ies din orbite.

— Fugi! ţipă din răsputeri colonelul. Acum!

Sprintă după Folder în timp ce pământul începu să se cutremure. Ajunseră în parc şi urcară în elicopter. O spaimă iraţională puse stăpânire pe amândoi însă Folder reuşi să se controleze cumva. Apăsă comutatoarele care puneau în mişcare elicele în procedură de urgenţă şi trase cu putere de manşă, iar aparatul de zbor, asemenea unei libelule, se înălţă clătinându-se. Colonelul acţionă o telecomandă şi plafonul care îi despărţea de exterior pur şi simplu explodă în mai multe puncte, la o sută de metri în faţă şi deasupra lor, lăsând decupat un contur aproximativ de cerc. Din plafonul spart căzu o avalanşă de beton amestecat cu roci mari, pietriş, pământ şi vegetaţie, dar orificiul apărut în urma exploziei era suficient de mare cât să permită trecerea elicopterului, chiar în timp ce fragmente de mici dimensiuni mai cădeau peste copacii parcului artificial, îngropându-i sub pietre şi pământ.

Elicopterul trecu prin norul uriaş de praf provocat de explozie şi dărâmături, spre lumina Lunii pline, în vuietul cumplit stârnit de cutremur. Sub ei, pământul ondula, ca frământat de o mână uriaşă. Buncărul mai rezistă câteva minute, după care se prăbuşi, planşeele strivindu-se unele de altele, ca un castel din cărţi de joc, antrenând căderea pereţilor grei, de beton armat, pecetluind soarta personalului care se afla înăuntru.

O falie lungă şi lată se căscă neagră chiar în locul unde fusese adăpostul subteran, ale cărui rămăşiţe dispărură în hău împreună cu o bună bucată din rezervaţia naturală. Falia se întindea, atât cât se putea desluşi în noapte, în ambele direcţii.

Folder ridică rapid micul elicopter până la trei sute de metri. Încremeniră de groază: efectele cutremurului care continua să zgâlţâie pământul deveniseră evidente. Toate luminile electrice se stinseseră. Suprafaţa uriaşă pe care se întindea megalopolisul Los Angeles dispăruse. Locurile îşi recăpătaseră aspectul pe care îl avuseseră în urmă cu câteva sute de ani, înainte de venirea coloniştilor din Europa. Cutremurele erau frecvente în zonă. Făceau parte din viaţa locuitorilor. Clădirile fuseseră special proiectate să le facă faţă. Trecuse aproape jumătate de secol de la Marele cutremur din 1989, iar învăţămintele de atunci nu fuseseră uitate.

De această dată se petrecuse ceva cu mult mai cumplit.

Falia se lărgi tot mai mult, transformându-se dintr-un un rânjet negru într-o gură lacomă, care se căsca tot mai mult. Mişcarea era lentă, ţinând seama de proporţiile la care se desfăşura şi nu dădea semne că s-ar opri. Crăpătura întâlni apele învolburate ale oceanului. Coasta se frânse, asemenea unei scânduri putrede, şi se prăbuşi în oceanul ale cărui ape se închiseră grăbite deasupra, acoperind milioane de oameni, cu casele, cu munca, maşinile, oraşul, cu visele lor cu tot.

Milioane de existenţe dispăruseră din şuvoiul vieţii care trecu asemenea unui tren expres

care fulgeră pe lângă o haltă nesemnificativă pe lângă sfârşitul lor comun. În urmă nu rămase nici măcar jalonul banal al unei pietre funerare.

Los Angeles dispăru în Pacific, ale cărui ape se retraseră pentru a face loc hălcii de pământ şi a o înghiţi asemenea unei fiare hămesite. După care se năpustiră asupra coastei şi săriră cu mult peste faleza nou formată.

Martori îngroziţi în minusculul lor elicopter, Bolden şi Folder urmăriră, tremurând de spaimă, licăritul sinistru al stihiilor care aruncau spume argintii în lumina Lunii. Valul uriaş aproape că îi atinse, după care porni vuind mai departe, măturând totul în cale pe o distanţă cu neputinţă de apreciat. Sălbăticia cu care lovise moartea era lipsită de vreun sens pe care mintea omenească l-ar fi putut înţelege. Dimensiunea dezastrului provocat doar pentru a elimina un singur individ trecuse dincolo de limitele înţelegerii.

Aşa îi găsiră zorile, după două ore, muţi de uimire şi de spaimă, zburând pe deasupra întinderii inundate pe care apele oceanului puseseră vremelnic stăpânire, acoperind ca un giulgiu lichid partea megalopolisului pe care nu reuşiseră să o înghită. Lumina fumurie a noii zile le dezvălui proporţiile fără precedent ale cataclismului care anihilase în câteva minute unul dintre cele mai mari oraşe din lume. În apă pluteau nenumărate trupuri umane, obiecte sau fragmente neidentificabile, împrăştiate atât cât se putea vedea cu ochii. Era tot ceea ce mai rămăsese din Los Angeles: resturi şi amintiri.

Un semnal roşu de avertizare urmat de o sonerie îi deturnă de la drama care se consumase

câteva sute de metri mai jos. Elicopterul trecuse pe combustibilul de rezervă. Mai aveau posibilitatea să rămână în aer doar cincisprezece minute.

Renunţând să se mai învârtă inutil, căutând locuri care încetaseră să mai existe, colonelul cuplă pilotul automat spre nord-est.

În timp ce se apropiau de uscat, ca şi cum ar fi revenit dintr-o transă Folder deschise radioul elicopterului. Scană eterul, în căutarea unui post de ştiri. Baleie frecvenţele, pentru a găsi măcar unul dintre cele peste o sută de posturi de radio însă cifrele digitale ce indicau frecvenţa se succedau pe scala atât de aglomerată până în urmă cu câteva ore, fără să recepţioneze altceva decât paraziţi atmosferici.

Până când radioul elicopterului găsi un post. Tresăriră amândoi când în căşti se auzi vocea distorsionată a unui crainic din Santa Clarita. La început nu-l înţeleseră. Transmisiunea avea pauze care rupeau cuvintele şi propoziţiile, dar vorbea de cel puţin zece milioane de morţi şi dispăruţi, înghiţiţi de mişcarea plăcilor tectonice aflate sub vestul Americii. Partea terestră a fracturii oceanice Mendocino, falia San Andreas, împreună cu faliile mai mici, Banning şi Garlock, decupaseră o bucată zdravănă din California, de la San Francisco la Los Angeles, pentru a o scufunda în Pacific.

Pentru Bolden era mai mult decât putea pricepe.

Cu toate acestea, simţi cum, în pofida raţiunii, este cuprins de un sentiment copleşitor, apropiat de fericirea absolută, cum nu mai cunoscuse vreodată, pentru că prăpădul era dedesubt. Moartea îi luase pe alţii, de fapt pe toţi

ceilalţi din jur, oameni anonimi pe care nu îi cunoscuse, nici măcar nu îi văzuse, după cum nici ei nu îl cunoscuseră şi nici nu îl văzuseră. Împărţiseră vremelnic un acelaşi areal şi respiraseră din acelaşi aer, cu toate că, în buncăr, aerul era filtrat şi aromat.

El era cel care se afla în elicopter, plutind pe deasupra dezastrului, după ce păcălise încă o dată moartea. De această dată ştiu precis că Folder avea dreptate şi că el, Ian Bolden, în lupta sa pentru supravieţuire, era responsabil pentru milioanele de vieţi pierdute.

Într-un fel ciudat, cu atât mai preţioasă îi devenise viaţa câtă vreme şi-o păstrase cu sacrificiul atâtor semeni.

Capitolul 19

Regăsiră uscatul chiar când motorul elicopterului începuse să dea primele rateuri, iar afară se lumina de ziuă. Coasta proaspăt formată era puternic zimţuită. Pe alocuri se ridica la treizeci de metri de ocean. Peste tot erau vizibile straturile geologice dezgolite de ruptură. Valul uriaş trecuse şi se întorsese, lăsând apele Pacificului să bălteasc㠄 peste tot pe unde găsiseră vreo adâncitură. Oceanul se liniştise şi, cu excepţia milioanelor de resturi pe care curenţii marini începuseră se le aducă la noile maluri, părea că nimic nu se întâmplase.

Cu totul altfel stăteau lucrurile pe uscat. Harta GPS a aparaturii de navigaţie devenise inutilă. Dispăruse totul, de-a lungul coastei, până la Pădurea Naţională protejată prin lege, San Bernardino. Oraşele Santa Ana, Long Beach şi Santa Monica, în fapt suburbii ale megalopolisul Los Angeles, deveniseră, împreună cu puzderia celorlalte localităţi satelit aflate la vest, amintire. În unele locuri pământul se rupsese sub clădiri care, la rândul lor, se prăbuşiseră; unele ziduri se aplecaseră mult peste noua faleză, susţinute încă de armăturile lor. Străzile de lângă noua coastă rămăseseră cu semafoarele bălăngănind printre ruine; sfârşeau direct în Pacific, ca tăiate de un cuţit uriaş. În unele locuri se vedeau găurile şi şinele contorsionate ale tunelelor de metrou sau ţevile mari de la salubritate din care încă se

scurgeau dejecţiile oraşului amestecate cu apa oceanului.

Regăsiră urme de viaţă şi civilizaţie abia dincolo de Pasadena, alt oraş doborât de cutremur. Din elicopter, clădirile păreau piese uriaşe de domino, căzute care încotro. Pâlcuri sporadice de supravieţuitori se învârteau fără rost printre ruine în căutarea rudelor şi prietenilor, scurmând disperaţi cu mâinile prin molozul şi fiarele răşchirate spre cer. Unii înălţară priviri absente către elicopter; alţii îşi agitară cu frenezie braţele sau îşi fluturară hainele, în speranţa că vor primi ajutor.

Folder îi ignoră, cu chipul împietrit, conducând aparatul de zbor mai departe. Nu puteau oferi ajutor, mai ales că în cabină piuiau şi clipeau alarmele. Aveau ei înşişi nevoie de sprijin.

Deşi trecuseră ore bune de la Marele Cutremur – cum avea să fie denumit – ajutorul federal veni cu întârziere. Instituţiile americane fuseseră copleşite de amploarea fără precedent a dezastrului produs în plină noapte, după ora de vest, şi chiar înainte de zorii zilei, după ora capitalei, de pe coasta de est. Cum infrastructura dispăruse, devenise extrem de dificil să se transmită şi să se obţină informaţii. Garda Naţională, mobilizată cu greu, nu se dovedi de mare folos. Fusese trimisă la întâmplare în zonă, cu efective şi provizii incomplete. Mai mult de jumătate din unităţile ei se învârtiseră fără rost în noapte, lipsite de o conducere centralizată şi de un plan concret de acţiune.

Confuzia ţinu până la răsărit, când lumina zilei dezvălui crud adevărata dimensiune a

catastrofei.

Cei doi aflară toate astea de la crainicul postului de radio KHTW din Santa Clarita, a cărui voce, bruiată de paraziţi electrostatici, căpătase treptat nuanţe grave, în contrast cu tonul alert şi neîncrezător în care îşi începuse relatarea.

În afara buncărului, Îngerul Păzitor avusese încă o bază în zonă pe care, avertizaţi chiar în ultima clipă, reuşiseră să o evacueze fără pierderi omeneşti.

— Depăşeşte tot ce ne-am imaginat şi tot pentru ce eram pregătiţi. Eşti primul care ajunge la nivelul şase, îi spuse Folder cu amărăciune, fără să poată totuşi ascunde o urmă de admiraţie în glas. Până acum au încercat să te ucidă oamenii. Dar se pare că ai trecut la o nouă fază, pe care n-o cunoşteam.

— Ce vrei să spui? Ce fază? întrebă Bolden.

Colonelul trase încordat de manşă, rotind aparatul de zbor al cărui motor ardea ultimele picături de carburant deasupra unei tabere improvizate într-o benzinărie stingheră, aflată pe Golden State Highway. Aici se adunaseră puţinii supravieţuitori care avuseseră şansa să nu se găsească în zona cutremurului şi nici în cea inundată temporar.

— Ai ajuns să provoci dezastre naturale pentru a se restabili echilibrul tulburat de supravieţuirea ta. Nu credeam… nu, nici măcar nu bănuiam că este posibil să se ajungă la asemenea scară.

La benzinărie erau călători care plecaseră sau se întorceau cu maşinile la Los Angeles. Îşi lăsaseră dormind familiile şi porniseră de cu

noapte să-şi rezolve treburile, urmând să se întoarcă acasă pentru cină. Opriseră cu toţii imediat ce simţiseră cutremurul, iar mai apoi, ca atraşi de un magnet, trăseseră la restaurantul benzinăriei în speranţa că vor întâlni alţi oameni, care să le spună că totul este în regulă, cărora să le spună şi ei acelaşi lucru. Ascultaseră, fără să le vină să creadă, ştirile la radio, iar mai apoi priviseră, tot neîncrezători, imaginile culese de sateliţi, transmise de canalele de ştiri, fără să poată recunoaşte locurile familiare lăsate în urmă cu puţin timp. Schimbaseră, îngroziţi, informaţii între ei, de fapt îşi povestiseră neîncrezători ceea ce auziseră la radio, dar şi ce simţiseră sau văzuseră cu ochii lor.

Făcuseră, pe rând, coadă la singurul telefon public aflat în benzinărie, după ce încercaseră inutil să sune acasă de pe celulare. Nici cu telefonul public nu avuseseră mai mult succes însă le dădea sentimentul că fac ceva, că acţionează, ca şi cum semnalul de linie deranjată ar fi putut să alunge coşmarul, iar în casele care încetaseră să mai existe, cineva, o soţie sau un copil, ar fi ridicat somnoros receptorul, dovedind că totul fusese doar o imensă mistificare.

Aterizară cu elicopterul lor minuscul, al cărui motor dădea tot mai multe rateuri din cauza lipsei de carburant, după ce găsiră cu greu un loc liber în parcarea aglomerată a benzinăriei, în care toţi îşi lăsaseră maşinile de-a valma. Oamenii îşi părăsiră locurile de la mese şi năvăliră asupra lor, imediat ce au coborât din elicopter.

— E... adevărat? îndrăzni să întrebe un bărbat solid, cu burta revărsată deasupra curelei

pantalonilor, care nici nu băgase în seamă că pălăria sa cu boruri mari îi fusese suflată de pe cap de curentul făcut de palele elicopterului care încă se mai roteau nervoase.

În ochi avea lacrimi, iar barba mare, roşcată, îi tremura când vorbea. Aproape îi implora, tăcut, să infirme, să spună că nu se întâmplase nimic, că totul era bine şi se petrecuse o mare neînţelegere. Însă colonelul oftă şi aprobă scurt, din cap, spre disperarea lui şi a celorlalţi.

Din partea opusă, de pe autostradă, apăru, cu sirenele şi luminile pornite, o ambulanţă, urmată de maşina şerifului. Bolden simţi cum urcă în el un hohot imens de râs pe care îl opri cu greu, muşcându-şi buzele până îi dădură lacrimile. Disproporţia era ridicolă. Se scufundaseră în ocean sute sau poate mii de mile pătrate de coastă, morţii se numărau cu milioanele, iar un şerif venea să facă ordine, aducând cu el o ambulanţă în ajutor.

Unul dintre cei adunaţi la benzinărie, văzându-l cum lăcrimează, îl bătu consolator pe umăr.

Colonelul vorbi cu şeriful câteva minute. Acesta clătină neîncrezător din cap de mai multe ori. Folder îl învăţă să folosească radioul elicopterului pentru a cere instrucţiuni pe frecvenţa de urgenţă, singura la care mai răspundea cineva. Şeriful rechiziţionă aparatul de zbor pe care cei doi îl abandonară uşuraţi: lipsit de carburant nu le mai era de nici un folos.

Șeriful le ceru tuturor să rămână calmi, deşi nici el nu-şi putea stăpâni emoţiile şi nici nu părea să ştie ce să facă. Medicul din ambulanţă acordă primul ajutor unui bărbat tânăr care leşinase după

ce dorise să achite cafeaua pe care o băuse şi dăduse cu ochii de fotografia familiei sale, pe care o păstra în portofel. Femeia blondă, care îi zâmbea alături de două fetiţe cu părul împletit în codiţe la spate, familia lui, pe care o crezuse în siguranţă în apartamentul lor din bulevardul Sepulveda, încetaseră să mai existe.

În zare, spre vest, cât se putea vedea cu ochii, se întindea oceanul. Autostrada se termina după două sau trei sute de metri, ca şi cum ar fi fost retezată.

Folder cumpără fără să se tocmească, cu bani gheaţă, o camionetă Ford hârbuită de la patronul restaurantului. Ceru permisiune şerifului şi vorbi câteva minute la radioemiţător, raportând Îngerului Păzitor. Ascultă cu atenţie în căşti, luă din elicopter o valijoară şi îi făcu semn lui Bolden să urce în Ford.

Demară într-un moment în care atenţia tuturor se îndreptase către ecranul televizorului din restaurant, unde se transmitea un nou buletin de ştiri. Canalul de televiziune făcuse rost de imaginile în timp real, din satelit, ale zonei afectate şi le suprapusese peste harta de dinainte de dezastru. Cutremurul, care atinsese valoarea record de 9,1 pe scara Richter, luase peste două mii de mile pătrate din California şi le scufundase în Pacific.

Călătoriră în tăcere spre nord-est, singuri pe banda lor de mers, cu radioul deschis. Nu se mai transmitea muzică la nici un post pe care îl puteau recepţiona. Fără a mai aduce noutăţi, crainicii vorbeau doar de Marele Cutremur şi de victime. Avusese loc cel mai mare dezastru natural din

istoria Statelor Unite. De fapt, din istoria lumii moderne. Unii crainici aminteau cu voce gravă de Atlantida. De câteva ori au fost siliţi să tragă pe acostament şi să oprească, pentru a face loc unor convoaie ale Gărzii Naţionale care începuse deja să deplaseze trupe, alimente şi medicamente de primă necesitate în zonă. După cum stăteau lucrurile, nu prea mai aveau pe cine să ajute.

***

Mult după ce au ajuns în Nevada, au părăsit Interstate 15, intrând în plin deşert. Au mers vreo oră, fiecare cu gândurile lui, fără să schimbe o vorbă. Folder închise aparatul de radio şi opri camioneta în plin deşert, într-un loc cu nimic diferit de sutele de mile pătrate acoperite cu nisip, identice, din jur.

— Aici o să coborâţi, domnule Bolden.

Acesta scutură din cap, fără să înţeleagă, obosit, amorţit de drum, căldură şi monotonia peisajului. Întoarse capul spre colonel; brusc, ochii adormiţi, cu pleoapele pe jumătate căzute, i se măriră de spaimă. În mână, colonelul avea un pistol Glock negru pe care îl îndreptase ameninţător spre el.

— Ce... Ce se întâmplă? Ce-i cu pistolul? bâigui.

Cuvintele îi ieşiră greu din gura uscată, parcă şi mai uscată după ce văzuse arma.

— Se întâmplă că trebuie să coborâţi, domnule Bolden. Acum. Aici.

— Dar nu se poate, protestă fără vlagă. E deşert, e căldură. Habar n-am unde mă aflu. Aş putea... aş putea să mor.

— Asta e şi ideea, domnule. În cazul în care nu preferaţi un glonţ, rosti serios, mişcând ţeava pistolului. Aţi trăit prea mult.

Bolden se încordă pe locul lui, iar colonelul săltă reflex pistolul.

— Uite ce-i, dacă e vorba de bani...

— Nu, domnule, nu e vorba de bani. Simplul fapt că trăiţi a devenit un pericol pentru prea multă lume. Aţi văzut ce s-a întâmplat. Am ajuns să numărăm morţii cu milioanele. Data viitoare... Dacă va mai fi o dată viitoare. Aşa că păstraţi-vă banii, domnule. Dacă i-aş lua, nu sunt deloc convins că mi-ar rămâne suficiente zile ca să-i cheltuiesc.

Bolden îşi trecu palmele peste faţa transpirată, continuându-şi mişcarea peste părul dat pe spate. În cabina camionetei aerul se încinsese foarte tare, în pofida faptului că geamurile ambelor portiere erau deschise, iar ventilatorul funcţiona la maximum.

— Am scăpat până acum. Am trecut prin atâtea. Nu se poate să... Ascultă, ar putea fi pur şi simplu o prostie. Toată povestea asta, cu Aparatul şi jocul de-a v-aţi ascunselea cu moartea. E adevărat, mi-ai salvat viaţa de câteva ori şi nu uit asta. Dar cum poţi să crezi că simpla mea prezenţă a declanşat un cutremur? E absurd. Sau tsunami. Ştii bine, nu am avut nici cea mai slabă contribuţie la aceste evenimente. La nici unul!

Folder oftă şi privi prin parbriz cactuşii rari care ieşeau semeţi din nisipul maroniu, amestecat cu pietriş. Îşi supraveghe pasagerul cu coada ochiului, iar mâna în care ţinea pistolul nu se clinti nici măcar puţin.

— Deşi am tot încercat să vă explic, o voi mai face o dată. Poate vă datorez asta.

— Îmi datorezi ceea ce mi-ai promis. Avem un contract… încercă Bolden.

Colonelul nu păru să îl audă.

— Moartea ajunge la toţi. Întotdeauna. Nu atât dispariţia fizică a individului contează. Mai important este modul în care acesta interacţionează, din proprie voinţă, cu mediul din jurul său. Este greu de înţeles, e prea filozofic? se interesă Folder amabil, dar Bolden nici nu negă, nici nu aprobă.

— Unii, de fapt cei mai mulţi, mor de moarte bună. Îmbătrânesc şi se duc. Alţii suferă de boli incurabile. Se duc şi ei. Mai sunt cei care mor în accidente de tot felul sau ucişi de semenii lor sau chiar de ei înşişi, premeditat sau nu. La urmă de tot, dacă ar fi să facem un clasament, pentru că sunt foarte puţini, se află cei care păcălesc moartea. Ei cred că au avut noroc. Adică ar fi trebuit să moară şi sunt în viaţă. Scapă cumva. Am constatat că îşi dezvoltă mult instinctul de conservare. Chiar şi aşa, nu supravieţuiesc prea mult. Fentează o dată, cel mult de două ori. Aceşti supravieţuitori introduc distorsiuni. Care afectează grav vieţile celor din jur. Cu cât e mai mare distorsiunea, cu atât mai multă lume e afectată. Cum a fost cutremurul, în cazul dumneavoastră.

Bolden refuză să înţeleagă.

— Poate fi o simplă superstiţie! Căutaţi să găsiţi vinovaţi, iar când aceştia nu apar, îi inventaţi voi. Acum m-ai găsit pe mine. Teoria sacrificiului: în trecut se ofereau jertfe umane ca să fie îmbunaţi balauri, spirite sau mai ştiu eu ce plăsmuiri ale

imaginaţiei. Cum poţi să crezi că eu am provocat un cutremur? Mai ales unul de asemenea amploare. E doar o coincidenţă. Trebuie să fie. Chiar tu ai spus că ceea ce faceţi voi nu reprezintă rezultatele unei ştiinţe precise.

Bolden vorbise precipitat şi stropi de salivă îi săriră din gură. Nu părea înfricoşat, cu toate că nu fusese în viaţa lui mai îngrozit. După ce se gândi o clipă, încercă din nou să negocieze. La asta se pricepea.

— De fapt, ce vrei de la mine? Ai spus că mai protejaţi şi pe alţii. Poate e o chestiune de bani. Hai, spune, cât vrei? Azi sunt generos. Am toate motivele. Mi-ai spus că am deja trei milioane de tone de deşeuri urcate în spaţiu. Ceea ce înseamnă că eu am câştigat cel puţin o sută de miliarde de dolari. În curând o să cumpăr Elevatorul cu totul. Sau, asemenea chinezilor, o să-mi construiesc unul. La atâţia bani ai putea fi cel mai bine plătit asasin din istorie. E drept, chiar de către victimă, ca să n-o ucizi, însă asta nu schimbă culoarea şi nici valoarea banilor. Ce-ai zice de un miliard de dolari pentru tine? Sau să înţeleg că, în final, ne omorâţi pe toţi?

Folder zâmbi obosit.

— Nu, domnule, până acum nu am omorât pe nimeni. Şi nu vreau să vă cer bani în plus. Îi protejăm pe cei cu care avem contract până la un anumit punct. Până când mor, dintr-un motiv oarecare, pe care nu îl mai putem preveni. Asta înseamnă că nu îi mai putem proteja, că suntem depăşiţi de acea lege a naturii care încearcă să restabilească echilibrul. Avem limite, domnule. Nici medicii nu pot vindeca ceea ce nu poate fi

vindecat. Însă învăţăm. Aşa am reuşit să vă menţinem în viaţă. Mai mult decât ar fi fost de aşteptat. Sunt aproape doi ani. Potenţialul distorsiunii create pentru că dumneavoastră sunteţi încă în viaţă a devenit prea mare. A crescut exponenţial. Data viitoare ar putea să distrugă lumea. Sau mai mult.

— Nu ai de unde să ştii asta. Doar presupui. Aparatul ăla al tău poate, într-adevăr, să prevină moartea mea. Mi-ai dovedit asta şi pot să o cred. Însă nu pot crede că din cauza mea au murit atâţia oameni. Nu am nici o legătură cu cutremurul. E absurd! Sunt, datorită ţie, recunosc, un supravieţuitor. Dacă m-ai fi lăsat în pace, dacă nu ai fi apărut...

— Eraţi mort de mult, domnule, i-o reteză Folder. Aşa cum v-am spus, sunt persoane asemenea dumneavoastră care îşi cară, ca un bagaj invizibil, potenţialul distructiv până când acesta poate să se descarce, ucigându-i pe ei, dar şi pe cei din jur. Ca într-un accident de maşină în care şoferul greşeşte şi este ucis. Însă mor şi pasagerii. În orice catastrofă, întotdeauna, există un factor declanşator. Cineva care trebuia să-şi încheie socotelile cu viaţa. Restul sunt victime. Ştim, de pildă, cine au fost persoanele care au generat potenţiale distructive pentru mai multe dintre catastrofele secolului trecut. Am fi mers chiar mai departe în trecut, dar nu există suficiente înregistrări. Vă vom adăuga pe această listă specială şi foarte exclusivistă. De fapt, va începe cu dumneavoastră.

— Vrei să spui că toate astea au în spate pe cineva? Că există predestinare, că fiecare are o

durată prestabilită a vieţii? E ridicol! Pot fi morţi din cauze naturale, accidente sau, oricum, toate pot fi explicate. Nu trebuie neapărat să îl amestecăm aici pe Dumnezeu.

— Doar nu v-aţi fi aşteptat ca vreun sfânt să coboare cu sabia de foc în mâini şi să facă dreptate, domnule. Fireşte, toate morţile au cauze explicabile. Trăim într-un sistem cartezian. Admitem că există fenomene naturale ca avalanşele, inundaţiile, uraganele sau cutremurele. Sau acţiuni provocate de oameni, aşa cum sunt terorismul, războaiele, tâlhăria, în general violenţa în toate formele ei. Numai că adevărata explicaţie este alta, domnule Bolden, şi cred că aţi aflat-o. Sau poate că aţi simţit-o. Acum mă văd silit să vă cer să coborâţi, cred că am vorbit destul.

— Dacă mă laşi singur în deşert e ca şi cum m-ai ucide, icni Bolden. Şi parcă hotărâserăm să ne spunem pe nume.

— Aveam un contract când vă tutuiam, domnule, dar tocmai a expirat. Pentru că mi-aţi fost client, vă las aici în loc să vă trag un glonte în cap. Nu sunt un ucigaş şi nu am ucis pe nimeni, niciodată. Asta nu înseamnă că nu o pot face. Coborâţi. Veţi mai trăi o vreme. Aparatul nu arată că veţi muri imediat, nici măcar în intervalul de predicţie. E posibil să o mai duceţi cam trei zile, e maximul speranţei de viaţă ale celor rătăciţi în deşert. Folosiţi-le ca să meditaţi la câte morţi aţi cauzat pentru a supravieţui. Şi mai ales la câţi vor scăpa cu viaţă datorită morţii dumneavoastră. Asta ar putea să vă ajute.

— Folder, nu mă asculţi! răcni Bolden. Nu eu sunt de vină. N-am ucis pe nimeni!

— Aici e pustiu. După ce o să muriţi, nu o să mai provocaţi şi alte victime. Şi aşa încalc ordinele primite de la armată. Ar fi trebuit să vă elimin.

— Armata? Ce armată? întrebă nedumerit Bolden.

— Armata Statelor Unite, domnule. V-am spus că Aparatul provine dintr-un program militar abandonat. Ei bine, nu a fost abandonat chiar de tot. Cum v-aţi închipuit că ne-am descurcat până am ajuns la banii dumneavoastră? Sunt şi lucruri care nu pot fi cumpărate, indiferent cu cât de mulţi bani. Eu am gradul de colonel. Când v-am salvat viaţa prima oară, eraţi copil, eram proaspăt căpitan, cu o carieră promiţătoare în faţă. Am intrat în program, ca ofiţer de legătură între armată şi noua companie civilă, Îngerul Păzitor. Mai târziu, când m-am retras, am primit o ofertă de nerefuzat de la Îngerul Păzitor. Ca să fac acelaşi lucru pe care îl făcusem şi pentru armată: să am grijă de dumneavoastră şi să menţin contactul cu armata. S-a dovedit, domnule Bolden, că dumneavoastră însemnaţi toată cariera mea. O vreme v-am urât pentru asta. Aş fi dorit altceva, cu toate că, până la urmă, v-aţi dovedit un experiment interesant.

— Buncărul, rosti Bolden gânditor.

— Şi buncărul, da, şi el. Şi nu numai. Sistemele de supraveghere prin satelit, cele care v-au filtrat convorbirile telefonice, în general ceea ce ţine de urmărirea de la distanţă, toate provin din stocuri militare. Multe dintre echipamente sunt strict secrete, iar ca să le obţinem nu au mai fost suficienţi doar banii. În plus, ei au oameni obişnuiţi să lucreze discret, sunt disciplinaţi şi foarte bine pregătiţi. Nu am avut de ales.

— Dar de ce? De ce ar fi armata interesată de mine? întrebă moale Bolden cu toate că intuia răspunsul.

— Îngerul Păzitor a devenit program militar atunci când primul dintre subiecţii protejaţi de noi a trecut la nivelul trei, îl lămuri Folder. Armata a deţinut primul Aparat, dar s-a dovedit prea puţin folositor în a anticipa soarta unei bătălii. Aşa că au ajuns la concluzia că ar putea folosi la crearea unei arme.

— Armă..., şopti reflex Bolden. Armă? Eu?

— Este evident, domnule. Câtă vreme acumulaţi atât de mult potenţial distructiv, dacă dumneavoastră, sau o persoană ca dumneavoastră, ar fi plasată la inamic, ar putea cauza mari distrugeri. De-asta nu v-au lăsat să vizitaţi Elevatorul. Modul în care acţionează legea care restabileşte echilibrul nu poate fi anticipat de nimeni. Indiferent cât v-ar fi perchiziţionat sau testat, doar simpla dumneavoastră prezenţă poate atrage o catastrofă. De altfel aţi văzut şi singur ce puteţi provoca. Militarii au insistat să vă păstrăm până la nivelul şase, numai că s-a ajuns mult prea departe. Nici ei nu cred că a meritat.

— Vrei să spui că armata a fost de la bun început în spatele tuturor acestor evenimente?

— Nu, nu vreau să spun aşa ceva. După ce aţi ajuns la nivelul trei au devenit interesaţi de efectele distructive în urma cărora supravieţuirea dumneavoastră trecea pe un alt nivel. Sute sau mii de oameni pot fi destul de greu de ucis prin procedee clasice. Mai există şi dezavantajul că îţi ridici în cap întreaga opinie publică. În schimb, dacă o persoană ca dumneavoastră este trimisă

într-un oraş străin care adăposteşte elemente ostile ce vor să facă rău Statelor Unite şi de care armata ar vrea foarte mult să scape, se rezolvă elegant şi definitiv problema. Noi o să fim primii care vom sări în ajutor după ce oraşul acela va fi lovit de cine ştie ce catastrofă naturală, fără nici cea mai mică legătură cu Armata SUA. Sună cinic, dar aşa stau lucrurile.

— Iar eu urma să fiu ucis, conchise neîncrezător Bolden. De armată?

— Unde aţi mai auzit ca o armă să scape după ce îşi duce la capăt menirea distructivă? O bombă, chiar purtată de un terorist sinucigaş, explodează şi gata. Importante sunt distrugerile provocate. Nimănui nu-i pasă de ceea ce crede sau ce păţeşte arma.

— Cum rămâne cu contractul nostru, în care urma să mă protejaţi? mai încercă disperat Bolden.

Colonelul îi făcu semn cu ţeava pistolului. Bolden, fără a-şi lua ochii de la armă, trase precipitat de mânerul portierei. O deschise şi se lăsă pe spate. Căzu în nisip, dar se ridică imediat şi se scutură.

— Asta am şi făcut, domnule Bolden, spuse colonelul în timp ce se întindea să închidă portiera. V-am protejat. Componenta militară a programului Îngerul Păzitor nu urma să vă folosească pe dumneavoastră drept armă. Generalii doreau numai să afle până unde se poate ajunge. Dacă chiar vreţi să ştiţi, au ajuns la concluzia că, în acest fel, obţin o armă foarte instabilă, care le poate oricând exploda în mână. Şi nu le place asta. După cum nu le place nici cât de departe au ajuns lucrurile. Aşa că şi ei, deşi din motive diferite de

ale mele, au ajuns la concluzia că arma trebuie să dispară. Adică dumneavoastră.

— Armata Statelor Unite vrea să mă ucidă? întrebă neîncrezător Bolden. De ce, dacă spui că am fost doar un experiment?

— Cred că vă închipuiţi lesne ce s-ar întâmpla dacă s-ar afla că o bună parte din California s-a dus pe fundul Pacificului doar pentru că armata dorea să testeze o nouă armă, strigă Folder prin geamul deschis al portierei. Pur şi simplu nu am putut să nu fim de acord cu ei când au hotărât să vă suprime. Aşa cum v-am mai spus, data viitoare când ar trebui să muriţi, adică atunci când fenomenul natural se va manifesta din nou, ei bine, credem că nu va mai fi şi o dată viitoare pentru noi toţi. Omenirea va pieri împreună cu dumneavoastră. Potenţialul distructiv pe care l-aţi acumulat este enorm. A fost calculat prin extrapolare. Nu a mai existat în istorie aşa ceva. S-au apropiat de asta doar dictatorii, tiranii care au pornit războaie devastatoare. Aţi ajuns prea departe pentru că aţi trăit prea mult. Adio, domnule Bolden, şi mai trebuie să vă spun că nu a fost nici o plăcere să vă cunosc. Nu cred că o să ne mai vedem.

— Dă-mi măcar nişte apă! strigă Bolden. O gură de apă. Măcar atât, şopti învins.

Folder porni camioneta, acoperindu-l cu un nor fin de nisip care ţâşni când roţile din spate se învârtiră de câteva ori în gol, până făcură priză. Pe jumătate orbit, cu nisipul scrâşnindu-i printre dinţi, văzu cum camioneta opreşte la vreo sută de metri de el. Porni în fugă. O clipă, inima îi bubui de speranţa că, poate, colonelul se răzgândise.

Portiera se deschise iar din ea căzu pe nisip un bidon de plastic alb, pe jumătate plin cu apă.

După care vehiculul demară iar, prinse viteză şi se îndepărtă până se transformă într-un punct mic, apoi se mai văzu doar o trâmbă de praf, dar şi aceasta dispăru în câteva minute. Rămase doar nisipul maro murdar, sclipind dureros în lumina puternică a Soarelui şi cactuşii.

Capitolul 20

Bolden îşi închipuise că în deşert este linişte, dar constată cu surprindere că se înşelase. Sunetul dominant era şuieratul vântului. Orice pală, oricât de mică, agita nisipul, iar granulele lui se rostogoleau unele peste altele şi fâşâiau într-un fel anume care îi producea fiori pe spinare. Mai erau şi pietrele care trosneau, încălzite de Soare, mai ales după ce trecea peste ele umbra vreunui cactus, semeţ ca o lumânare. Aproape neauzite treceau şopârlele. Semănau cel mai mult cu vântul: lăsau în urmă tot un fel de fâşâit, dar mult mai fin.

Toate astea le află Ian Bolden pe îndelete, tresărind şi întorcând repede privirea către sursele de zgomot, până înţelese că, de fapt, nu avea ce să vadă. Soarele trecuse de amiază şi el băuse aproape toată apa din bidonul aruncat de colonel.

Merse la întâmplare o vreme, până când paşii i se împleticiră şi se prăbuşi cu faţa în nisipul încins; se arse zdravăn. Se văzu nevoit să risipească puţin din preţioasa apă rămasă ca să-şi calmeze momentan arsura. Îşi făcu însă mai mult rău decât bine: apa din bidon era fierbinte, ca un ceai abia luat de pe foc.

Îşi scoase cămaşa şi improviză din ea un soi de broboadă, ca să îşi apere capul, însă nici asta nu se dovedi o idee prea bună. După jumătate de oră, pielea îi era roşie ca a unui rac fiert, iar după patru ore, când soarele dădea semne că se mai potoleşte, începuse deja să se cojească. Ajunse la adăpostul

iluzoriu al unor stânci când ziua se termina, flămând, cu spatele devenit carne vie şi, cel mai important, extrem de însetat. Încă nu o văzuse pe Fata Morgana, şi nici heleşteie răcoroase, pline de peşti strălucitori. Regretă pentru a mia oară bidonul, lăsat de mult în urmă, după ce îl golise de ultima picătură de apă. Poate, totuşi, ar mai fi stors încă o picătură.

Măcar una.

Soarele dispăru şi noaptea se lăsă brusc în deşert, aproape fără avertisment. Odată cu ea, temperatura scăzu rapid şi se făcu frig de-a binelea. Cumplit de frig. Regretă imediat cuptorul diurn şi dârdâi, clănţănind, aproape să-şi spargă dinţii, din cauza frisoanelor de la insolaţie sau din cauza frigului deşertului.

Atenţia îi fu atrasă de ecranele Aparatului pe care îl păstrase la mână. Folder uitase să i-l ia îndărăt. Sau poate i-l lăsase, ca un fel de compensaţie, să afle dinainte când urma să moară. Îi spusese odată că Aparatul era făcut din componente biodegradabile, de parcă i-ar fi păsat câtuşi de puţin de faptul că acesta urma să polueze planeta. Încercă să râdă însă din gât îi ieşi doar un hârâit sec, amestecat cu nisip: ecranele Aparatului nu indicau moartea iminentă, ceea ce, în actualele condiţii, era discutabil dacă însemna o veste bună sau rea.

Numai oboseala cumplită îl făcu să aţipească în mai multe rânduri. Se trezea după câteva minute de somn, chinuit de frisoane, de frig, de foame şi mai ales de sete. Deveni absolut convins că nu avea să mai vadă zorile după ce îşi dădu seama că începuse să delireze. Peripeţiile din ultimii ani şi

fanteziile subconştientului i se amestecau în cap, denaturând amintirile, păcălindu-i simţurile. Persoane pe care le cunoscuse reveneau la viaţă şi îi dădeau sfaturi cu toate că, undeva, urma de raţiune care încă îi mai rămăsese îi spunea că vorbeşte cu morţii, ceea ce nu era firesc. Paradoxal, toate astea îi făcură bine, înlocuind chinul cu o aşteptare febrilă: urma să se termine totul, iar tortura avea să ia sfârşit.

Cu toate astea, în adâncul sufletului nu era deloc dispus să renunţe la viaţă. Avusese noroc că Folder era un tip scrupulos şi nu îl împuşcase deşi, după argumentele pe care i le spusese, ar fi trebuit să o facă fără nici un fel de ezitare.

Viaţa merita şi chiar trebuia trăită, cu orice preţ. Citise într-o carte sau văzuse undeva un film de demult, din al doilea Război Mondial, despre evreii care erau adunaţi de germani în lagăre, pentru a fi exterminaţi. Unii dintre ei fuseseră siliţi să accepte cele mai abjecte sarcini, inclusiv aceea de a căra trupurile moarte ale altor evrei pe care îi minţiseră, conducându-i în camerele de gazare spunându-le că sunt doar duşuri. Însă acei evrei care făcuseră astfel de fapte abominabile erau supravieţuitorii şi erau respectaţi. Avuseseră de ales: să trăiască, suportând ceea ce era de neînchipuit pentru orice fiinţă umană, sau să moară; trecuseră peste toate pentru a rămâne în viaţă şi a povesti despre ceea ce erau în stare oamenii să îşi facă.

Ca prin vis – iniţial crezu că visează – văzu o flăcăruie pâlpâind undeva, spre nord. Îi era imposibil să aprecieze distanţa în deşert. Se ridică greoi şi porni păşind împleticit în acea direcţie.

Merse mult, orientându-se după luna care străbătuse o bună parte din drumul ei nocturn de pe cer. Nu părea că se apropiase de luminiţa din zare. La un moment dat aceasta pâlpâi şi se stinse, iar el se prăbuşi în genunchi, disperat.

Se gândi iar la evreii supravieţuitori, dar mai ales la toate prin câte trecuse el pentru a rămâne în viaţă. Găsi încă o dată puterea de a sfida acea lege implacabilă a naturii sau a lui Dumnezeu, conform căreia viaţa lui trebuia să se termine. Merse în direcţia în care văzuse flăcăruia, târşâindu-şi picioarele, iar când nu mai putu, se târî pe coate şi pe genunchi până când leşină, epuizat şi deshidratat. În cele două ore care urmară până la apariţia zorilor, viaţa din el se scurse aproape complet, rămânând doar un firicel gata să dispară.

***

Cu toate că se trezise, crezu că visează. Faţa îi era, ca prin minune, răcorită. La fel şi spatele, iar cineva îi picura, dintr-un pahar alb de plastic, apă rece pe buze. Dădu să înşface paharul şi să îl soarbă imediat însă nu reuşi altceva decât să îl răstoarne din mâinile celui care îl ţinea; propriile-i palme fuseseră înfăşurate în bandaje albe şi constată surprins că nu îl mai dor.

— E bine, totul e bine, auzi ca de pe altă lume o voce melodioasă, de bărbat. O să poţi să bei pe săturate, dar acum trebuie să îţi dăm apă cu măsură, altminteri îţi poate face rău.

Din nou paharul se apropie de buze sale uscate şi doar cu un imens efort de voinţă nu îl înşfăcă. Înghiţi cu greu o gură de lichid.

— Ai avut mare noroc. Mai petrec uneori câte o noapte în deşert. Te-am găsit la câţiva paşi de focul meu. Te-am uns cu alifie calmantă, iar acum, că te-ai trezit, o să plecăm imediat, îl anunţă vocea cu blândeţe. Am aranjat deja să fim aşteptaţi la dispensar.

Fu ajutat să urce într-o maşină, legat cu centura de siguranţă. Porniră prin deşert, simţind fiecare dâmb sau pietricică, fără însă să-i pese. Adormi aproape imediat, nu înainte de a arunca o privire la Aparatul prins la încheietură; oftă uşurat; ecranele nu se clintiseră.

În dispensarul micului orăşel în care ajunseră după-amiază, nu primi cu mult mai multe îngrijiri decât îi acordase binefăcătorul său.

A fost instalat comod într-unul dintre cele două paturi ale dispensarului. O asistentă îi schimbă bandajele şi îl curăţă cu un burete umed. Bolden evită să dea detalii despre cum ajunsese în mijlocul pustiului, pretinzând că e amnezic. Veni şeriful, însă el se prefăcu că doarme, până ce-l auzi spunându-i asistentei că avea de gând să revină a doua zi, după prânz, când se întorcea de la o fermă mai depărtată, unde dispăruseră câteva animale. Înghiţi un castron plin cu supă de pui şi mai ceru unul. Îşi potoli cât de cât foamea şi adormi epuizat, cu toate că afară abia se înserase.

Se trezi spre dimineaţă, când efectul analgezicelor trecuse, iar durerile provocate de arsuri reveniră. Se ridică din pat pentru a cere ajutor însă dispensarul nu avea personal medical peste noapte. În mod normal, nimeni nu rămânea internat mai mult de câteva ore. Cazurile mai grave erau trimise la spitalul din Pathrump.

Probabil asta s-ar fi întâmplat şi cu Bolden dacă l-ar fi văzut medicul care venea de două ori pe săptămână să aibă grijă de sănătatea celor două sute şaisprezece cetăţeni din minusculul Horring.

Îşi căută hainele şi le găsi cu greu, mototolite şi murdare, aruncate lângă un recipient de gunoi. Îşi trase cu greutate pantalonii peste şortul primit împreună cu un tricou de la cei care îl îngrijiseră. Îşi încălţă pantofii scâlciaţi, distruşi de drumul făcut prin nisipul fierbinte.

Cercetă clădirea dispensarului şi găsi uşa care dădea în stradă. O deschise larg şi respiră aerul rece al deşertului. Soarele tocmai răsărea, dar strada principală, singura de altfel, era pustie.

Liniştea dimineţii fu spartă de motorul unui automobil care opri în dreptul unei firme mărunte a lui National Bank, chiar peste drum de dispensar. Din el coborî un bărbat care îi aruncă o privire lungă, curioasă, apoi ridică un oblon metalic, dezactivă alarma şi deschise.

Bolden traversă şchiopătând drumul şi intră în clădirea care se dovedi mai mult un magazin universal decât un sediu de bancă. Era evident că bărbatul aflat la ghişeu ştia cine este.

— Bună ziua, domnule, spuse acesta încurcat. Încă nu e deschis, am venit eu mai devreme, am ceva de lucru. Ştiţi, poate nu ar fi trebuit să părăsiţi dispensarul.

Într-un oraş atât de mic toată lumea aflase imediat noutatea. Un străin fusese găsit în deşert, pe jumătate mort.

— Aţi avut mare noroc, domnule. Că s-a întâmplat să fie Brad pe acolo. Uneori umblă şi câte o săptămână, fără să ştie nimeni pe unde se

învârte. Spune că prinde gângănii şi adună plante dar eu cred că de fapt îi place deşertul. Nu doriţi o cafea? întrebă, amabil. Tocmai am făcut-o. Eu sunt Martin, domnule. Ţin banca asta, dar şi magazinul de alături, arătă cu un gest spre restul încăperii, unde se aflau rafturi cu tot felul de mărfuri.

Îi întinse mâna pe care Bolden o strânse reflex. Acceptă o cană de cafea tare, plăcut mirositoare. Se fripse, încercând să soarbă o gură.

— Ascultă, Martin, n-ai un calculator pe aici? Aş avea ceva treabă cu el. O să plătesc, bineînţeles. Aş mai vrea să îmi faci un cont, aici, chiar acum. Se poate?

Bărbatul clipi nedumerit.

— Un cont? Se poate, bineînţeles. Pe ce nume? Oh, îmi pare rău, am înţeles că aveţi amnezie. Calculatorul pentru clienţi este acolo, arătă cu mâna către un cubicul, aflat în partea din spate a spaţiului rezervat ghişeului bancar.

— Alege tu un nume pentru mine, îi strigă Bolden, în timp ce se instala în faţa calculatorului.

După care lucrurile se succedară cu o repeziciune care îl ameţi pe Martin, obişnuit cu ritmul lent al orăşelului său. Mai târziu, către seară, acesta povesti curioşilor adunaţi la cârciumă, pentru a suta oară, ce se întâmplase în cele câteva minute cât avusese de-a face cu enigmaticul necunoscut. Subiectul necunoscutului bogătaş depăşi cu mult ca interes catastrofa petrecută la Los Angeles, loc despre care cei mai mulţi dintre localnici ştiau că există, dar nu îl văzuseră niciodată. În pofida faptului că nimeni nu văzuse vreodată un traficant adevărat, se contura deja părerea unanimă că necunoscutul era traficant

de droguri, lăsat să moară în deşert de către partenerii săi pe care, probabil, îi înşelase în afaceri.

Relatările difereau mult între ele, în funcţie de numărul de beri pe care le băuse Martin. Deosebirile erau şi mai multe faţă de varianta iniţială pe care o spusese şerifului, venit după-amiază să-l interogheze. Cum străinul nu comisese nici o infracţiune, acesta rupse din agendă foile pe care îşi luase note, le mototolise şi le aruncase, supărat pe timpul pierdut.

În esenţă, lucrurile stătuseră cam aşa: străinul se conectase la internet şi lucrase concentrat o vreme, accesând conturi cu parole numai de el ştiute. Se interesase dacă Brad, cel care îl găsise şi adusese din deşert, are un cont, şi-i transferase o sută de mii de dolari. Zâmbise misterios când Martin căscase ochii, uimit de mărimea sumei.

Ceea ce nu avea de unde să ştie era că, pentru Bolden, ceea ce dădea acum era mărunţiş. Evident, nu ar fi însemnat absolut nimic nici o sumă de zece sau o sută de ori mai mare, însă şi aşa atrăsese suficient atenţia.

Îl întrebase pe Martin, care nu-şi mai revenea din uimire, câţi bani lichizi are în casă, iar acesta îi răspunse că avea puţin peste cincizeci de mii de dolari, pe care îi primise pentru că trebuia să achite pensiile celor care preferau banii gheaţă şi nu carduri. Acesta dusese îngrijorat o mână la gură după ce îşi dădu seama că această informaţie nu ar fi trebuit cu nici un chip divulgată; necunoscutul misterios ar fi putut avea şi alte intenţii.

Însă acesta, în loc să scoată un pistol şi să îl jefuiască, ceruse un pix cu care completase un cec de retragere, din noul său cont, pe exact toată suma care se găsea în seiful băncii. Martin luase cecul cu mâinile tremurânde, îl verificase telefonic şi, pentru mai multă siguranţă, îl trimisese prin fax la sediul regional unde se găsea permanent un ofiţer de serviciu. După ce primise confirmarea că totul e în regulă, încă neîncrezător, eliberase cincizeci şi una de mii de dolari şi ceva mărunţiş. Primi de la centru alţi bani după două ore, trimişi special cu o maşină blindată.

Necunoscutul cumpărase o geantă ieftină, din muşama cărămizie, în care îndesase toţi banii. Mai cumpărase şi ceva haine, un pantalon albastru de doc, o cămaşă cadrilată, de genul celor cu care se îmbracă fermierii, şi o pereche de pantofi sport. Se schimbase chiar în cabina de probă, aruncându-şi hainele vechi la coşul de gunoi. Îşi suflecase mânecile cămăşii, mulţumise, îşi luase rămas bun de la Martin, după care părăsise magazinul. Acesta ieşise în uşă, să privească în urma lui, încă nevenindu-i să creadă că fusese martor la o astfel de întâmplare.

Îl urmărise pe necunoscut, care nu întorsese nici măcar o dată capul, cum mersese pe jos pe strada pustie, până la benzinărie.

Aici povestea o continuă puştiul care făcea pe vânzătorul de serviciu. Era pe jumătate adormit când venise străinul, ca de fiecare dată când se afla în schimbul de noapte, absolut inutil după părerea lui, pentru că de-abia după ora zece dimineaţa începeau să apară clienţii.

Necunoscutul îşi alese o maşină din cele lăsate de localnici în nădejdea iluzorie că vor fi vândute. I-o plăti fără să se tocmească, cu banii pe care îi scosese dezinvolt din geantă, ceru să i se facă plinul şi plecă, după ce împrumutase de la casă o hartă pe care uitase să o plătească.

În urma sa rămase legenda unui necunoscut foarte bogat, găsit în deşert. Drept recunoştinţă, îşi îmbogăţise binefăcătorul, pe Brad, care, uluit de norocul ce dăduse peste el, părăsise chiar a doua zi oraşul, pentru a se muta ceva mai la vest, în Las Vegas, de unde nu se mai află nimic de el.

Cel puţin în ceea ce priveşte bogăţia străinului găsit în deşert, chiar şi legenda, în varianta ei cea mai îndrăzneaţă, era cu mult în urmă.

Capitolul 21

Următoarele săptămâni au fost extrem de agitate în America. Întreaga naţiune – de fapt întreaga planetă – era oripilată de dimensiunea catastrofei petrecute în California. Ştirea fusese exploatată la maximum de presă. Americanii erau experţi în a stoarce tot ceea ce se putea dintr-o astfel de noutate. Porniseră un război cu musulmanii – două, după unii – doar pentru a-l transmite în direct la televizor. Sau pentru a face rost de benzină.

De această dată dimensiunea catastrofei depăşea orice imaginaţie. Era cel mai mare dezastru consemnat de istorie. Unii comentatori încercaseră să aducă vorba de scufundarea Atlantidei, dar acel oraş antic era un mit. Un altul tocmai se născuse prin dispariţia bucăţii din California pe care se afla L.A.

Nimeni nu vorbise de terorism sau de premeditare. Autorităţile se întreceau în a da asigurări că nu fusese nici o bombă – nu se inventase sau nu se ştia dacă există bombe capabile să provoace asemenea distrugeri. Nu fusese nici măcar înregistrată vreo ameninţare, cu toate că nimeni nu ar fi luat în serios aşa ceva. Era singurul mesaj pozitiv pe care diferitele organizaţii guvernamentale îl puteau transmite.

Cifrele referitoare la numărul morţilor variau foarte mult şi se bazau doar pe estimări, fără ca nimeni să creadă că se va putea face vreodată o

numărătoare exactă. Erau milioane de morţi. Alte milioane erau daţi dispăruţi, ceea ce, în condiţiile date, însemna că puteau fi trecuţi tot la victime.

Bolden profită de confuzia generală şi se refugie într-un loc pe care-l cumpărase în mare secret, în Colorado, depărtat de mare şi lipsit de activitate seismică. Îşi luă una dintre identităţile false pe care şi le pregătise din vreme pentru orice eventualitate. Ironia sorţii făcea ca păţania de la Paris, în care fusese implicat ca victimă în jaful asupra unei bănci, să îl convingă de necesitatea unui asemenea loc. Învăţase să deschidă conturi bancare secrete şi procurase câteva seturi de documente care să-i permită să trăiască şi să călătorească în mod clandestin.

Speră că, poate, noua identitate îi va conferi şi o nouă existenţă, care să îl ferească de moarte. Dar, la fel cum păsările şi animalele nu ţineau seama de graniţele trasate de oameni pe pământ, nici documentele sale, indiferent cât de bine fuseseră falsificate, nu îl puteau proteja în faţa implacabilului.

Averea îi crescuse exponenţial şi încă avea acces la ea. Nimeni nu îi înregistrase decesul şi nimeni nu solicitase moştenirea. Îngerul Păzitor aştepta să se liniştească lucrurile. Agenţii săi de la bursă făcuseră plasamente foarte inspirate, iar când aceasta se redeschisese, după o pauză de o săptămână în care păstrase doliu pentru California, preţul stocului său de acţiuni pur şi simplu explodă. Preluă el însuşi, prin internet, coordonarea tranzacţiilor şi îşi multiplică şi mai mult averea. Părea că tot ceea ce atinge se transformă instantaneu în aur. În mod dibaci,

vându mai multe companii şi începu să achiziţioneze stocuri masive de acţiuni la Elevatorul Spaţial scoase la vânzare de statul american, aflat în mare căutare de lichidităţi cu care să ajute ceea ce mai rămăsese din statul California.

Trecuseră două luni de când scăpase din deşert.

Se pregătea să intre, ca în fiecare dimineaţă, în mod virtual, prin intermediul computerului, la una dintre şedinţele bursei din New York. Însă, în locul meniului devenit familiar al bursei, apăru chipul lui Folder.

— Sunteţi un caz cu totul special, domnule Bolden. Aţi supravieţuit din nou. Vă felicit. Deşi Aparatul nu a indicat că ar fi trebuit să muriţi, am crezut că în deşert vă veţi găsi un sfârşit decent. Ar fi trebuit să am mai multă încredere în Aparat. Cu toate acestea, sentimentul meu de admiraţie nu poate fi împărtăşit de nimeni din cei care cunosc situaţia reală. Ne temem, domnule Bolden. Nu pentru dumneavoastră, ci pentru restul lumii.

— Folder, spuse calm, salutându-l din cap. Din nou tu? Ce doreşti? Nu o să fii tu mâna destinului. Lasă-mă în pace. Nu mai vreau să fiu salvat de tine şi nici de organizaţia ta. De acum, mă descurc singur. După cum vezi, nu ai reuşit să mă omori.

Colonelul zâmbi trist.

— După cum v-am spus, nu sunt un ucigaş. Îngerul păzitor se ocupă cu salvarea vieţilor...

— Probabil de asta m-ai azvârlit în deşert, pentru că erai convins că o să scap doar cu o insolaţie, îşi permise Bolden să fie ironic. Am

ajuns la concluzia că pur şi simplu tu nu poţi să mă omori. Am petrecut mult prea mult timp împreună. Te-ai molipsit. Te-ai molipsit de mine. Ne-am sincronizat existenţele. De asta ai fost singurul care a rămas în preajma mea. De asta nu m-ai ucis în deşert. Dacă mor eu, mori şi tu. Ceva ce se cheamă conştiinţă îţi dictează să mă omori şi totodată să mă laşi să trăiesc. Da, te cred, eşti sincer. Ai vrea să scapi de mine, dar asta numai pentru că eşti absolut sigur că dispariţia mea ar rezolva o problemă mult mai importantă decât modesta mea existenţă. Nu poţi să o faci pentru că nu eşti sigur că nu se termină şi viaţa ta. Ţi-e frică, Folder. Simţi că moartea mea este ceva foarte important, dar nu te poţi hotărî. Aşa că, de fapt, ce vrei?

Folder păru descumpănit. Îşi apropie mult faţa de camera video, astfel încât i se vedeau amănunţit ochii, presăraţi cu vinişoare roşii, şi gura. Zâmbetul i se şterse de pe chip.

— Ne puneţi în primejdie, domnule. Pe noi toţi. Toată omenirea. Specialiştii noştri au dat primele estimări asupra viitoarei crize. Va ajunge la maximum. Nu a mai fost niciodată aşa ceva. Va muri toată lumea. Este vorba de a alege între viaţa dumneavoastră şi extincţia omenirii. Astea sunt variantele. Singurele. Vă rog să cumpăniţi atent. Nu mai este foarte mult timp.

— Moartea este ceva individual, începu Bolden. Am citit undeva asta. Are aceeaşi importanţă pentru fiecare dintre noi. E ca viteza luminii, care rămâne constantă faţă de orice alt corp din Univers, indiferent de viteza cu care se mişcă acesta. Nu e o cantitate, ca o doză de bere

Coors. O doză, două doze, o cutie, mai multe. E individuală. Fiecare cu moartea lui...

Tăcu, înţelegând ce urmărea Folder. Închise violent calculatorul, apoi distruse conexiunea internet. Fusese reperat. Îngerul Păzitor urmărise tranzacţiile conturilor sale cunoscute, care deveniseră active. Porniseră invers, dinspre Bursă către el. Colonelul încerca să îl ţină de vorbă pentru a-l putea localiza.

Alergă până în garaj şi luă o canistră cu benzină. O păstrase pentru generatorul de curent electric care pornea automat la avariile reţelei electrice, devenite frecvente de când cu criza din California. Stropi pe îndelete mobila şi casa, aruncă bidonul şi, înainte de a ieşi, aprinse lichidul inflamabil. Flăcările cuprinseră cu mare viteză întreaga construcţie, dar el nu mai aşteptă să o vadă prefăcându-se în scrum. Se urcă într-un Buick păstrat special pentru astfel de ocazie şi se îndepărtă, înscriindu-se după două sute de metri pe şosea. Se pierdu în şirul de maşini care circulau în ambele sensuri încă înainte ca două elicoptere negre şi fără însemne să dea ocol, de la o distanţă respectabilă, casei transformate în rug, care îi slujise drept adăpost vremelnic.

Aşa începu, pentru Ian Bolden, un complicat joc de-a v-aţi ascunselea, al cărui teren se extinse repede de la America de Nord la întreaga lume. Din bodyguard, Îngerul Păzitor se transformase în vânător, ca şi cum ar fi devenit unealtă a acelei legi imuabile pe care tot ei o exploataseră pentru a amâna contra cost moartea celor care îşi permiteau să-i plătească. Sau poate îşi dăduseră mâna cu armata şi experimentul ei, scăpat de sub control,

care amenința acum planeta. Foloseau toate resursele disponibile împotriva lui şi nu erau deloc puține.

Bolden îşi utiliză inteligent uriaşa avere pentru a-şi şterge mereu urmele şi pentru a lovi Îngerul Păzitor, pentru că apărarea cea mai bună este atacul. Le distruse adăposturile cunoscute sau pe cele numai bănuite. Adresându-se direct potențialilor clienți, desfăşură subtil o amplă campanie de discreditare a organizației, cu scopul de a o lăsa fără bani. Reuşi, într-o anumită măsură.

Cu toate acestea, organizația părea mai plină de resurse ca oricând, urmărindu-l şi descoperindu-l de fiecare dată, după cel mult trei luni, indiferent cât de eficient îşi ştergea urmele, printr-o metodă pe care nu reuşi decât mult mai târziu să o înțeleagă. Îşi răspândiseră agenții şi Aparatele în întreaga lume. Oricât de rudimentare erau acestea, potențialul distructiv acumulat de el era foarte mare şi deci uşor de detectat.

Metodă de bruiere încă nu se descoperise.

Capitolul 22

Compania Green Clean fusese înfiinţată de Alois Bolden, tatăl lui Ian. Se numise iniţial Urbana Clean şi câştigase în condiţii discutabile licitaţia de salubrizare organizată de primăria oraşului New York. A început prin a aduna noaptea mormanele de gunoaie de pe străzi. Profitând de sprijinul câtorva politicieni ambiţioşi pe care bătrânul Bolden îi susţinuse, câştigase şi a alte licitaţii de acest fel din mari oraşe americane. Afacerile familiei înfloriseră până când apăruseră legile antipoluare, care scumpiseră foarte mult eliminarea şi procesarea gunoiului din centrele urbane.

Bineînţeles, se ştiuse din vreme de proiectele acestor legi. Bătrânul Bolden crezuse chiar că aceiaşi politicieni aveau să amâne la nesfârşit apariţia lor, aşa cum făcuseră ani de zile. Însă presiunea opiniei publice devenise mult prea mare, iar politicienii îl abandonaseră, ridicând, pe rând, din umeri.

Câteva contracte prost încheiate şi refuzul unor municipalităţi de a renegocia preţurile în noile condiţii legislative duseseră la scăderea dramatică a profiturilor şi aproape aduseseră compania în pragul falimentului. Gropile de gunoi fuseseră interzise în America, după modelul european şi japonez. Gunoaiele trebuiau atent sortate, iar cele care nu mai puteau fi recuperate

trebuiau compactate şi stocate în condiţii speciale, pentru a fi folosite drept combustibil, iarna.

Aşa îi lăsase compania tatăl său. Numai că Alois Bolden cumpărase din timp suficiente acţiuni la Elevatorul Spaţial cât să-şi asigure un loc în consiliul de administraţie. Fusese pe vremea când banii curgeau cu nemiluita. Plasamentul într-o investiţie cu grad mare de risc care urma să fie finalizată cel mai devreme peste un deceniu păruse o afacere bună.

Durase de două ori mai mult timp decât se estimase până când Elevatorul se transformase dintr-un proiect futurist într-o maşinărie complexă. Unea, cu un fir din nanotuburi gros cât un trunchi de baobab, insula artificială, special creată pe Ecuator, în Pacific, cu Staţia Finală, care se rotea pe o orbită geosincronă treizeci şi şase de mii de kilometri mai sus. În tot acest timp acţiunile Elevatorului scăzuseră constant, aşa că investiţia lui Alois Bolden, de un miliard de dolari, părea să fi fost sortită eşecului. Odată ce uriaşa construcţie se apropia de finalizare, toată lumea dorea să investească în proiect, iar stocul deţinut de Green Clean îşi înzecise valoarea. Mai important însă rămânea locul deţinut în consiliul de administraţie al Elevatorului.

De acest loc, pe care îl moştenise odată cu compania tatălui său, se folosise pe îndelete Ian pentru a asigura transportul gunoaielor pe orbita Pământului. Nu a oricăror gunoaie. Lăsase afacerea deşeurilor menajere pentru alte companii mărunte care se sfâşiaseră să prindă contractele de salubrizare. El se concentrase pe eliminarea acelor deşeuri cu care nu voia nimeni să aibă de a face:

miile de tone de materiale radioactive, provenite în fiecare an de la centralele nucleare, şi milioanele de tone de deşeuri foarte toxice, chimice sau biologice, rezultate din diferitele industrii.

Aceste deşeuri erau considerate mult prea riscante pentru a fi distruse sau depozitate pe Pământ. Deocamdată erau ridicate în spaţiu, în containere mari, paralelipipedice, şi stocate pe o orbită geosincronă în apropierea Staţiei Finale a Elevatorului Spaţial, în interiorul inelului Catapultei.

După finalizarea Catapultei, containerele urmau să fie accelerate pe motorul liniar al inelului acesteia până la un procent din viteza luminii. Impulsul era suficient cât să se prăbuşească, după un zbor de aproape cincisprezece ore, pe Soare, vaporizându-se cu mult înainte de a atinge fotosfera.

Catapulta era un cerc cu raza de o sută de kilometri, care servea drept suport pentru un motor electric liniar alimentat cu energia produsă de cinci sute de kilometri pătraţi de panouri fotovoltaice, aflate pe perimetrul cercului. Şina tubulară fusese făcută din nanofibre de carbon, aşa cum era şi cablul Elevatorului.

În principiu, containerele urmau să fie puse în baterii de câte şaizeci şi patru de perechi cu mase cât mai apropiate, în simetrie, pe sănii care se deplasau fără frecări pe perna magnetică a motorului liniar. Ansamblul accelera până ajungea la a suta parte din viteza luminii. Impulsul primit nu permitea containerelor să cadă pe Pământ sau pe Lună. Asemenea viteză se putea obţine după parcurgerea a cinci perimetre ale cercului când,

datorită inerţiei proprii şi de forţei centrifuge, containerele erau eliberate din sănii. Lansarea urmărea o traiectorie de impact cu Soarele. Săniile goale îşi continuau mişcarea pe cerc unde erau frânate, tot în câmp magnetic, recuperând astfel din energia consumată cu accelerarea.

Când avea să lucreze la capacitate maximă, Catapulta urma să aibă o medie de lansări de câte patru seturi de containere pe secundă, lichidând depozitul de deşeuri.

Catapulta nu putea funcţiona permanent deoarece avea o masă prea mare pentru a fi reorientată. Din punctul geosincron în care se afla, lansările se făceau doar când Catapulta era orientată către Soare, adică în cursul zilei terestre. Exista posibilitatea ca interferenţele gravitaţionale ale planetelor aflate în drumul containerelor să le influenţeze traiectoria, cu toate că nimeni nu ar fi protestat dacă unele dintre ele s-ar fi întâmplat să cadă pe Venus sau pe Mercur ori s-ar fi pierdut pur şi simplu în Calea Lactee.

Când va fi terminată, Catapulta va deveni proprietatea lui Green Clean. Preţul ei uriaş, estimat iniţial la zece miliarde de dolari, era nesemnificativ în comparaţie cu cel al Elevatorului. Fusese finanţată în mare parte prin emisiuni de acţiuni care se vânduseră ca pâinea caldă pe bursele din întreaga lume. Cu toate acestea, urma să mai dureze cel puţin un an până când capacităţile de producţie, care aparţineau tot lui Bolden, aveau să fabrice în masă electromagneţii şi condensatoarele electrice de impuls. După care trebuiau cărate în spaţiu şi asamblate pe cercul de peste şase sute de kilometri

al Catapultei, etapă estimată optimist la trei luni. Celelalte componente fuseseră aduse deja pe orbită. Cercul fusese pe trei sferturi asamblat, mai mult din raţiuni publicitare. Investitorii erau fermecaţi de imaginea uriaşului inel spaţial care se contura tot mai clar. Fusese desfăşurată şi o mică parte din panourile fotovoltaice, cât să satisfacă nevoile energetice ale şantierului spaţial.

Oficial, aşa stăteau lucrurile.

La treizeci şi şase de mii de kilometri deasupra planetei, chiar în axul cercului descris de şină, plutea cel mai mare şi mai toxic depozit de gunoaie produs de omenire. O masă compactă de containere cilindrice, sigilate, atent ancorate, care creştea în fiecare zi. Fiecare container fusese prevăzut cu prisme şi canale de prindere care permiteau să fie unit cu alte containere. Acest puzzle uriaş era completat fără mare efort, în gravitaţie zero, de roboţi, pe măsură ce Elevatorul Spaţial îşi descărca porţia zilnică de sute de tone de gunoi terestru.

La sosire, containerele primeau un impuls slab, care le trimitea către punctul de recepţie al depozitului. Erau sortate automat, în funcţie de datele înscrise în etichetele electronice. Întregul ansamblu era foarte compact, datorită sistemelor de prindere a containerelor. Depăşise trei milioane de tone şi era în creştere. Ajunsese de forma unui cartof care se modifica permanent câte puţin, în funcţie de strategiile de stocare utilizate de roboţii care aranjau containerele.

Deoarece Catapulta mai avea mult până să fie finalizată, pe structură fuseseră ataşate zeci de motoare reactive cu ajutorul cărora orbita

depozitului de containere era permanent corectată. În lipsa lor, exista posibilitatea ca depozitul să cadă, conform legii lui Kepler, atras de Pământ. Forţa de atracţie era infimă pe orbita geosincronă şi căderea ar fi durat cel puţin o sută de ani.

Cum nimeni nu dorea să îşi asume nici cel mai mic risc, Green Clean aduse motoare reactive şi combustibilul necesar lor, până avea să fie gata Catapulta.

Capitolul 23

Pe Pământ, lui Bolden nu îi mai rămăsese nici un loc în care să se ascundă. Îngerul Păzitor, ajutat făţiş de Armata SUA, îl vâna peste tot cu echipe dotate cu Aparate. Acumulase un potenţial distructiv uriaş care îl făcea uşor de detectat, ca şi cum ar fi avut aprins un far puternic pe frunte. Nu reuşea să se ascundă pentru mai mult de o lună de zile.

Investi o parte din averea sa cumpărând în stocuri mici, prin diversele sale societăţi de investiţii paravan, acţiuni la Virgin Galactic. Această companie făcuse mare vâlvă anunţând că este pe punctul să dea în exploatare primul hotel spaţial. Ambiţiosul proiect rivaliza cu Staţia Spaţială Internaţională. Manipulă fără nici un fel de scrupule bursa, provocă deprecierea puternică a acţiunilor Virgin, de care profită apoi şi, în câteva săptămâni, deţinea deja o majoritate confortabilă.

Grăbi cât putu construcţia hotelului spaţial. Folosi din plin capacităţile de transport contractate cu Elevatorul Spaţial pentru a transporta materialele necesare la trei sute de kilometri altitudine, orbita pe care era asamblat hotelul. Trebui să plătească penalizări uriaşe pentru deşeurile a căror expediere fusese amânată.

Aceste operaţiuni, făcute în mare grabă, aproape îi goliră conturile.

Deplasarea până la hotelul spaţial se dovedi mai dificilă decât crezuse. Teoretic, turiştii ar fi

trebuit să ajungă cu Elevatorul Spaţial. Însă Virgin Galactic nu se îngrijise de transportul viitorilor oaspeţi, iar navete turistice, care să urce pasageri obişnuiţi pe Cablu, nu fuseseră construite. Exceptându-le pe cele utilizate de cosmonauţi, nu existau vehicule de transfer care să facă legătura între prima staţie a Elevatorului, aflată pe orbită joasă, şi hotelul spaţial.

Din acest motiv, planul de a evada de pe Pământ prinse greu contur, chiar dacă hotelul spaţial fusese terminat în secret de echipe diferite care lucraseră în spaţiu numai cu roboţi.

Nu putea să ceară vreunei agenţii spaţiale să fie dus pe orbită, indiferent cât ar fi plătit. Devenise cel mai căutat om din lume. Se folosi de criza generală provocată de dispariţia megalopolisului Los Angeles, care adâncise recesiunea mondială.

Încheie rapid cu Green Clean un contract de eliminare a zece containere cu deşeuri toxice, provenite din activitatea de cercetare pentru dezvoltarea unei noi arme chimice. În mod obişnuit, firma contractantă ar fi fost temeinic verificată de securitatea Elevatorului. Dar lipsa comenzilor şi micşorarea numărului echipelor de supraveghere, din motive de costuri, a făcut ca acest contract să treacă neverificat.

Obţinu fără probleme containerele paralelipipedice înalte de doi metri, cu baza de un metru pătrat, în care putea transporta orice în limita a cinci tone fiecare. Erau modelul obişnuit, omologat de Administraţia Elevatorului.

În mod normal, procedura ar fi durat luni de zile. Însă recesiunea împuţinase comenzile de

transport spaţial. Şi contractele pentru eliminarea deşeurilor erau reziliate în mare număr pentru că legile de protecţie a mediului începuseră să fie abrogate, considerate vinovate pentru recesiunea mondială.

Compania prin care Bolden contractă cele zece containere exista de ani buni, se ocupa de producerea de arme chimice şi avea deşeuri de care trebuia să se descotorosească. Rezistă verificărilor făcute de serviciul de securitate al Elevatorului care, chiar cu efective reduse, era apreciat ca fiind cel mai performant din lume. Pentru că tentative mai fuseseră, verificările se concentrau invariabil asupra posibilităţilor de sabotare a Cablului.

Agenţii împuţinaţi ai Elevatorului nu reuşiseră să afle cine era adevăratul proprietar al măruntei companii, ascuns după un paravan impenetrabil de fonduri mutuale şi bănci de investiţii.

Unul dintre cele zece containere paralelipipedice a fost înlocuit de macaraua robot cu unul identic, chiar la depozitul de preluare, în noaptea în care urmau să fie încărcate. Fusese o eroare de software provocată de un virus care aşteptase latent computerul sistemului de încărcare şi sortare, să-i vină vremea.

Ian Bolden îşi amenajase singur containerul cu care voia să urce pe orbită. De fapt, nici nu avusese prea multe de făcut. Modificase eticheta electronică a recipientului, ca să elimine înlocuirea. Îmbrăcase un costum spaţial avansat, inert termic, capabil să recicleze aerul, urina şi transpiraţia. Intrase în container şi aşteptase până

când acesta a fost umplut cu azot lichid, aşa cum fusese prevăzut, apoi închis şi sigilat în mod automat.

Containerul fu transportat de un robot şi ajunse la timp lângă celelalte nouă. Virusul informatic care făcuse posibilă modificarea se autodistrusese.

După o verificare exterioară, cele zece containere fură încărcate într-un camion special şi transportate pe autostradă noaptea, în condiţii de trafic redus. Fură lăsate la sud de Mazatlan, într-un un port special amenajat pentru astfel de încărcături.

După o zi, containerele fură încărcate pe o navă de transport şi duse la insula Elevatorului. Încărcătura primise prioritate ridicată. Conţinutul volatil de azot lichid, aflat la -196 grade Celsius, forţa limitele termoizolaţiei containerelor. Transportul costase de patru ori mai mult decât unul obişnuit, bani pe care Bolden îi plimbase dintr-un buzunar în altul, între companiile sale.

Dar banii nu mai aveau importanţă câtă vreme lupta să-şi salveze viaţa.

Nava de transport călători două zile până la insula Elevatorului, timp în care traversă şi o furtună. Bolden suferi amarnic în costumul său şi doar pastilele antivomitive luate înainte de a intra în container îi mai potoliră crampele stomacului său revoltat.

Aţipi de mai multe ori, dar somnul îi fu sfâşiat de coşmaruri în care mii sau poate milioane de oameni îl arătau unul altuia cu degetul, reproşându-i că i-a ucis pentru ca el să trăiască.

Se trezea scuturat de frisoane reci, cu toate că instalaţia de încălzire a costumului funcţiona impecabil. Căuta gurguiul cu apă, sorbea de câteva ori, apoi recădea în starea de somnolenţă şi oboseală sfâşietoare, dată de răul de mare. Tot mai rar, sorbea şi din gurguiul cu pastă nutritivă provenită dintr-un lot de hrană pentru cosmonauţi. Cel mai dificil de suportat era însă lipsa de mişcare. Cu toate că echipamentul său era prevăzut cu stimulatoare electrice pentru muşchi, pentru a-i menţine în formă, simţi acut nevoia de a merge.

Mai era şi întunericul, spart doar de luminile palide ale câtorva afişaje aflate pe vizorul căştii. Datorită acestor instrumente ştia cât timp a trecut de când îşi începuse călătoria, dacă afară era zi sau noapte sau care era starea sistemului de supravieţuire al costumului. Urma să trăiască înconjurat de întuneric tot restul vieţii. Iar acesta urma să-i fie pavăza după care să se ascundă.

Legănatul blând al navei de transport încetă după ce acostă şi începu descărcarea. Prioritatea maximă a grupului său de containere le dădu întâietate la încărcarea în Elevator. Au fost testate de eventuale fisuri ce ar fi putut să apară în timpul călătoriei pe ocean, apoi preluate de macarale şi expediate către Elevator pe deasupra zecilor de şiruri lungi, formate din stive enorme de containere care îşi aşteptau rândul.

În containerul său, Bolden intui unde se afla. Suprafaţa Insulei Elevatorului unduia delicat, convertind forţa valurilor în electricitate. Într-un fel, reuşise să viziteze Insula, aşa cum îşi dorise şi îi ceruse cândva lui Folder.

Ecranele Aparatului său, proiectate pe vizorul căştii, indicau valori probabilistice scăzute, semn că primejdiile mortale erau încă foarte departe.

Cu o mică zguduitură, containerul său fu ataşat de una dintre navetele care urma să urce pe Cablu. Maglevul porni fără avertisment, imediat ce fu complet încărcat.

Procesul era complet automatizat.

Suferi cumplit când acceleră la 5 g, în reprize de câte cincisprezece minute, urmate de alte cincisprezece lipsite de acceleraţie, pentru a nu forţa limita de siguranţă a containerelor. Însă costumul de cosmonaut avea protecţia la suprasarcină. Mai multe garouri se strânseră automat peste mâini şi peste picioare, limitându-i circulaţia sanguină periferică.

Nu se putea gândi la absolut nimic. Sângele îi bubuia în vene, iar trupul îi era torturat de etapele de acceleraţie cumplită. Calvarul ţinu şase ore, până când vehiculul atinse viteza de croazieră, de trei mii de kilometri pe oră.

Petrecu următoarele douăsprezece ore în imponderabilitate, aţipind când şi când, extenuat de solicitarea la care fusese supus. Coşmarul se repetă la decelerare, tot pentru şase ore, după care Maglevul îşi descărcă violent containerele, iar el se pomeni împins de un robot, în gravitaţie zero, către fagurele de deşeuri. În pofida termoizolaţiei, temperatura din interior cobora lent, tinzând să se alăture celei de câteva grade Kelvin din spaţiul cosmic.

Bolden începu procedura de ieşire înainte ca azotul să ajungă la punctul de îngheţ de -210 grade

Celsius, la care ar fi rămas captiv ca o gânganie preistorică într-o picătură de rășină. Exista şi primejdia ca recipientul său să fie asamblat în depozitul de containere, din care nu ar mai fi ieşit decât mort, când i-ar fi venit rândul să fie ejectat spre Soare.

Făcu o gaură în container, cu o capsă pirotehnică pe care o montase în dreptul picioarelor sale. Explozia se produse înspre partea cu presiune mai mică, spre exterior, unde era vidul cosmic. Porni o lampă chimică cu infraroşii, pe care o montase deasupra capului. În jurul locului unde se afla lampa, azotul se vaporiză rapid transformându-se în gaz. Gazul împinse lichidul de dedesubt prin gaură, imprimând totodată o mişcare dezordonată containerului, asemănătoare cu aceea a unui balon care pierde aer. Recipientul se îndepărtă de depozitul de deşeuri lăsând în urmă o coadă de azot care îngheţa imediat ce ieşea.

După câteva minute, Bolden putu să se mişte din nou liber.

Compuse pe tastatura prinsă pe mâneca stângă a costumului codurile care deschideau capacul containerului şi ieşi în spaţiu. Activă motoarele reactive care îi opriră mişcarea dezordonată, transformând-o într-o traiectorie precisă.

Se orientă cu mare dificultate, susul şi josul fiind noţiuni care dispăruseră odată ce se afla în afara Pământului. Planeta se vedea în dreapta, ca un cerc mare. Mai mare era depozitul de containere care orbita la câţiva kilometri în stânga lui. Zări chiar jetul scurt, de un alb orbitor, scos de unul dintre cele o sută patruzeci şi două de

motoare de rachetă de mare capacitate, ataşate în diferite puncte ale depozitului. Motoarele stabilizau orbita afectată infim de vântul solar, de presiunea infimă a fluxurilor cosmice de particule, şi mai ales de atracţia Pământului, Lunii şi Soarelui.

De câteva ori surprinse sclipind în Soare cercul neterminat al Catapultei electromagnetice. În realitate, abandonase construcţia Catapultei de mai multă vreme. Propria lui luptă pentru supravieţuire nu îi mai permisese să se ocupe de ea.

Ajunsese la concluzia că punerea ei în funcţiune nu mai interesa pe nimeni. Beneficiarii lui Green Clean erau mulţumiţi că scăpaseră de deşeuri şi nu le păsa deloc unde ajunseseră. Şi politicienii erau fericiţi cu acest aranjament: planeta devenise mai curată. Catapulta ajunsese un proiect pe care nu dorea să îl finalizeze doar pentru a le fi de folos celor de jos, de pe planetă, care încercau să-l ucidă. Nu toţi, firește, ci doar o mână de avizaţi. Era însă convins că, dacă şi restul omenirii ar fi aflat cât de primejdios devenise, s-ar fi alăturat fără nici un fel de ezitare vânătorii.

Folosi propulsoarele reactive ale costumului spaţial şi se înscrise pe o traiectorie de tip Hohmann. Apoi înghiţi un drog special creat, care îi încetini bătăile inimii şi îi induse o stare de amorţire semiconştientă pentru o săptămână, timp în care căzu lent spre Pământ.

Se trezi la timp pentru a se înscrise pe orbita hotelului său spaţial unde andocă fără probleme. Zburase într-o nemişcare aparentă. Săptămâna care

trecuse însemnase, datorită drogului, doar o oră de timp relativ.

Meditase la cât de firavă este viaţa şi totodată cât e de preţioasă. Privise de sus planeta pe care se născuse. Păruse că se rostogoleşte ca o bilă de bowling albastră, mărindu-se pe măsură ce se apropia de ea.

Ajuns în hotelul său, care se rotea în spaţiu, la trei sute de kilometri de nivelul mărilor de pe Pământ, se simţi în siguranţă pentru prima oară după multă vreme. Văzut din spaţiu, hotelul semăna cu un titirez. Avea la dispoziţie două mii de metri pătraţi dispuşi pe perimetrul Roţii care se rotea agale în jurul axului, forţa centrifugă simulând gravitaţia terestră. Avea la dispoziţie trei apartamente de lux, grădină şi piscină. Magaziile şi un laborator de observaţii astronomice fuseseră instalate în Ax.

Pentru a fi scutit de eventuale intruziuni, cumpără prin multitudinea de companii pe care le deţinea şi restul acţiunilor de la Virgin Galactic. Aranjă să scape în presă informaţii despre existenţa unor probleme tehnice ascunse la hotelul spaţial, care îl făceau indisponibil pentru o perioadă nedefinită.

Începuse să îi placă noul şi ultimul său refugiu, iar faptul că plecase de pe Pământ îi dădea sentimentul liniştitor că nu mai poate provoca moartea nimănui. Încercă să se detaşeze cât mai mult de planeta aflată trei sute de kilometri mai jos, păstrând doar un contact minim, absolut necesar. Îşi vedea în continuare cu succes de afaceri. Fără veniturile consistente pe care i le aduceau companiile sale, i-ar fi fost imposibil să

îşi păstreze reşedinţa cosmică. Criza mondială prin care treceau ţările dezvoltate îi înmulţi şi mai mult averea. Făcea tranzacţii profitabile, valorificând părţile muribunde ale economiilor acestora, hrănindu-se asemenea unei hiene, din cadavre.

Păstra indirect contactul cu centrul de control al hotelului spaţial. Dispunea de o navetă automată, pe care o trimitea o dată pe lună la primul nivel al Elevatorului, să ia unul sau două containere. Oficial, containerele aduceau piese de schimb sau roboţi. Folosind din plin prerogativele proprietarului companiei, dispunea în ultima clipă înlocuirea încărcăturii iniţiale cu proviziile de care avea nevoie.

Învăţase să întreţină şi să îşi repare singur locuinţa. Ajunsese la un înalt grad de autonomie. Sacrificase două din apartamente ca să amenajeze laboratoare suplimentare pentru culturile hidroponice. Îşi asigura în mare parte hrana, recicla integral apa şi aerul. Păstra, cât mai era posibil, canalul de aprovizionare pentru delicatese şi bunuri de lux produse pe Pământ.

Nu îi mai păsa de ce se petrecea jos, pe planetă. Se simţea asemenea căpitanului Nemo, rămas singur, sub ape, în Nautilus. Nu intenţiona să se mai întoarcă vreodată pe Pământ. De altfel se îndoia serios că ar mai fi putut supravieţui în gravitaţia planetei. Surogatul de gravitaţie dat de forţa centrifugă atingea abia a opta parte din valoarea celei terestre. Muşchii i se atrofiaseră pentru că neglijase exerciţiile fizice obligatorii. Folosea totuşi medicamente care împiedicau decalcifierea.

În perioadele lungi când nu făcea afaceri, privea ore în şir Pământul. Spectacolul globului albăstrui care se rotea, în jurul căruia se rotea hotelul său, cu uscatul şi oceanele sale ades acoperite de nori, avea ceva fascinant. Învăţase să recunoască fenomenele meteorologice şi să aprecieze efectele uraganelor care loveau Florida sau pe cele ale taifunelor care devastau coastele asiatice.

De la trei sute de kilometri înălţime, miliardele de oameni nu aveau nici măcar dimensiunea unor furnici, cu toate că îşi lăsaseră adânc urmele pretutindeni pe planetă. Uneori se folosea de telescop. Se întrebă cum se descurcă miliardul de oameni condamnaţi la foamete, alături de celelalte două miliarde care trebuiau să îşi raţionalizeze apa. Se înghesuiau cu toţii pe o planetă pe care nu mai încăpeau, pe care aproape o distruseseră, exploatându-i fără milă resursele şi poluând-o. Era convins că la prea puţini dintre cei de pe Pământ le păsa câtuşi de puţin că prin consumismul excesiv provocau suferinţa şi moartea altor semeni, unii nenăscuţi încă.

Prin ce difereau de el? Prin ce diferea el de ei? Şi ei, şi el încercau să îşi facă loc cu coatele. Chiar cu preţul sacrificării altor vieţi, indiferent câte.

Instrumentul optic era foarte sensibil. Putea vedea numerele maşinilor sau diferite alte detalii minore. Chiar dacă îi plăcea să îi urmărească, asemenea unui zeu nevăzut, nu se simţea mai atras de oameni.

Zăbovea uneori asupra impresionantului Mare Zid Chinezesc. Construcţia aparţinea altor

vremuri şi fusese ridicată de oameni care muriseră de mult.

Noaptea recunoştea, după configuraţia iluminatului public, mai multe metropole. Vestul Europei se scălda în lumină, dar cea mai strălucitoare pată alb-gălbuie, triunghiulară, era la Amsterdam. Peste Canalul Mânecii, în Regatul Unit, Londra domina cu luminile sale Liverpool sau Dublin. Asemenea intensitate se mai regăsea abia la Moscova, care părea ca o picătură de cerneală fosforescentă, scăpată peste pământ.

Europa semăna cu o salamandră al cărui cap se afla în peninsula Iberică, iar labele din faţă se întindeau peste Italia şi insulele britanice.

În zona Asiei insulele japoneze, întinse asemenea unui dragon mitic care se pregăteşte să sară erau uniform şi intens iluminate. Înceta să mai admire planeta în noapte când ajungea deasupra Statelor Unite. Pata întunecată apărută unde fusese Los Angeles îi provoca remuşcări.

Noaptea, lumea oferea un spectacol complet diferit de cel diurn.

Chiar şi din spaţiu începuseră să se cunoască efectele crizei globale: tot mai multe oraşe, pentru a face economii, stingeau noaptea parţial sau total luminile.

Pământul rămânea în întuneric pe suprafeţe tot mai întinse.

Cu toate acestea, contururile continentelor încă se decupau ferm, atunci când nu erau nori. Iluminatul nocturn se afla şi pe coastele Africii, şi în nordul Asiei, sau estul Australiei, contura timid locurile în care ajunseseră oamenii şi se hotărâseră să rămână. El, după ce colindase peste tot pe

Pământ, se stabilise deasupra, în spaţiul circumterestru. Era ultimul refugiu.

Altul nu mai exista.

Se simţea bine. Spre deosebire de staţiile spaţiale, în care existenţa diferitelor sunete marca funcţionarea corectă a sistemelor de supravieţuire, în hotelul său spaţial era linişte.

Linişte absolută.

Capitolul 24

Bolden fu foarte surprins când recepţionă o transmisiune neautorizată. Venise pe canalul său codificat pe care îl folosea rar şi neregulat, ca să comande provizii centrului său de control sau să îşi conducă afacerile. Era o înregistrare. Vocea îi suna cunoscut însă nu putea să-şi amintească unde o mai auzise. Imaginea, sosită pe canalul video, fusese bruiată de dispozitivele electronice ale hotelului spaţial. Cu toate că era curios să vadă cine îl caută, nu opri bruiajul.

— Domnule Bolden, trebuie să vă vorbesc. Este extrem de important. Trebuie să discutăm. Trebuie, domnule...

Mesajul se repeta. Urma un şir de cifre, reprezentând frecvenţe de contact. Vru să ignore mesajul şi chiar reuşi pentru câteva ore. Ajunse la concluzia că putea fi numai Îngerul Păzitor. Hotărî să răspundă, să afle cât sunt de aproape. Opri bruiajul şi compuse pe consola sa de comunicaţii frecvenţa primită. Imediat, ecranul se umplu cu chipul tuciuriu şi plin de cearcăne al lui Yole Jeniko, ghicitorul din Paris.

— Slavă Domnului! Vă căutăm de mult, domnule Bolden. Încă mai puteţi interveni. Încă nu este totul pierdut.

— Ce vrei? Te-a pus Folder să mă cauţi? întrebă dispreţuitor.

Bătrânul se precipită.

— Mi-am închipuit! Nu aţi urmărit ştirile. Nu aţi verificat Aparatul.

— Nu mă mai puteţi face vinovat de toate relele care se petrec acolo jos, la voi. Aş aprecia foarte mult dacă i-ai spune că măcar aici aş fi vrea să fiu lăsat în pace. Nu vreau să mai aud de Îngerul Păzitor.

— Da, este adevărat, mi-a cerut Folder să vă contactez, spuse Jeniko emoţionat.

În mintea lui Bolden se făcu lumină.

— A fost aranjată, nu-i aşa? Chestia cu ghicitul. Ai ştiut de la bun început. De fapt, eşti împreună cu ei, nu-i aşa?

Jeniko zâmbi trist şi oftă.

— Sunteţi o persoană foarte inteligentă, domnule Bolden. Aşa este, fac şi eu parte din Îngerul Păzitor. Aţi ajuns la mine datorită pliculuişi cărţii de vizită, care v-au sugerat că ar putea veni de la un ghicitor. Şi pentru că v-a povestit Danielle de mine, ştiam deja. A mai colaborat şi şoferul taxiului care v-a adus. Dacă nu m-aţi fi căutat s-ar fi aplicat alte proceduri, pregătite pentru contactul preliminar.

Bolden păru să nu audă. Îl ignoră pe bătrânul ghicitor şi strigă, privind spre ecran, undeva peste umărul acestuia.

— Dacă vrei iar să încerci să mă omori, ei bine, n-o să-ţi fie prea uşor. De fapt, nu prea cred că poţi reuşi. Am arme. Unele dintre ele încă nu există, nici măcar pentru armată. Nu mă poţi atinge, Folder. Nu aici.

— Ştim asta, domnule. V-am urmărit în permanenţă. După cum aţi intuit, colonelul mi-a spus să vă contactez. Este absolut convins că îl

urâţi şi nu o să discutaţi cu el. Crede că eu aş avea o şansă să vă fac să mă ascultaţi. Dacă aţi fi urmărit ştirile, aţi fi aflat. Pământul trece printr-o criză majoră.

— Nu cred că îmi pasă de crizele voastre, îşi scuipă Bolden cu ură vorbele.

Însă mâinile sale căpătară parcă viaţă proprie. Tastă frenetic la consolă şi derulă ştirile din urmă cu o săptămână, care se înregistraseră automat. Apoi cu două săptămâni, şi mai mult, cu o lună. Efectele crizei economice se amplificaseră aproape simultan, în mai multe locuri.

Ca şi cum ar fi fost aranjată, cum remarcaseră mai mulţi comentatori. Fusese o criză a alimentelor. Urmase criza energetică şi scumpiri fără precedent. Intervenţiile disperate ale guvernelor, în loc să potolească criza, mai mult o amplificaseră. Porniseră deja războaiele pentru resurse, aflate deocamdată la nivelul unor confruntări locale, cu mare potenţial de a se extinde. Lumea devenise un butoi cu pulbere. India şi Pakistanul trecuseră la o confruntare militară serioasă pe toată lungimea Liniei de Separare. Se ameninţau pe faţă cu arma nucleară. Tot cu arma nucleară ameninţa Coreea de Nord sudul bogat, dar mai slab înarmat, şi doar prezenţa americanilor împiedicase deocamdată războiul. Rusia îşi împărţise armata ca să facă faţă revoltelor izbucnite în ţările din Caucaz. Mocnea deja şi un conflict cu Ucraina. În Europa, între ţările din fosta Iugoslavie începuseră din nou confruntările armate pe motive etnice în care victimele deveneau vânători, apoi din nou victime. Până şi în America de Sud, Argentina năvălise în Chile cu intenţia de a

captura uriaşele rezerve de gaz natural pe care le avea această ţară.

De departe însă cea mai tensionată situaţie era conflictul chino-taiwanez. Replicile pe care şi le aruncaseră cele două state depăşiseră de mult nivelul confruntărilor diplomatice. Chinezii bombardaseră mai multe obiective industriale de pe coasta de est a insulei, iar armata taiwaneză reuşise să le scufunde câteva nave, prin atacuri cu rachete Tomahawk primite de la americani. Intervenţia marinei americane pentru calmarea spiritelor turnase gaz peste foc, iar conflictul escaladase. Chinezii pregăteau o invazie şi detonaseră o bombă nucleară care distrusese un sfert din forţa navală a Taiwanului, masată în dreptul coastelor estice pentru a preîntâmpina invazia. În alt loc, la diferenţă de numai o zi, fusese detonată o altă bombă nucleară: Israelul se apăra de atacul concertat al mai multor ţări arabe.

Între ţările Uniunii Europene, aflată pe punctul de a se destrăma, izbucniseră conflicte. Imigranţii, primii şi cei mai afectaţi, protestau violent; începuse deportarea lor în masă către ţările de origine, dar acestea erau incapabile să-i primească.

Părea că toate conflictele care se desfăşuraseră pe Pământ în ultima sută de ani reizbucniseră simultan. Nimeni nu mai asculta de nimeni. În America, atentatele cu bombă deveniseră fapte cotidiene.

Peste tot pe Pământ se instalase panica. Aveau loc sinucideri în grup. Unii se ascunseseră în sălbăticie, în peşteri sau buncăre, în speranţa că vor supravieţui. Specialiştii se întreceau în

prognoze despre efectele crizei, dar părerile difereau foarte mult. Asupra unui singur punct căzuseră cu toţii de acord: nu se întrevedea vreo soluţie pentru terminarea ei.

Îşi privi Aparatul, aflat la mână. Ecranele acestuia indicau maximum, ieşiseră din scală, arătând o valoare mai mare decât putea fi măsurată.

— Suntem convinşi că dumneavoastră aţi declanşat toate astea, spuse bătrânul ghicitor, după ce aşteptase răbdător ca Bolden să termine de parcurs înregistrările jurnalelor de ştiri. Ştiţi bine că aşa este. Şi mai ştiţi şi cum se poate termina.

— Ce legătură am eu cu războaiele voastre? mârâi Bolden. Să presupunem că aş crede că o forţă vrea cu orice chip să mă omoare şi, de fiecare dată când încearcă şi nu reuşeşte, mor tot mai mulţi oameni, ca victime colaterale. Cum crezi că m-ar putea omorî pe mine un război pe care îl duceţi între voi, acolo jos?

Jeniko schimbă rapid o privire cu cineva aflat în afara câmpului camerei de luat vederi. Gestul nu îi scăpă lui Bolden.

— Într-un fel vă înţeleg, domnule. Eu sunt ţigan. Printre puţinii rămaşi. Am venit cu patruzeci şi cinci de ani în urmă la Paris, plecând din România, o ţară din estul Europei. Am cerşit pe stradă ca să supravieţuiesc. Ştiu bine ce înseamnă să fii izolat. Să fii privit ca un potenţial pericol. Nu doar din cauza culorii pielii. Cu toate astea, am luptat, am reuşit să studiez la Sorbona şi să îmi iau doctoratul. Am crezut că aşa voi căpăta respectul semenilor mei. După toate astea, credeţi că m-a luat cineva în serios? Tot ţigan am rămas. Poate

unul deosebit, plimbat prin şcoli înalte, deci cu atât mai ciudat. Din acest motiv spun, domnule Bolden, că vă înţeleg. Am avut momente când simţeam că vreau să mă răzbun pe toţi, să le fac rău. Însă aşa ceva nu a depăşit niciodată simpla intenţie. Chiar şi aşa, am avut remuşcări. Nu pot să fac rău nimănui, domnule, deşi am primit suficiente palme de la viaţă.

— Înţelegi pe dracu', scrâşni Bolden. Indiferent ce ai fi, ţigan, negru sau galben, nimeni nu te urmărea ca să te ucidă. Nu te-a vânat o chestie, un fenomen care nu a fost înţeles. Nu a venit la tine o organizaţie care a profitat de asta să îţi salveze viaţa contra cost. Şi nici nu ai fost vânat tot de ei pentru că ai trăit prea mult şi ai devenit pericolul public numărul unu. Nu, nu prea cred că ai cum să mă înţelegi. De altfel nici nu ţi-am cerut. Tot ceea ce am cerut este să fiu lăsat în pace. E chiar atât de greu? În definitiv, ce vrei? Să mă convingi că e mai bine să mor, să mă sinucid pentru binele planetei? Eu mor, criza mondială încetează brusc şi toată lumea e fericită? E absurd.

— Nu, domnule, nu e deloc mai absurd decât tot ceea ce aţi păţit până acum. Nu ştiu cum v-ar afecta războaiele care sunt pe punctul să înceapă şi dacă vă vor ucide sau veţi scăpa din nou. Probabil va înceta aprovizionarea habitatului dumneavoastră. Sau altceva. Pur şi simplu nu avem idee ce se va petrece. Niciodată nu am ştiut cum se realizează iar echilibrul decât după ce s-a petrecut un eveniment. Urmează o criză majoră. Cea mai mare înregistrată de când deţinem Aparatul. În mod cert veţi muri.

— O dată toţi murim. Dar, până atunci, eu vreau să trăiesc, mormăi Bolden

Valuri din ce în ce mai mari se năpusteau spre el. Scăpa de unul, dar din urmă venea altul, mai mare, mai sălbatic, mai distrugător.

— Echilibrul a revenit întotdeauna, auzi ca prin vis vocea lui Jeniko. De data asta credem că, înainte ca acest lucru să se întâmple, va muri o bună parte din omenire. Poate toată. Aşa că în numele oamenilor, al tuturor oamenilor, vă cer sacrificiul suprem. Nu a existat niciodată ceva mai important, în întreaga istorie. Nimeni nu a atins potenţialul distructiv pe care l-aţi acumulat dumneavoastră.

— Sacrifică-te tu şi cu Folder. Nu uitaţi să sacrificaţi şi Îngerul Păzitor, strigă dezgustat Bolden şi opri legătura. Şi nu mai am nevoie să mă aprovizionaţi, mă descurc singur, mulţumesc, mai strigă către ecranul gol.

Capitolul 25

Avertizarea de impact se trezi la viaţă, semnalând că traiectoria staţiei se intersecta cu un alt corp ceresc. Folder şi Îngerul Păzitor nu rezistaseră tentaţiei de a încerca să-l distrugă. O rachetă antisatelit ieşise din umbra Pământului şi, la viteza pe care o avea, în câteva minute urma să lovească hotelul său spaţial. Apărarea interveni imediat şi anihilă intrusul, vaporizându-l cu laserul de mare putere al sistemului de protecţie împotriva meteoriţilor.

Un satelit care trecea la câteva sute de kilometri îşi deconspiră natura militară şi începu să facă manevre, reorientându-şi partea dinspre Pământ spre hotelul spaţial. Bolden programă computerul care coordona apărarea să îl doboare la următoarea trecere. Reprogramă sistemul de apărare pentru anihilarea tuturor sateliţilor aflaţi în raza lui de acţiune.

Chiar şi aşa, nu putea rezista prea mult. Defensiva lui, oricât de performantă, avea limite. Armata SUA dispunea din belşug de resurse. Odată ce îl găsiseră nu avea cum să îşi mai completeze stocul de arme. Nu putea să le fabrice singur, aşa cum reuşise cu apa, hrana şi aerul.

Aveau să îl atace la nesfârşit, îndârjiţi în ideea că trebuie să îl ucidă pentru a-şi salva planeta. Ambele tabere erau extrem de motivate. Luptau pentru vieţile lor. De o parte se aflau miliarde de oameni. De cealaltă, era doar el singur.

Prevăzuse asta.

Rupse lănţişorul pe care îl purta în jurul gâtului şi desprinse de pe el o cheie. O introduse într-o fantă a pupitrului şi o răsuci. Simultan, se activară două taste care începură să lumineze intermitent.

Protejată de un trăgaci, pentru a evita atingerile accidentale, se afla tasta care comanda motoarele-rachetă ale depozitului de deşeuri. Programase din vreme secvenţa care, în loc să stabilizeze orbita, urma să o îndrepte spre Pământ, chiar în inima Eurasiei. Urma să ajungă în mai puţin de o zi, accelerând pe măsură ce motoarele-rachetă îşi consumau combustibilul, iar atracţia gravitaţională terestră devenea tot mai puternică. Nu că ar fi avut mare importanţă locul impactului însă Îngerul Păzitor şi Folder se aflau în State. Lui Bolden i-ar fi plăcut ca aceştia să moară ultimii, după ce ar fi fost martori la efectele loviturii, care urmau să se facă simţite foarte repede în întreaga lume.

Cele peste trei milioane de tone de deşeuri ale asteroidului artificial urmau să se rotească o jumătate de cerc în jurul propriei axe, ajungând cu motoarele de stabilizare orbitală în partea opusă Pământului. După care, accelerate de motoarele reactive şi de gravitaţia Pământului, până la viteza de cincizeci de kilometri pe secundă, ar fi lovit planeta provocând o catastrofă nimicitore, de felul celei în care au dispărut dinozaurii.

Depozitul de deşeuri devenise cel mai mare corp ceresc artificial aflat aproape de Pământ. Odată pornit, nu mai putea fi oprit în nici un fel. Lovitura dată Pământului deschidea o cutie a

Pandorei în care se aflau viruşi primejdioşi, chimicale extrem de toxice, reziduuri radioactive. Rulase de nenumărate ori simularea: un sfert din containere, aflate în partea exterioară a depozitului, urmau să se dezintegreze la trecerea prin atmosferă. Încărcăturile ucigaşe urmau să cadă lent, împrăştiate peste tot de curenţii atmosferici. Containerele aflate în miez erau protejate. Urmau să lovească Pământul ca un pumn compact de oţel, iar energia cinetică degajată de impact însemna extincţia vieţii pe Pământ.

Alături de tasta care urma să-i salveze viaţa se afla încă una, care se activase simultan când introdusese cheia: autodistrugerea. Nu o privise niciodată direct, deşi ştia foarte bine că se află acolo. Nici nu era foarte lămurit de ce lăsase să fie instalată. Comanda extragerea barelor de grafit din reactorul nuclear care îi asigura energia. Materialul fisionabil urma să atingă foarte repede masa critică şi să explodeze. Vaporiza totul, într-o fracţiune de secundă. Degetul îi oscilă între cele două butoane. Fruntea i se umplu de broboane reci, de sudoare. Deschise iar ecranul consolei de comunicaţii.

Pe ecran se perindau imagini cu dezastrele care ar fi trebuit să-l ucidă: prăbuşirea Boeingului în care se aflase şi Danielle, valul tsunami, marele cutremur californian, în care dispăruse Los Angeles. Distrugeri şi oameni morţi, dincolo de limita înţelegerii. Vocea lui Jeniko îl implora din fundal:

— ...tu sau noi toţi, cei care încă suntem aici, pe Pământ. Alege: tu sau noi? Tu sau noi toţi? Ce este mai important?...

Se gândi la el, la ultimii ani pe care îi petrecuse ascunzându-se de moarte, încercând să o păcălească. El plătise preţul: iubita lui, Danielle, fiul lui, Norton. Lumea lui, în care trăise şi se simţise în siguranţă, în care ziua de mâine era aşteptată cu bucurie, dispăruse. Fusese înlocuită cu alta, în care trebuia să se păzească permanent de moarte, de cel mai puternic inamic al omului, care îi dădea permanent târcoale. Altădată i s-ar fi părut absurd ca moartea lui să echivaleze cu moartea miliardelor de semeni ai săi, cu extincţia omenirii.

În ultimii ani, apărat de Îngerul Păzitor, supravieţuise miraculos. Fusese de prea multe ori aproape de moarte ca să nu fie convins că, într-un fel pe care nu şi-l putea imagina şi pe care nu îl putuse accepta, suprimarea lui fizică ar scăpa omenirea de criza prin care trecea. Şi, mai ales, că dacă s-ar fi lăsat ucis, o mulţime de oameni ar fi fost încă în viaţă.

— ...tu sau noi toţi? se tângui Jeniko, aducând pe ecran imagini pe care le socotea impresionante: un copil ucis, strâns la piept de mama sa, şi ea ucisă, într-o ultimă şi inutilă încercare de a-l proteja; o biserică prăbuşită peste dreptcredincioşii care căutaseră refugiu în ea; un cuplu de vârstnici urcaţi pe o plută improvizată din câteva resturi sfărâmate, scrutând depărtarea în aşteptarea ajutorului care nu mai venea; străzile măturate de ape ale unui oraş.

Se gândise mult la acest moment. Ştiuse că o să vină şi clipa când va fi nevoit să aleagă. Făcuse rost de mai multe înregistrări ale unor catastrofe petrecute pe Pământ când oamenii se aflaseră în situaţia de a-şi salva viaţa sau de a şi-o sacrifica

pentru a-i salva pe alţii. Cei mai mulţi făceau totul ca să se salveze, fără să le pese câtuşi de puţin de semenii lor, aflaţi în aceeaşi primejdie. Ei se comportau firesc, după părerea lui Bolden. Îşi ascultau instinctul de conservare cu care îi înzestrase natura. Unii, foarte rar, săreau în ajutor, riscând inconştient, ca şi cum ar fi ascultat de un alt instinct care l-ar fi dominat pe cel de conservare. Aceştia erau cei care îl nedumereau şi era absolut sigur că, atunci când îşi făceau numărul de eroism, nu realizau deloc că îşi pun viaţa în primejdie. O făceau şi gata, fără să se gândească.

Nu putuse desprinde vreo concluzie.

Ultimii ani îi smulsese cu greu din faţa morţii. Preţuiau şi ei ceva. De fapt, fuseseră nepreţuiţi. La fel de nepreţuite fuseseră şi milioanele de existenţe curmate prea devreme, de acea forţă a naturii care încerca să-l ucidă.

Care era oare limita? Cât preţuia viaţa sa? Făcea o viaţă mai mult decât o alta? Cât două? Cât o mie sau un milion?

Viaţa unui bogătaş era mai preţioasă decât a unui cerşetor? îi răspunse, în gând, lui Jeniko. Sau decât a unui geniu, care se naşte o dată la o sută de ani? Preţuia viaţa geniului cât viaţa unui oraş, sau cât toate vieţile unui întreg popor? Cum putea fi stabilit preţul vieţii unui conducător, câtă vreme rămăseseră în istorie cuceritorii, ucigaşii în masă, şi nu înţelepţii care aduseseră pace şi prosperitate? La această întrebare exista un răspuns, acelaşi, dat de mii de ori în mii de ani, de tiranii care călcaseră fără scrupule pe cadavre pentru a-şi satisface ambiţiile. Ei ar fi sacrificat orice şi pe oricine ca să-şi salveze viaţa.

Pe cel sacrificat nu îl întrebase nimeni, nimic, niciodată.

Care era limita, dacă exista vreuna? Nu era deloc simplu şi nici nu se putea măsura cantitativ, la fel ca banii, unde o sută de dolari face de o sută de ori mai mult decât un dolar. Vieţile nu erau asemenea vreascurilor: aduni un vreasc, îl rupi uşor, două, ceva mai greu, iar când sunt suficiente, nu mai pot fi rupte. Nu, moartea frânge vieţile la fel de uşor, indiferent dacă ia doar una sau pe toate.

Istoria menţionează, în războaiele de demult, conducători care se luptau între ei pentru a decide astfel soarta bătăliei şi a cruţa vieţile soldaţilor. Nu făceau asta din bunătate, ci pentru a-şi păstra neafectată forţa militară cu care aveau de gând să jefuiască, să violeze, să distrugă locurile cucerite. Şi pentru a-şi dovedi vitejia.

El nu trebuia să dovedească nimic, nimănui. Nu conducea popoare şi nici nu se mai simţea legat de Pământ.

Regnul animal nu avea astfel de probleme. Urşii, maimuţele, tigrii, lupii, şacalii, toate fiarele şi-ar fi ucis toţi duşmanii lor naturali din lume fără să aibă nici cea mai mică ezitare, indiferente la dezechilibrul ecosistemului sau la extincţia altor specii. Animalele au bine dezvoltat instinctul de conservare. La oameni se atrofiase, sub influenţa atent cultivată de civilizaţie, a cultului eroismului şi sacrificiului de sine.

— ...tu sau noi? Dacă scapi şi acum, data viitoare ce va mai fi distrus ca să îţi salvezi viaţa?

Erau şi nenumărate exemple, pline de eroism, de oameni care şi-au sacrificat în mod

premeditat viaţa pentru ca alţi semeni să trăiască. Ei erau victimele manipulării dusă prin filme, cântece, basme şi literatură.

Ce era mai important: propria viaţă sau câteva miliarde de vieţi ale unor străini, cu pasiunile şi existenţele lor mărunte, aflate la trei sute de kilometri dedesubt, pe Pământ? Oameni care ucideau alţi oameni în războaie, prin crime făcute pentru a le fi lor ceva mai bine sau pur şi simplu prin nepăsare. Unui negru din Sahel îi era absolut indiferent dacă îl ucidea asteroidul său artificial, războiul declanşat de crizele economice din cine ştie ce state bogate sau crăpa, în chinuri, de foame, pentru că nu plouase, iar recolta din care trebuia să-şi ducă zilele se uscase. La fel era şi pentru victimele atentatelor teroriste sau ale războaielor, pentru orice fel de victime.

Da, moartea este ceva profund personal, strigă în gând. Răspunsul nu se afla în exemplele altora, consemnate sau nu. Existau şi argumente în favoarea supravieţuirii celor de jos, de pe planetă. Artiştii, savanţii, geniile care duseseră într-un timp extrem de scurt omenirea la stele. Care asiguraseră progresul şi le făcuseră pe toate posibile, inclusiv Aparatul. Care construiseră Elevatorul cu care ridicase gunoaiele pe orbită pentru ca apoi să le arunce în capul celor care le făcuseră. Dacă ar fi fost să se sacrifice pentru supravieţuirea acestora, ar fi făcut-o.

Sau nu.

La urma urmei, poate că Pământul şi locuitorii lui erau cei condamnaţi, şi nu el. Poate că acea forţă exact asta încerca să facă, să cureţe planeta de oameni folosindu-se de el într-un fel de

neînţeles. Poate că, chiar de la început, ei, cei mulţi, fuseseră condamnaţi să moară, iar el să le supravieţuiască.

Data viitoare?

Nu va mai exista o dată viitoare, cel puţin nu pentru cei de pe Pământ, dacă hotăra să pornească spre Pământ motoarele depozitului de deşeuri. Aşa îşi salva din nou viaţa. Dar dacă Folder avea dreptate, potenţialul distructiv pe care îl acumula urma să devină enorm în cazul în care supravieţuia. Data viitoare va fi sistemul solar sau galaxia. Sau poate întreg Universul. Big Bang. Momentul simultan al Distrugerii şi Creaţiei. O clipă, posibila dimensiune cosmică a valorii propriei vieţi îl ameţi. Aruncă o privire printr-un hublou şi i se păru că stelele se înmulţiseră şi începuseră să se adune în jurul locuinţei sale spaţiale. Inundau cerul. Poate erau emisari ai unor nenumărate civilizaţii, veniţi să asiste la hotărârea sa. Sau poate numai i se păruse.

— ...tu sau noi? Te rog, fie-ţi milă de noi toţi...

Îi veni o idee. Strigă către ecranul de unde venea vocea ghicitorului:

— Întreabă-l pe Folder dacă are un pistol. Ştiu că e lângă tine. Fă-o.

Imaginile de pe ecran dispărură, înlocuite cu chipul mirat al lui Jeniko. Acesta privi scurt în dreapta sa, ca şi când ar fi aşteptat instrucţiuni.

— Cere-i pistolul. Arată-mi-l.

De undeva, de dinafara câmpului prins de camera video, Jeniko primi un pistol, pe care i-l prezentă. Părea o armă grea, pe care acesta o ţinea cu dificultate, neobişnuit cu ea.

— Du-l la tâmplă. Împuşcă-te. Dacă o faci, poate mă voi gândi mai bine. Poţi salva planeta. Prin exemplul tău. Înainte însă, împuşcă-l pe Folder. Astea sunt condiţiile mele. Ce zici?

Mâna cu pistolul se îndreptă tremurând spre un punct aflat în afara imaginii de pe ecran, dar fără să apese pe trăgaci. Ezită, apoi Jeniko duse arma la tâmplă. Mâna îi deveni ceva mai fermă. Închise ochii, iar faţa i se crispă. Degetul i se îndreptă spre trăgaci însă în acel moment o mână a cuiva din spatele camerei interveni şi înşfăcă pistolul. Imaginea dispăru, înlocuită de alte instantanee ale diferitelor catastrofe pe care le determinase.

Zâmbi trist. Nici ghicitorul şi nici Folder nu îndrăzniseră să îşi dea viaţa pentru salvarea celorlalţi.

Sau nu îl luaseră în serios. Ar fi trebuit să se aştepte la asta. Modul în care încercase să îi facă să înţeleagă prin ce trecea sunase ca o glumă macabră. Pe ei nu îi lega nimic de salvarea planetei şi a omenirii, dar nu voiau să satisfacă un capriciu al celui de care depindea asta. Sau poate doreau pur şi simplu să trăiască, la fel ca oricare om.

Nu, nici Jeniko şi nici Folder nu aveau dreptul să îi ceară să moară pentru ca omenirea să supravieţuiască. Nimeni nu avea acest drept. Nimic nu justifica moartea, absolut nimic. Nimeni nu trebuia să se sacrifice pentru geniul care ar fi adus progresul omenirii şi nici pentru conducătorul carismatic, datorită căruia ar fi urmat o pace şi o prosperitate îndelungate. Cel sacrificat nu ar s-ar fi bucurat şi el de progres, de pace, de prosperitate. Ar fi avut parte doar de moarte. Opusul vieţii.

S-ar fi ales cu sacrificiul şi atât, pe care trebuia să şi-l asume liber, în deplină cunoştinţă de cauză, fără să i-o pretindă în mod ultimativ cineva. Dar ar fi trebuit să aibă dreptul în mod cinstit la ambele opţiuni: da sau nu.

Răspunsul se afla chiar în el, aşa cum se găsea în fiecare om, chiar dacă oamenii sunt diferiţi. Unii ar fi acceptat sacrificiul suprem, pentru binele general. Alţii nu. Nimeni nu poate să ştie câţi ar fi făcut-o şi câţi nu, pentru că, în faţa morţii, oamenii se comportă cu totul altfel. Laşii devin eroi şi eroii se transformă în laşi.

În mâna sa se afla sinuciderea sau supravieţuirea omenirii. Propria viaţă sau Apocalipsa, care era numai în puterea lui Dumnezeu.

Devenise oare unealta Lui?

— Tu, tu ce-ai face? strigă către monitorul de unde venea vocea lui Jeniko. Ce-ai face dacă ai avea de ales? mai şopti.

Nu aşteptă răspunsul şi nici nu îşi închipui că va primi unul. Chipul i se destinse şi ştiu că luase decizia corectă. Împăcat cu sine, se lăsă cuprins de o linişte interioară cum nu mai cunoscuse vreodată. Nu mai auzi vocea tânguitoare a bătrânului ţigan şi nu mai văzu ecranul, cu imaginile lui cutremurătoare.

Pentru prima oară în viaţă, Ian Bolden ştiu precis ce are de făcut, ca şi cum ar fi avut o revelaţie.

Degetul i se îndreptă hotărât spre buton.

Mulţumiri

Le mulţumesc celor care au citit acest roman în faza de manuscris şi au făcut numeroase şi preţioase observaţii.

Le sunt aşadar recunoscător legendarului Dan Mihai Pavelescu, inimosului Mugur Cornilă, scriitorului Ciprian Mitoceanu, lui Cătălin Moraru, redactorul-şef al Monitorului, şi bunului meu prieten Tiberiu Lungu.

Alături mi-a fost permanent soţia mea, Carmen, neobosit susţinător şi critic.

Mulţumirile mele speciale le adresez editorilor Michael Haulică şi Horia Nicola Ursu pentru munca depusă în transformarea proiectului în acest roman. Datorită lor, *Îngerul Păzitor* a căpătat această formă. Desigur, greşelile îmi aparţin.

George Lazăr

glazar@monitorulbt.ro

Table of Contents

Îngerul păzitor 1
Copyright 3
Capitolul 1 6
Capitolul 2 17
Capitolul 3 28
Capitolul 4 39
Capitolul 5 52
Capitolul 6 73
Capitolul 7 83
Capitolul 8 93
Capitolul 9 103
Capitolul 10 111
Capitolul 11 125
Capitolul 12 147
Capitolul 13 155
Capitolul 14 168
Capitolul 15 180
Capitolul 16 189
Capitolul 17 195
Capitolul 18 207
Capitolul 19 217
Capitolul 20 234
Capitolul 21 244
Capitolul 22 250
Capitolul 23 256
Capitolul 24 269
Capitolul 25 276

Mulţumiri 286